Arno Strobel

PE URMELE UCIGAŞILOR

FIICE DISPĂRUTE

„Nu ai nevoie de semn de carte pentru a citi thrillerele lui Arno Strobel, fiindcă nu le vei

Sebastian Fitzek

black s

Arno Strobel

PE URMELE UCIGAŞILOR

FIICE DISPĂRUTE

Traducere din limba germană
de Adriana Marinescu

Editura Lebăda Neagră
Iaşi, 2024

Arno Strobel (n. 1962, în Saarlouis) este un reputat autor german de thrillere. A studiat ingineria aprovizionării, s-a specializat ulterior în IT, implementând proiecte ale acestei tehnologii în cadrul unei bănci din Luxemburg. încurajat de succesul nuvelelor pe care le publica pe Internei, a scris primul său roman *Magus. Frăţia* în 2007. Primul său thriller psihologic, *Der Trackt,* a început seria celor aproximativ 20 de romane Arno Strobel, bestseller ale revistei *Der Spiegel,* iar de atunci a rămas unul dintre autorii favoriţi de pe această listă. Din 2014 se dedică exclusiv scrisului, reuşind să entuziasmeze publicul german prin abilitatea de a implica cititorul în investigaţiile protagoniştilor şi prin numeroasele schimbări de situaţie,

care ţin un ritm ridicat al acţiunii.

De acelaşi autor, la Editura Lebăda Neagră au mai apărut thrillerele *Offline* (2021) *şi Aplicaţia* (2022).

Celor care i-au dus dorul lui Max

A închis uşa în urma lui, dă să pună cheia în dulăpior şi atunci îl observă.

Ghiozdanul e pe podea, în faţa cuierului, ca şi cum nimic n-ar fi mai firesc. Aşa a şi fost cândva. Cu mulţi ani în urmă. Dar acum, văzându-l, rămâne încremenit şi are senzaţia că îi stă inima în loc.

Rămâne o vreme nemişcat, continuând să ţină cheia în mâna întinsă, ţintuind cu privirea ghiozdanul colorat, incapabil să facă vreo mişcare. Sau măcar să gândească.

La un moment dat – nu ştie cât timp a trecut –, gândurile şi capacitatea de a se mişca încep să funcţioneze din nou. Desface palma şi cheia cade zăngănind pe pardoseală. Nu-i pasă. Şopteşte:

— Lent

Face precaut un pas înspre ghiozdan, apoi încă unul, ca şi cum o mişcare prea bruscă l-ar face să dispară din nou.

Nu-i nevoie să se aplece ca să-l privească mai îndeaproape. Nu trebuie să-l ridice, ştie *al cui e ghiozdanul. Totuşi, întinde mâna şovăitor ca să se convingă că nu i se năzare. De data asta, nu.*

A trecut deja mult timp de când şi-a văzut fiica pentru ultima oară.

Şi acum ghiozdanul ei e acolo, pe hol, în acelaşi loc unde stătea mereu când ea venea de la şcoală.

Mâna lui atinge materialul rezistent, trece peste el, simte suprafaţa netedă sub degete. Nu, nu i se năzare. întoarce uşor ghiozdanul, precaut, ca şi cum ar putea să se prefacă în pulbere în mâinile lui, ca să-i vadă partea din spate şi se uită atent la pata cu forme neregulate, care se întinde pe aproape toată suprafaţa. Urma unei roţi de maşină. A roţii de la maşina lui. Nu observase că Leni îsi lăsase ghiozdanul în spatele maşinii şi trecuse peste el. Nu mai avea nicio îndoială.

Deodată, îşi îndreaptă spatele şi se răsuceşte brusc.

— Leni! strigă el; apoi încă o dată, mai tare: Leni?

E imposibil, îl avertizează un glas lăuntric, însă îl ignoră.

— Leni!

Deschide brusc uşa bucătăriei, privirea îi cade pe bancheta din colţ, din faţa lui, unde ea şedea mereu când o privea pe Stephanie gătind. Scoate un geamăt şi e nevoit să se sprijine de tocul uşii.

Masa e pusă. Pentru trei persoane. Pe locul lui Leni, lângă farfurie, e mica păpuşă croşetată pe care o făcuse mama lui şi i-o dăruise nepoatei de Moş

Nicolae. O avusese cu ea acum şase ani, când...

— O, Doamne! se aude spunând, în timp ce lacrimile i se preling pe obraz.

Şi le şterge, îşi acoperă gura cu palma, scutură din cap buimac. Apoi îşi desprinde privirea de la păpuşă, se întoarce şi, din câţiva paşi sprinteni, a şi ajuns la uşa sufrageriei. Leni! încăperea mare e goală şi nu e nimic acolo care să sugereze prezenţa ei. Se răsuceşte, traversează holul şi aruncă iarăşi o privire înspre ghiozdan, până când ajunge la scara de lemn care duce la etaj. Ori simţurile şi judecata îi joacă acum o festă urâtă, ori... Nu îndrăzneşte să-şi ducă gândul la capăt. în timp ce urcă treaptă cu treaptă, inima i se izbeşte de coaste, sângele îi vuieşte în trup. Apoi ajunge sus, îşi îndreaptă privirea spre uşa închisă de la capătul micului hol, spre foaia de hârtie de pe furnirul alb, lipită strâmb cu bandă adezivă la înălţimea pieptului, şi merge spre ea.

TĂRÂMUL UNICORNULUI

Lăsase totul exact cum fusese în ultima zi... Apoi, în primele săptămâni îşi petrecuse aproape tot timpul în camera lui Leni, şezuse pe patul ei, pe scaunul de la birouaşul ei, pe podea, şi privise îndelung, ore în şir, lucrurile împrăştiate acolo, aşteptând să se petreacă o minune

şi totul să fie din nou ca înainte. Atinsese de multe ori obiectele pe care ea le ţinuse în mână, le făcuse sau le scrisese...

Ajunge la uşă şi alungă gândurile astea, întinde mâna, apasă pe clanţă. Poate...

Deschide uşa, face un pas în camera lui Leni şi îşi dă seama dintr-o privire că nu e acolo. Dar vede şi jacheta tricotată, turcoaz, care îi plăcea ei atât de mult şi pe care a purtat-o în ziua aceea. E pe pat, aruncată, aşa cum fac fetiţele la zece ani.

Nu mai are zece ani, *îi şopteşte un glas lăuntric.* Atât avea când ai văzut-o ultima oară. *în urmă cu şase ani.* Leni are acum şaisprezece ani.

Şaisprezece... Mintea lui refuză să accepte. Un copil are vârsta pe care o avea când l-ai văzut ultima oară. E o lege a naturii, fiindcă îţi vezi copiii zilnic – asta oricum, cât ei sunt mici. Sau măcar atât de des cât să nu fi trecut şase ani de la un moment la altul.

Scutură din cap. De ce se gândeşte la asemenea prostii în situaţia asta? Cum, necum, totul arată că Leni e iarăşi aici. Nu trebuie r decât s-o găsească. Probabil că e complet derutată şi s-a ascuns undeva. Cine ştie ce i s-o f r fi întâmplat în ultimii şase ani? I-o fi frică chiar şi de el, tatăl ei?

— Leni?

Se întoarce, aruncă o privire în

încăperea de lângă camera lui Leni. Fusese camera de oaspeţi. înainte, când mai veneau musafiri. Azi, cămăruţa e plină cu lăzi şi cutii de carton.

Merge mai departe, se uită în fiecare cameră şi îi tot strigă numele. Apoi aleargă iarăşi jos, apoi la subsol. încăperea aceea mare cu masă de ping-pong... Plafoniera se aprinde şi aruncă o lumină rece pe tăblia verde din mijlocul camerei goale. într-o parte, sprijinită pieziş pe o minge mică, albă, e o paletă de ping-pong, de parcă cineva tocmai ar fi jucat cu ea. Era un obiect ieftin, din placaj, de pe care se cojise parţial stratul de cauciuc. N-avea ce căuta acolo. Chiar el o pusese atunci în lada de sub masă.

E paleta ei.

Se apleacă lângă peretele rece, se uită la paletă. Gura i se deschide şi şopteşte:

— Leni.

In Germania, oficial, există doar aproximativ o sută de analişti de caz, femei şi bărbaţi, care sunt numiţi *profiler,* mai ales în mass-media. însă veţi constata că *r*
titulatura asta, *analist de caz,* este mai potrivită, fiindcă realizarea unui profil se bazează întotdeauna chiar pe o analiză de caz. Un număr infim dintre aceşti o sută de *r*
specialişti sunt psihologi, restul sunt poliţişti cu pregătire suplimentară corespunzătoare.

Ca să dea mai multă greutate spuselor sale, Max Bischoff a făcut o pauză retorică, plimbându-şi privirea prin amfiteatrul Academiei de Poliţie, înainte să şi-o îndrepte din nou înspre studenta care pusese întrebarea.

— Dacă vreţi să deveniţi analist de caz, sunteţi deja pe calea cea bună, ca poliţistă, dar trebuie să stiti că durează foarte mult şi că e j *r* ,
foarte dificil să ajungi într-o poziţie oficială.

A lăsat să se mai scurgă câteva secunde înainte să adauge cu un zâmbet larg:

— Dar cine zice că nu puteţi să vă ocupaţi de analiza unui caz şi dacă sunteti un *obişnuit* j *r* *r*
agent de investigaţii? Vă doresc tuturor

o după-amiază frumoasă şi sper să ne revedem lunea viitoare!

Imediat s-a stârnit o rumoare, iar cei mai mulţi dintre cei aproximativ patruzeci de viitori poliţişti s-au ridicat şi au părăsit sala.

în timp ce Max era preocupat să-şi pună hârtiile în geanta de piele, tânăra la a cărei întrebare tocmai răspunse s-a oprit în faţa lui şi a zâmbit, netezindu-şi o şuviţă de păr blond, lung până la umeri. Să fi avut douăzeci şi ceva de ani.

— Si dumneavoastră ati făcut exact la fel cum aţi zis, nu-i aşa? Aţi fost agent la Investigaţii Criminale Düsseldorf şi aţi folosit tehnici pentru analiza de caz.

O roşeaţă uşoară i s-a răspândit pe obraji când a adăugat:

— Probabil vă miraţi că ştiu... Sunt un mare fan. Am citit totul despre dumneavoastră, domnule Bischoff.

Max i-a întors zâmbetul în timp ce îşi închidea geanta.

— Ei, până acum nu s-au scris multe despre mine, slavă Domnului, dar mulţumesc! Cum am spus şi adineauri, nu există niciun contraargument ca să nu procedaţi la fel, doamnă... îmi cer scuze, mereu am nevoie de două, trei prelegeri până când reţin numele studentelor şi studenţilor mei.

— Brosius. Jana Brosius.

Max îşi petrecu peste umăr cureaua de la geantă.

— Cursurile mele sunt facultative, Jana, iar faptul că sunteţi aici înseamnă deja un început bun.

— Da, aşa mi se pare şi mie.

I-a întins mâna lui Max şi i-a zâmbit.

— Mulţumesc!

— Mulţumesc pentru ce?

— Că ne îngăduiţi să învăţăm din experienţa dumneavoastră, a zis ea, apoi s-a întors şi a părăsit sala.

Max a mai privit o vreme spre uşa deschisă şi în gând i-a urat Janei Brosius să nu fie nevoită să treacă prin tot ce trecuse el. Apoi, când a vrut să iasă şi el din sală, aproape că s-a ciocnit de un bărbat care dădea să intre.

Avea cam patruzeci şi cinci de ani, era slab şi avea păr scurt, blond-roşcat. Sub ochi i se conturau nişte umbre întunecate, ca şi cum n- ar fi dormit de mai mult timp.

— Iertaţi-mă! a zis bărbatul, ridicând mâna în semn de scuză. N-am văzut că... Voiam...

A tras aer în piept şi a închis ochii pentru o clipă.

— Sunteti Max Bischoff?

— Da, eu sunt. Şi cine sunteţi dumneavoastră?

— Mă numesc Benz. Robert Benz.

I-a întins lui Max o carte de vizită pe care sigur o avea deja pregătită în mână. Max a luat-o şi, după ce a privit-o scurt, a pus-o în buzunarul de la spate al jeanşilor.

— Şi unde voiaţi să ajungeţi, domnule Benz?

— La dumneavoastră.

Robert Benz se uita în jur; se vedea clar că nu se simţea în largul lui.

— Am aşteptat aici, în faţa uşii, până când aţi terminat prelegerea şi au plecat studenţii, ca să pot vorbi cu dumneavoastră.

Max a ridicat din umeri.

— lată-mă-s! Cu ce vă pot fi de folos?

— Am... am nevoie de ajutor.

— în ce privinţă?

înainte să răspundă, Robert Benz s-a mai uitat o dată în jur. între timp, holul devenise aproape pustiu. Mai erau doar câţiva studenţi care ieşeau de prin alte săli şi se îndreptau spre ieşire.

— Aţi fost poliţist şi, dacă e adevărat ceea ce am auzit, aţi fost un foarte bun anchetator. Ceva ca un *profller,* care... în cazurile...

— Am fost agent criminalist, da, dar asta s- a terminat, acum sunt profesor independent aici, la universitate, l-a întrerupt Max.

Discuţia o lua într-o direcţie care nu-i plăcea.

— Da, ştiu, ştiu. Şi dumneavoastră cunoaşteţi desigur că, în ultimele două săptămâni, în oraşul Köln au dispărut două fete.

— Am auzit. Dar, încă o dată, eu...

— Exact ca acum sase ani. Atunci fuseseră

trei copii care nu au mai fost găsiţi. Făptaşul n- a fost prins.

De data asta Benz vorbea foarte repede, ca şi cum i-ar fi fost teamă că Max avea să pună capăt discuţiei înainte să fi auzit tot ce voia să- i spună.

— îmi amintesc, a zis Max, gândindu-se într-adevăr să pună capăt conversaţiei. Şi sunt convins că poliţia va face tot posibilul să prindă făptaşul. Oricum, nu înţeleg ce doriţi de la mine!?

— Aş... aş dori să vă angajez.

— Să mă angajaţi?

Max a scuturat din cap, cu un zâmbet lipsit de veselie.

— La ce? Si cum de v-a venit ideea asta? Doar nu-s detectiv particular.

Benz a aplecat fruntea şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

— E vorba... despre fiica mea, Leni. E una dintre cele trei fete care au dispărut atunci. Avea zece ani.

Lui Max i se păru că doi pumni îi strivesc stomacul, aşa cum simţise mereu în ultimele nouă luni, de când părăsise serviciul din poliţie, când citea pe undeva despre soarta victimelor unor infracţiuni şi a familiilor acestora. Sau când se gândea că făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să devină anchetator şi să pună mâna pe cei care, din sete de profit sau ca să-şi satisfacă cele mai josnice instincte, le făceau altora lucruri îngrozitoare. Şi se mai gândea şi la ce făcuse din el meseria

asta. Toate durerile acelea. Coşmarurile. Pierderea...

— îmi pare foarte rău, domnule Benz! însă repet: sunt sigur că poliţia va face tot ce îi stă în putere ca să elucideze aceste fapte.

— Dar e prea puţin. Fiica mea a dispărut acum şase ani şi poliţia nu i-a dat de urmă. Nu înţelegeţi că sunt deznădăjduit?

— Ba da, înţeleg chiar foarte bine, dar totuşi, nu eu sunt cel cu care trebuie să vorbiţi.

— De ce anume vă este atât de frică?

— Cum adică? a răspuns Max iritat. De unde vă veni ideea că mi-ar fi frică?

— Din ce alt motiv renunţă la serviciu un anchetator de mare succes, extrem de perspicace, încă dinainte de a-şi începe cariera cu adevărat?

— Asta...

Asta nu vă priveşte, ar fl vrut Max să i-o trântească omului, dar s-a abţinut, având în vedere cumplita pierdere suferită de cel din fata lui.

— Nu vă pot ajuta, îmi pare rău!

Max s-a întors, dând să treacă pe lângă Robert Benz, care adăugă:

— Totul arată de parcă ar fi din nou aici.

Max s-a oprit şi s-a întors iarăşi spre Benz.

— Poftim? Ce să înţeleg din asta?

Benz a aşteptat ca o studentă să

treacă şi să se îndepărteze cât să nu-i poată auzi.

— Acum patru zile, când am venit acasă, ghiozdanul ei era pe hol. Exact în locul unde şi-l lăsa întotdeauna când se întorcea de la şcoală. în bucătărie era pusă masa pentru trei persoane, pe locul ei era o păpuşă pe care mama mea o croşetase pentru ea. în subsol, pe masa de ping-pong era paleta ei, ca şi cum tocmai ar fi jucat. Totul era ca înainte de dispariţia ei. Numai că pe Leni n-am reuşit s-o găsesc.

— E într-adevăr ciudat, a mormăit Max gânditor. Al treilea tacâm era pentru soţia dumneavoastră?

— Da, oricum, am divorţat între timp. Căsnicia noastră n-a făcut faţă pierderii copilului. Trăiesc singur. Dar Leni n-are de unde să ştie asta.

Max a încuviinţat din cap.

— înţeleg. Şi sunteţi sigur că acolo erau chiar ghiozdanul şi păpuşa fiicei dumneavoastră? Nu s-ar fl putut ca cineva...

Benz a scuturat energic din cap.

— Nu, nu se poate. Odată, am trecut cu maşina peste ghiozdan, din greşeală. încă se mai văd urmele. Iar păpuşa a croşetat-o mama. Am recunoscut-o pe loc, e unicat.

— Aţi povestit asta poliţiei?

— Nu.

— Nu? De ce nu?

Bărbatul avea un zvâcnet în colţul

gurii şi Max şi-a dat seama că făcea eforturi să se
stăpânească.

— în ceea ce o priveşte pe soţia mea – nemaiţinând seama de faptul că despărţirea n- a fost plăcută şi că amândoi nu dorim să mai auzim vreodată unul de altul –, n-aş şti nici măcar unde aş putea să dau de ea. La un moment dat, s-a mutat în Andaluzia cu noul ei prieten. Ca să se distanţeze de toate astea, cum mi-a spus ultima oară la telefon. Iar poliţia... Din punctul meu de vedere, nu există decât două explicaţii pentru tot: ori Leni s-a întors într-adevăr – ceea ce îmi doresc mai mult decât orice –, ori făptaşul joacă cu mine un joc pervers, de o cruzime fără seamăn. Oricare ar fl, eu *trebuie* să aflu ce se petrece, dar nu cred că poliţia, care timp de şase ani n-a aflat nici cea mai vagă urmă, îmi va fi acum de ajutor, însă dumneavoastră puteţi.

Robert Benz a tras aer în piept.

— Vă rog, ajutaţi-mă să aflu ce s-a întâmplat cu copilul meu! Şi dacă mai trăieşte. Am strâns nişte bani şi sunt gata să vă plătesc bine.

Privirile lui Max treceau pe lângă Benz şi în timpul ăsta prin minte îi fulgerau imagini din trecut şi se redeschideau răni care abia începuseră să se vindece, prinzând crusta fragilă a timpului. Totul se răzvrătea în el şi se împotrivea acelui sentiment pe care reuşise să şi-l înăbuşe de nouă luni

încoace şi pe care, dintr-odată, îl resimţea.

Dorinţa aceea... acel *imbold* de a-i scoate din circulaţie pe ticăloşii care făceau asemenea lucruri.

După un moment în care gândurile şi amintirile s-au tot rostogolit în mintea lui Max, Benz înaintă un pas, astfel încât între ei nu mai rămaseră decât câţiva centimetri. Max

vedea cât se poate de bine lacrima care i se desprindea din colţul ochiului.

— Mai gândiţi-vă. Vă rog!

Când el părăseşte campusul, ea se tupilează în spatele tufei. în niciun caz nu trebuie s-o vadă. în timp ce el se îndreaptă spre parcare, privirea ei îl urmăreşte printr-un gol între crengi, ca şi cum ar fi încleiată de ceafa lut Totodată, ascultă ce se petrece înlăuntrul ei şi caută o învolburare de sentimente, dar nu găseşte decât mereu acelaşi vid rece.

Părăseşte ascunzătoarea, îşi pune casca cu vizieră fumurie şi urcă pe motocicleta 125cc pe care a lăsat-o chiar lângă tufă.

îl urmăreşte cum deschide portiera şi urcă în maşină. Câteva secunde mai târziu porneşte motorul. Când maşina iese din parcare, se ia după ea.

în traficul intens din centrul oraşului Koln are grijă să lase mereu două, trei maşini între ei şi, între timp, gândurile i se învârt în jurul anilor din urmă. Deja a renunţat de multă vreme să li se mai împotrivească sau să-şi frământe mintea, întrebându-se cum ar fi putut să fie viaţa ei dacă nu s-ar fi întâmplat ce se întâmplase. A înlocuit gândurile astea cu o binefăcătoare răceală care făcea să

încremenească în ea orice sentimente. Si f această răceală a adus cu ea încă ceva: o judecată limpede, netulburată de emoţii.

De atunci se poate gândi la cele întâmplate ca la un film văzut cu mult timp în urmă. Şi chiar asta face. în fiecare zi.

Se îndreaptă spre unul dintre nenumăratele semafoare. Se face galben chiar când trece el.

Maşina din faţa ei frânează şi o obligă să oprească şi ea. Pentru câteva secunde mai zăreşte partea din spate a maşinii lui, care apoi dispare la o cotitură.

L-a pierdut. Ascultă din nou ce se petrece în ea.

O lasă rece.

Ajuns acasă, în locuinţa din Düsseldorf- Unterbilk, Max şi-a aruncat cheile în castronul de lemn de pe măsuţa din hol, şi-a lăsat geanta jos şi s-a dus la bucătărie. A scos un pahar din dulap şi a luat sticla cu vin de pe blatul de lucru, de lângă aragaz. Marchesi di Barolo, 2015. O deschisese cu o seară înainte şi băuse doar un pahar.

Sigur că începutul după-amiezii nu era momentul în care obişnuia Max să bea, dar acum avea senzaţia că o gură de vin i-ar face bine.

Şi-a umplut paharul pe un sfert, s-a dus cu el în camera de zi şi l-a pus pe masa joasă, înainte să se lase să cadă pe canapea.

Chiar dacă nu acceptase să fie angajat, Robert Benz şi povestea lui nu-i mai ieşeau din minte. Max nu-şi putea închipui că un răufăcător, care răpise sau poate că şi omorâse o fetiţă, începea, după şase ani, să joace un joc înfiorător cu tatăl copilului. Aşa ceva contrazicea orice modele comportamentale ale delincvenţilor sexuali şi ale pedofililor. Atenţia lor se îndrepta exclusiv asupra victimelor, nicidecum asupra celor din

familie.

însă măcar la fel de improbabil era şi ca fata să se fi întors totuşi după atâta timp, să lase în casă indicii atât de clare şi după aceea să disparǎ din nou.

Cu o mişcare aproape mecanică, şi-a scos telefonul din buzunar, a selectat numerele favorite şi un nume, apoi a dus telefonul la ureche.

— Aici Böhmer, ce-i? s-a auzit după al doilea apel glasul prost dispus al fostului său partener, iar Max s-a mirat.

Böhmer nu era renumit pentru un fel de-a fi politicos şi prietenos, dar de când plecase Max din poliţie şi nu se mai vedeau decât foarte rar, se bucura mereu când îl suna.

— Ah, ce ţi-a căşunat? Acum regreţi cumva iarăşi că nu te-ai pensionat totuşi mai devreme?

— Max?

Deja suna altfel.

— Scuză-mă, nu-mi apare numele tău. Rahatul ăsta de telefon...

Max a izbucnit în râs.

— Ce-i cu el?

— E nou. Asta-i cu el. Cineva din conducere a decis că trebuie să primim telefoane noi. Armele noastre de serviciu sunt atât de învechite, încât mai bine am arunca cu ele după infractori decât să tragem, dar important e că primim telefoane noi. Porcăria asta modernă refuză prin orice mijloace să preia lista de contacte. Am să-l dau de perete dacă

o ţine tot aşa. Dar îmi pare bine că mă suni. Ce mai faci?

— Bine, deocamdată.

— Mă bucur să aud asta. Si Kirsten?

— Terapia o ajută mult, a depăşit problema uimitor de bine. Ce se întâmplă în sufletul ei nu pot să spun. Am senzaţia că există un zid pe care nu pot să-l străpung. Dar e posibil să mă şi înşel.

— Nu-i de mirare. La ce i-a făcut individul...

— Ia zi, a schimbat Max tema, poţi să-mi spui ceva în legătură cu copiii dispăruţi din zona Köln?

Böhmer a scos un şuierat.

— Adică în afară de faptul că doresc să dea ciuma peste mizerabilul vinovat de toate astea? Nu multe. Pentru asa ceva ar trebui să te adresezi colegilor din Köln. Dar de ce întrebi? Credeam că ai terminat-o cu munca în poliţie.

— Aşa şi e. în principiu. Dar azi, la universitate, am fost abordat de un bărbat a cărui fiică a fost răpită în urmă cu şase ani.

— Ciudat. Sunt multe indicii că făptaşul e acelaşi ticălos ca atunci. Dar sigur ai citit deja în presă.

— Da.

— Si? Ce voia de la tine?

— Voia să mă angajeze.

— Cum?

Böhmer a izbucnit într-un râs lătrat.

— Şi la ce anume se aşteaptă de la tine? Să-i cauţi fiica, după şase ani? Chiar crede că mai trăieşte?

— Da, crede că e posibil. O poveste destul de aiurită. Zice că, venind acasă, i-a găsit ghiozdanul. în bucătărie, masa era pusă şi pentru ea şi, în plus, era acolo şi o păpuşă pe care fata o avusese la ea când a dispărut.

— Poate că cineva îşi permite o glumă foarte proastă?

— Dar cum să ajungă cineva la lucrurile ei? Zice că ghiozdanul are nişte urme anume. L-a recunoscut imediat.

— Si de ce vine cu asta la tine şi nu se duce la poliţie?

— Poate fiindcă îi este teamă că vor râde colegii tăi de el, exact ca tine, adineauri?

Uluit, Max îşi dădea seama că începuse să-i ţină partea lui Robert Benz în decizia de a-l angaja.

— Sigur nu va râde niciun coleg după ce va fi ascultat povestea, a zis Böhmer gânditor, dar totuşi cred că înţeleg de ce a venit la tine.

— Da? Chiar? îmi zici şi mie?

— Niciun copil dispărut atunci n-a mai apărut. Nici viu, nici mort. Omul ăsta ar vrea să ştie în sfârşit, după şase ani, ce s-a întâmplat cu copilul lui şi dacă nu cumva chiar mai trăieşte şi, ca să afle, se duce la cel mai bun pe care îl ştie.

— Sunt alţi anchetatori buni, care încă

sunt în câmpul muncii.

— Da, dar niciunul nu are perspicacitatea ta şi...

— Şi mai ce? a insistat Max, văzând că Böhmer nu continuă.

— Şi nu cunosc pe nimeni care să se ţină cu atâta îndârjire de un caz, aşa cum faci tu.

— Ei bine, eu...

— Ai să te ocupi de caz?

— Nu, a răspuns Max, dar abia după o scurtă pauză.

— Nu sună foarte convingător. Cred că povestea asta ţi-a redeşteptat instinctul de vânător.

Böhmer avea dreptate, a recunoscut Max în sinea lui.

— Instinct de vânător... cum sună asta!

Böhmer pufnea.

— Poate că ar trebui să accepţi.

— Mulţumesc pentru părere, dar n-am s-o fac. Tocmai de asta m-am oprit! Ca să nu mai am de-a face cu asemenea demenţi, care se iau până şi de familia mea fiindcă vor să se răzbune pe mine. Şi sigur n-am să încep iar cu toate astea pe cont propriu.

— Uneori mi-aş dori să investighez ca detectiv particular. De exemplu, atunci când îmi râde în nas vreun mizerabil, fiindcă trebuie să mă tin de nenorocitele alea de regulamente de serviciu, iar din cauza asta nu pot să dovedesc nimic în ceea ce-l priveşte.

— Trebuie să închid acum, a zis Max,

simţindu-se ca şi cum ar fugi de ceea ce ar mai fi putut să zică fostul lui partener.

— Max?

— Da?

— Ştii că, indiferent dacă îl ajuţi sau nu, el trebuie totuşi să-i anunţe pe colegii din Köln de întâmplarea cu reapariţia lucrurilor copilei.

— Da. Ne mai auzim.

Max a încheiat conversaţia fără să mai aştepte vreun răspuns. A pus telefonul pe masă, a luat o gură de vin, apoi s-a sprijinit de pernele canapelei. A dat capul pe spate şi a închis ochii.

N-a durat mult până când în faţa ochiului lăuntric a apărut un chip. Un spirit răuvoitor, pe care nu-l mai văzuse o vreme şi de care crezuse că scăpase definitiv. Chipul era al celui care o răpise şi o torturase pe Kirsten, sora lui, şi era schimonosit de un rânjet diavolesc, batjocoritor. Imaginea a pălit după un timp şi în locul ei a văzut o siluetă întunecată; clar era doar conturul, parcă decupat cu foarfecă, şi totuşi ştia că era imaginea unui copil. O fetiţă cu părul legat într-o coadă. Braţele negre, aparent bidimensionale, erau ridicate şi se întindeau spre el. Căutând ajutor. Cu disperare.

Max a deschis ochii şi a scuturat din cap ca să alunge închipuirea. S-a aplecat în faţă, a ridicat paharul cu vin, dar l-a pus jos şi a luat telefonul mobil. Câteva secunde mai târziu s-a auzit glasul

familiar al surorii lui.

— Max? Mulţumesc că mă suni! Acum sunt la cumpărături. Putem vorbi mai târziu? Ştii, e greu să cumperi şi să vorbeşti la telefon în acelaşi timp când eşti în scaun cu rotile.

— Da, sigur, nicio problemă. Voiam doar să ştiu că te simţi bine.

— Eşti un drăguţ. Da, mă simt bine. Şi tu? Se aude un fel de... apăsare în glasul tău.

— Nu, n-am nimic, a minţit el. Termină-ţi cumpărăturile. Te sun mai încolo.

După ce a închis, s-a frecat pe faţă cu mâinile, ca şi cum astfel ar fi putut să îndepărteze anxietatea care punea tot mai mult stăpânire pe el; şi furia care încolţea la gândul că un răufăcător reuşise iar să-i ocupe mintea; că a *trebuit* să i-o ocupe, indiferent că el ar fi vrut sau nu.

Unul dintre acei demenţi care le pricinuiau celorlalţi o infinită suferinţă şi care prea des rămâneau neprinşi. Şi chiar dacă vreunul putea fl băgat după gratii, alţi doi apăreau în urma lui, asemenea capetelor hidrei. Cuvintele lui Bohmer răsunau înlăuntrul lui: „Uneori mi- aş dori să investighez ca detectiv particular. De exemplu, când îmi râde în nas vreun mizerabil, fiindcă trebuie să mă ţin de nenorocitele alea de regulamente de serviciu, iar din cauza

asta nu pot să dovedesc nimic în ceea ce-l priveşte.”

Desigur că aflase, încă înainte de vizita lui Robert Benz la universitate, că la Koln dispăruseră iarăşi două fetiţe, dar reuşise să se ţină departe, să nu se gândească la asta.

însă acum exista un tată şi un nume. Leni, fiica lui Robert Benz, care era dată dispărută de şase ani. Şi aşa se apropia de el şi cazul celor două fete dispărute de curând. Ca şi atunci, nici ele nu se întorseseră acasă după terminarea cursurilor.

Max s-a aplecat într-o parte, a scos cartea de vizită din buzunarul de la pantaloni şi a privit-o pentru un timp. Apoi a pus-o pe masă, îngropându-şi faţa în palme.

Sunetul telefonului l-a smuls pe Max din somn. Se întinsese pe canapea ca să închidă ochii pentru câteva minute, relaxat, şi probabil că adormise. Pe jumătate buimac încă, şi-a dat seama că în camera de zi era aproape întuneric. A găsit telefonul pe pipăite şi a aruncat o privire pe ecran, înainte să accepte convorbirea. Era Kirsten.

— Salut, surioară! a zis răguşit, dar şi-a dres glasul.

— Dormeai? îmi pare rău!

— Nu, nicio problemă. M-am întins doar puţin, chiar nu voiam să dorm. Ce oră e?

— Opt fără douăzeci. Tot aşa de rău

dormi noaptea?

Dintr-odată glasul ei suna blând, ca al unei mame care îşi făcea griji pentru copilul ei. Deşi *ea* trăise lucrurile acelea îngrozitoare.

— E suportabil. Mă trezesc de mai multe ori, iar apoi mi-e greu să adorm din nou.

— încă te gândeşti des la slujba ta din poliţie, nu-i aşa?

— Ce ţi-a venit? Nu, în mod obişnuit, cam deloc.

— în mod obişnuit? Max? îmi dau seama după glasul tău că ceva nu-i în ordine.

— Ce bine mă cunoşti! hohoti el, într-un fel care semăna a râs.

— Eşti fratele meu.

— Azi am avut o întâlnire ciudată, care numi mai iese din minte.

I-a povestit despre discuţia cu Robert Benz şi despre cât de tare îl tulbura.

— Regreţi acum că ai plecat din poliţie?

— Nu. în niciun caz n-as vrea să mai lucrez ca poliţist. Experienţele pe care le-am avut... la care ai fost supusă şi *tu,* îmi sunt de-ajuns. Sunt prea mulţi demenţi pe lume.

— Dar dacă n-ar mai vrea nimeni să facă jobul ăsta, vor fi şi mai mulţi. A fost îngrozitor ce s-a întâmplat şi n-aş vrea să mai trec vreodată prin aşa ceva, dar în timpul acela scurt, cât ai lucrat la Investigaţii, ai scos din joc câţiva răufăcători şi, astfel, probabil că ai

salvat multi oameni. Si uite că acum un f
F
asemenea individ umblă liber şi răpeşte fetiţe. Nici nu vreau să mă gândesc la ce le face. Să nu mă înţelegi greşit, nu vreau să te conving să te întorci în poliţie, dar te cunosc şi sunt sigură că tocmai treburile astea îţi trec prin minte. Şi mi-e greu să suport gândul că, temându-te pentru mine, ai renunţat la slujba la care ai visat încă din copilărie.

— Am mai avut discuţia asta de câteva ori, Kirsten. Şi ştii că nu e vorba doar despre atât. Ca poliţist, n-ai şanse, în general, fiindcă situaţiile nu sunt comparabile. în timp ce urmăriţii fac numai ce vor ei şi nu le pasă de legi nici cât negru sub unghie, ca poliţist eşti legat de regulamente şi, la orice pas pe care îl faci, trebuie să iei în calcul că va fi cineva care să se plângă că ţi-ai încălcat atribuţiile sau, şi mai rău, că un superior îţi va pune piedică fiindcă îi este frică de vreun scandal pe internei sau se teme pentru cariera lui. Un porc ca ăsta stă şi te scuipă între ochi, zâmbind, iar tu pur şi simplu nu poţi să faci nimic, fără să te aştepţi la nişte măsuri disciplinare. Ăia scot arma şi te iau la ţintă, Kirsten, şi până ce ajungi tu să chibzuieşti dacă şi cum ai voie să reacţionezi „potrivit regulamentelor de serviciu”, ei au şi împuşcat pe careva. Şi chiar dacă reuşeşti să prinzi câţiva indivizi dintr-ăştia, se găseşte câte un judecător din vreo instanţă suprasocială

care fie îi face scăpaţi cu o pedeapsă ridicolă, fie îi achită imediat. Fiindcă au avut o copilărie grea. Sau pentru că erau beţi morţi când au comis fapta. De atâta înţelegere pentru răufăcători, unii jurişti grijulii ajung să uite cu totul de soarta victimelor. Lupta asta nu e dreaptă, pur şi simplu, iar ca poliţist, nu poţi decât s-o pierzi, până la urmă.

A urmat o pauză în care Max şi-a ascultat propria respiraţie.

— Ah, Max! a oftat Kirsten. Ai dreptate, am mai avut discuţia asta de câteva ori şi de fiecare dată constat cu câtă patimă mai ţii la meseria la care totuşi nu vrei să te întorci sub nicio formă. Oare oferta omului ăstuia n-ar fi ceva la care măcar să te mai gândeşti? Ai putea să ajuţi la prinderea individului fără să fii nevoit să te enervezi cu toate regulamentele de serviciu.

— îmi recomanzi cumva să lucrez ca detectiv particular?

— îţi recomand să-ţi asculţi inima, Max, a zis ea şi, văzând că el nu răspunde, fiindcă nu ştia ce să spună şi nici cum să-şi ordoneze gândurile care îi zumzăiau în cap ca un roi de albine, Kirsten adăugă cu glas hotărât: Ar trebui s-o faci.

— Eu... nu ştiu ce să fac. Trebuie să mă gândesc. Mâine-dimineaţă mai am treabă la universitate. Apoi vin la tine şi pregătim împreună ceva bun de mâncare, ce părere ai?

— Grozavă idee. Mă bucur. Pe mâine, deci.

— Pe mâine.

Max a pus telefonul deoparte şi s-a ridicat. Cu mâinile înfundate în buzunarele jeanşilor a început să se plimbe prin cameră. Se simţea atât de răscolit, cum de mult timp nu mai fusese. Cu povestea şi cu oferta lui, Robert Benz îl atrăsese într-o dilemă, între două universuri emoţionale extreme. Pe de-o parte, era furia că iarăşi trebuia să se gândească la lucruri pe care reuşise să le reprime. Pe de alta, dintr-odată, se simţea ca şi cum trupul i- ar fi fost străbătut de o nouă energie, ca şi cum de pe el s-ar fi desprins o lentoare, care, în ultimele luni, îi stătuse pe umeri ca o pătură udă. Era tot un rezultat al întâlnirii cu Benz.

Privirea i-a căzut pe laptopul închis de pe masă. Din doi paşi a ajuns la el, s-a aşezat şi l-a deschis. Apoi a intrat pe Google şi a scris: „fete dispărute în Koln”.

Lista era lungă şi cuprindea mai ales linkuri spre relatări de presă online care vorbeau despre fetele dispărute pe un ton când incitant, când neutru.

După câteva minute, Max s-a ridicat, a luat din sertarul de sus al comodei un carnet de însemnări şi un pix şi s-a aşezat din nou. Apoi a început să cerceteze. A citit articol după articol, de cele mai multe ori aflând cam acelaşi lucru, iar când găsea undeva informaţii pe care încă nu le ştia, şi le nota.

Cele două fete aveau şapte şi, respectiv, nouă ani şi dispăruseră după ce ieşiseră de la şcoală, la diferenţă de zece zile. Mergeau la şcoli diferite. Fiindcă dispariţia copiilor amintea de cazurile care avuseseră loc cu sase ani înainte, procuratura hotărâse să facă publice fotografiile pe internei, pentru căutare. Cea mai mică dintre cele două, Lea, avea părul blond, până la umeri, şi nasul cârn, presărat cu pistrui, ca şi pielea obrajilor de sub ochii verzi.

Sofia, cea de nouă ani, era mai curând brunetă, cu păr lung şi negru şi ochi aproape negri. Max şi-a zis că probabil familia ei provenea dintr-o ţară sudică, Italia sau Spania. Nici prietenele, nici profesorii nu puteau să ofere informaţii utile. Nu existau martori şi r
nici cineva care să fi observat ceva neobişnuit pe străzile din apropierea şcolilor. Nici în familiile fetelor, nici în vecinătate nu existau locuri îndoielnice sau persoane suspecte. Lea şi Sofia dispăruseră fără urmă, pur şi simplu.

Max a pus jos pixul, s-a lăsat pe spate şi a închis ochii.

Ai vrea să răpeşti un copil. O fetiţă. N-o faci pentru prima oară, nu te bazezi pe întâmplare. Zile în şir ai studiat zona la ora prânzului, când majoritatea copiilor termină cursurile. N-ai stat într-un loc unde să fii văzut de cineva care, până la urmă, să-şi amintească de tine. Nu, pur şi simplu umbli pe acolo. Poate pe o stradă
secundară sau pe o străduţă îngustă din

apropierea şcolii. Pe acolo nu trec foarte mulţi copii, dar nici nu va observa nimeni dacă tu... Nu, stop, nu o străduţă îngustă. Trebuie să fie o stradă unde poţi să-ţi parchezi maşina. în ziua de azi nu mai poţi să-i convingi pe copiii de vârsta asta să vină cu tine doar oferindu-le nişte ciocolată sau acadele. Si nicidecum atunci f când, după şase ani, te-ai hotărât să vânezi iarăşi în vechiul tău sector. Totul trebuie să r meargă repede. Trebuie să-i ademeneşti la maşină cu o întrebare, iar restul trebuie să se întâmple în câteva clipe. Deci o stradă secundară.

De ce te hotărăşti pentru Lea? Are ceva anume ce o face interesantă pentru tine? Ai urmărit-o înainte şi ai ales-o, sau o vrei pe ea fiindcă trece pe acolo într-un moment prielnic pentru tine?

Max s-a aplecat şi s-a uitat iarăşi atent la fotografiile celor doi copii, după ce le-a salvat pe monitor, în două ferestre alăturate. Fetele erau total diferite. Max privi în gol, pe lângă monitor.

O ai pe Lea în maşină. Probabil că ai adormit-o ca să nu-ţi facă probleme în timpul drumului. Unde te duci cu ea? La tine acasă? în pădure? într-o ascunzătoare? Şi apoi întrebarea întrebărilor: ce faci cu ea? Şi ce faci după aceea?

Privirea lui Max s-a îndreptat din nou spre monitor, spre chipurile celor două fetiţe; şi din nou şi-a rostit în minte: *Ce*

faci cu ea?

Max s-a ridicat, s-a dus la masa de lângă canapea şi a luat mobilul şi cartea de vizită a
lui Robert Benz.

Stă pe scaunul din bucătărie şi priveşte ţintă păpuşa care încă e pe masă. între timp nu mai poate să distingă detaliile, fiindcă aproape e noapte. Nu-i trece prin minte să aprindă lumina.

A strâns vesela, dar n-a atins păpuşa. Ceva din el îi spunea să n-o facă. Privirea i se desprinde din nou de pe mica figurină croşetată, cu păr blond, de lână, ca să se agaţe de ghiozdanul pe care îl pusese lângă el, pe banchetă. Pe locul lui Leni. Alături e jacheta tricotată. Şi se întreabă iarăşi, aşa cum afăcut- o deja de o sută de ori în ultima oră, cum e posibil ca obiectele acelea să fi apărut în casa lui. După atâta timp. Lucrurile acelea personale, pe care Leni le avusese atunci la ea.

Oare e posibil să se fi întors? Şi dacă chiar ar fi adevărat – ea unde-i? Şi de ce pune ghiozdanul pe hol şi păpuşa pe masă, iar apoi dispare din nou?

Tresare la sunetul telefonului. De ce se aude totul mai tare şi mai strident în întuneric?

Aparatul e pe blatul de lucru, lângă aragaz, cu ecranul în jos, ca o pată

neagră în lumina tulbure. Se ridică, ia telefonul, preia apelul şi spune: „Benz. ”

Nu primeşte niciun răspuns, aude doar o respiraţie precipitată. „Alo? Cine-i acolo?” Aşteaptă iarăşi o reacţie, care vine chiar când dă să închidă. Glasul acela ascutit sună ca al unei fetiţe. Nu, se corectează el, sună ca şi când cineva ar imita o fetiţă. E înfiorător, aproape dement. Si cântă.

Beznă, beznă, beznă, beznă,
licuricii doar în sorg
buha ţipă de departe,
miez de noapte.
Corbii negri croncănesc
Si fantomele scâncesc:
ui, ui, uii!

Pe braţe i se face piele de găină, în timp ce pe şira spinării se târăşte un fior de gheaţă.

— Leni?

Glasul lui e subţire. în locul unui răspuns aude din nou respiraţia sacadată.

— Leni, dacă tu eşti, te rog, zi ceva!

Beznă, beznă, beznă, beznă,

repetă glasul prefăcut, de fetiţă, strident, apoi apelul se închide.

Coboară încet mâna în care ţine

telefonul şi se sprijină de blatul de lucru.

Beznă, beznă, beznă... *Un cântec pentru copii, pe care mama lui îl cânta mereu împreună cu Leni. Cu mult timp în urmă. Lui nu i-a plăcut niciodată. Se întoarce ca în transă înspre scaun, se aşază încet şi se uită ţintă la păpuşă.*

Max n-ar fi putut să spună cât şezuse acolo, cu ochii la cartea de vizită, dar cu privirea îndreptată totuşi spre depărtări. Se minţea, zicându-şi că duce o luptă lăuntrică, dar care era deja decisă – şi ştia asta, de fapt.

A luat telefonul cu o mişcare aproape mecanică, a deblocat ecranul şi a format numărul de pe cartea de vizită. Apoi a dus telefonul la ureche.

— Benz, s-a auzit o voce, după patru apeluri, un glas care amintea doar pe departe de cel al bărbatului care voia să-l angajeze acum câteva ore.

Suna ostenit şi firav.

— Sunt Max Bischoff. E totul în ordine la dumneavoastră?

A urmat o scurtă pauză înainte ca bărbatul să răspundă.

— Nu înţeleg întrebarea, domnule Bischoff. Doar v-am povestit de ce vreau să vă angajez. Cum să fie totul în ordine?

— Aveţi un glas foarte obosit, de aceea întreb, a răspuns Max, care n-avea chef de asemenea subtilităţi.

— îmi pare rău! Sunt destul de năucit. Bine că sunaţi. Mă veţi ajuta?

— încă nu ştiu.

— Deja e mai bine decât acel *nu* categoric de la universitate.

— Aş vrea să aflu mai multe despre împrejurările în care a dispărut fiica dumneavoastră acum sase ani.

— Bine. Ce vreţi să stiti?

— Nu la telefon. As vrea să şi văd obiectele lui Leni, cele care au reapărut la dumneavoastră acasă.

Era adevărat, dar numai pe jumătate. Pe Max îl interesa, de asemenea, unde şi cum trăia Robert Benz.

— Cel mai bine ar fi să vin la dumneavoastră.

— Ăăă, da, sigur... a răspuns Benz, evident surprins de propunerea lui Max. Când?

Max s-a gândit că a doua zi, după cursurile de la universitate, urma să se întâlnească cu Kirsten.

— Aş avea timp acum.

— Acum? E trecut deja de ora opt, cu siguranţă...

— Domnule Benz, vreţi sau nu să vă ascult povestea?

— Da, bineînţeles, deci... bine. Atunci chiar acuşi.

— Care-i adresa?

Benz i-a spus o adresă din Köln-Brück, un cartier de pe malul drept al Rinului, din sectorul Kalk. Max a luat carnetul şi pixul, mereu la îndemână pe marginea mesei, şi a notat strada şi numărul casei.

— Cam în trei sferturi de oră sunt la

dumneavoastră. Pe curând!

După ce a pus telefonul deoparte, a mai şezut un moment, gândindu-se dacă nu cumva era pe cale să facă o greşeală. Apoi fotografiile cu Lea şi Sofia i-au apărut din nou în faţa ochilor. Niste fetite ale căror vieţi ar fi trebuit să însemne încă joacă şi râsete lipsite de griji şi care acum erau ori foarte înfricoşate şi rănite, ori poate chiar moarte. Indiferent ce ar fi fost, viaţa li se schimbase în mod brutal, copilăriei lor senine i se pusese capăt fără milă. Fiindcă asa hotărâse un mizerabil oarecare.

Max se ridică brusc. Nu putea continua să se poarte ca şi cum, de când predase legitimaţia de serviciu, nu-l mai privea nimic din ceea ce se petrecea în jurul lui.

Lui Max i-au trebuit patruzeci de minute ca să ajungă de la locuinţa lui din Unterbilk până la adresa din Brück, timp în care a înlăturat şi ultimele îndoieli privind ce avea de gând să facă şi s-a concentrat asupra discuţiei pe care urma s-o poarte cu bărbatul care credea că fiica lui, dispărută în urmă cu şase ani, reapăruse pe neaşteptate. Lui Max scenariul ăsta i se părea cât se poate de neverosimil, în cazul în care Leni fusese victima aceluiaşi făptaş care le răpise acum pe celelalte fete. Din tot ce ştia el despre profilul unui infractor şi despre analiza de caz, faptul că în toţi acei ani nu fusese găsit cadavrul niciunui copil

dispărut nu susţinea decât puţin sau chiar deloc ipoteza că aceştia mai trăiau; dimpotrivă, era posibil ca făptaşul să se fi *debarasat* de trupuri cu foarte multă grijă, ştiind că altminteri erau şanse să se găsească urme de-ale lui pe vreo victimă.

După ce a parcat pe stradă, la adresa dată, Max a coborât din maşină şi a privit casa cu etaj. Părea îngrijită, chiar dacă faţadei de un galben murdar i-ar fi prins bine un var proaspăt. Grădina mică din faţă, acoperită de tufişuri, era străbătută de o alee făcută din dale de piatră, care ducea la cele două trepte din faţa uşii întunecate, de lemn.

Arătase totul la fel şi atunci când mica Leni F părăsise casa pentru ultima oară? O urmărise vreodată răpitorul până aici?

Unii răufăcători simţeau un fior de plăcere în plus dacă, înainte de a-şi pune în aplicare planul, îşi urmăreau următoarea victimă în mediul în care trăia, dacă îi vedeau cu ochii lor pe oamenii cărora curând aveau să le ia cu de-a sila copilul, revărsând asupra lor o nesfârşită suferinţă. Asta le creştea senzaţia că r r r F aveau putere asupra altora.

Max intră în grădină pe poarta deschisă, care îi ajungea până la şold, şi imediat fu în faţa uşii. Pe plăcuţa soneriei, deja destul de ştearsă, se putea citi: Familia Benz.

La numai câteva secunde după ce a

apăsat butonul, uşa s-a deschis şi în faţa lui Max a apărut Robert Benz, cu un zâmbet nesigur pe chip.

— Chiar aţi venit repede, a zis în timp ce s-a aplecat puţin şi a aruncat o privire în dreapta şi-n stânga, înainte să-i facă loc lui Max să treacă. Vă rog, intraţi!

Holul era bine luminat, tapetul alb indicând că, spre deosebire de faţadă, aici se văruise de curând. Privirea lui Max se plimba prin hol şi îşi repeta în gând tot ce vedea, o obişnuinţă pe care o deprinsese încă de când lucra în poliţie. Aşa putea să reţină mai bine amănuntele.

în dreapta, scara spre etaj; alături, dulăpiorul pentru chei; de cealaltă parte, un cuier făcut din patru scânduri închise la culoare, cu cârlige din fier forjat; lângă el, o măsuţă cu un castron în care se aflau tot felul de mărunţişuri. Amenajare standard a zonei de acces, tipică unei familii din clasa de mijloc.

— Vă rog, pe aici!

Benz arătă spre o uşă întredeschisă de pe partea stângă. încăperea – cameră de zi şi totodată sufragerie – era surprinzător de spaţioasă şi mobilată spartan, dar plăcut. Şi aici părea că se renovase de curând.

— Poate că încă pare cam gol aici, a zis Benz, arătând spre canapeaua de culoare coniac, din dreapta. Am început abia de curând să schimb totul. Mobila

veche, tablourile şi accesoriile... zilnic îmi aminteau...

— înţeleg foarte bine, a spus Max şi s-a aşezat. Locuiţi singur?

— Da. încă n-am reuşit să am o nouă relaţie. Nu din cauza fostei soţii, ci din cauza lui Leni. Nu pot să explic de ce, dar mi se pare că as trăda-o. Vreţi să beţi ceva?

— Nu, mulţumesc! Haideţi să stăm de vorbă!

S-a aşezat şi Benz, arătându-şi din nou zâmbetul nesigur.

— Da, bine. De asta aţi şi venit aici. Deci, ce vreţi să stiti?

— în primul rând, în afară de lucrurile astea care au apărut dintr-odată, a mai fost ceva ciudat?

Max avea senzaţia nedefinită că Benz tresărise la întrebare, dar apoi bărbatul a scuturat din cap.

— Nu.

— Deci n-au mai apărut şi alte obiecte care să-i fi aparţinut, nicio veste, de orice fel, nimic.

— Exact.

— Bine. Numele Leni e cumva o prescurtare?

— Poate că prescurtare nu e cuvântul potrivit. De fapt, o cheamă Lena, dar din felurite motive toţi i-au zis Leni, de la început.

— OK. Atunci povestiţi-mi despre ziua în care a dispărut Leni.

înainte să încuviinţeze din cap, Benz a coborât ochii, privind în gol.

— Da, deci... dimineaţa, Leni a plecat de acasă ca întotdeauna, pe la ora 7:30.

A ridicat iarăşi capul şi l-a privit pe Max.

— Nu e departe până la şcoală şi, în mod normal, ar mai fi avut timp destul dacă ar fi plecat şi cu zece minute mai târziu, dar ei îi plăcea să piardă vremea pe drum, de aceea a şi întârziat de câteva ori, la început. Aşa că mereu o trimiteam puţin mai devreme.

A făcut o pauză.

— Atunci a fost ultima oară când am văzut- o.

— Prin urmare, eraţi acasă. Am văzut pe cartea de vizită că sunteţi agent de asigurări, asa e?

— Da, am o agenţie în centru, împreună cu un partener. De aceea nu era nicio problemă să pornesc abia după ce pleca Leni.

— Si soţia dumneavoastră?

— Fosta soţie. După naşterea lui Leni, a rămas acasă. Am convenit că nu dorim să lăsăm să ne crească copilul o persoană străină.

Max a scos din buzunarul interior al sacoului un carnet care avea ataşat un pix. Alt obicei pe care şi-l păstrase de când lucrase în poliţie.

— Şi, deşi soţia era acasă, dumneavoastră eraţi cel care trimiteaţi dimineaţa copilul la scoală?

— Da.

Benz a făcut o mică pauză înainte să adauge:

— Aveţi copii, domnule Bischoff?

— Nu, răspunse Max, ridicând ochii din carnet.

Benz dădu din cap.

— Aşa se explică întrebarea. Anii aceia ai copilăriei în care, ca părinte, poţi să ai grijă de copil, cu iubire şi atenţie, ca să-i fie bine, să se simtă ocrotit, anii în care poţi să-i influenţezi viaţa viitoare trec incredibil de repede. Nu voiam să ratez niciun moment. Soarta a dovedit că decizia a fost corectă.

Max vedea că ochii bărbatului deveneau sticloşi.

— Când şi cum ati observat că ceva nu e în regulă?

— Stephanie, fosta soţie, m-a sunat chiar când eram în drum spre un client. Trecuse cam jumătate de oră de când Leni ar fi trebuit să fle deja acasă. Mai întâi am liniştit-o. Doar ştia că, uneori, fiica noastră umblă aiurea şi uită de toate. Ea a sunat-o pe mama prietenei lui Leni, de la care a aflat că Leni nu fusese deloc la scoală în ziua aceea.

— Ah, n-a fost deloc... Credeam că a dispărut abia pe drumul de întoarcere acasă. Dacă sunt corect informat, aşa a fost la toţi ceilalţi copii. Şi acum, la fel, în cazul celor două... E ciudat.

Benz a ridicat din umeri.

— Da, aşa a zis şi cel care conducea ancheta atunci. Poate că e un semn că pe Leni făptaşul n-a... Adică, dacă răpirea s-a petrecut altfel decât în cazul celorlalte, atunci poate că şi făptaşul este altul şi poate că ea chiar mai trăieşte, şi acum s-a întors.

— Mai ştiţi cum îl chema pe cel care a condus investigaţiile? a întrebat Max, ca să-l abată de la acest gând.

— Sigur n-am cum să-l uit. El e motivul pentru care acum nu m-am adresat poliţiei, ci dumneavoastră. Cu mine s-a purtat cumva de- a dreptul... grosolan.

— Si? Cum îl cheamă? a continuat Max

imediat, având deja o oarecare bănuială.

— Menkhoff. Comisarul-sef Bernd

Menkhoff de la poliţia din Koln.

Max încerca să nu lase să se vadă că numele îi era cunoscut şi nici ce trezea în

el. Bernd Menkhoff... La Köln, el fusese superiorul fostei lui colege, Verena Hilger, şi, totodată, motivul pentru care frumoasa doamnă comisar ceruse să fie mutată la Düsseldorf – spre marea bucurie a lui Horst Böhmer. După tot ce auzise, ba chiar şi trăise la un seminar, Menkhoff era un anchetator strălucit, dar şi un om al faptelor foarte dur şi de-a dreptul o catastrofă în ceea ce priveşte relaţiile interumane.

Gândurile lui Max tindeau să se

îndrepte spre Verena, dar până la urmă reuşi să se concentreze din nou asupra partenerului de discuţie.

— îl cunoaşteţi pe comisarul Menkhoff?

Era clar că lui Benz nu-i scăpase că numele îi stârnise lui Max o reacţie.

— Da, superficial. Suficient cât să ştiu ce vreţi să spuneţi. Vă rog, pot să văd acum lucrurile fiicei dumneavoastră, cele despre care vorbeaţi? Cele care au reapărut pe neaşteptate?

— Da, sigur.

— Ah, şi o fotografie de-a fiicei dumneavoastră mi-ar fl de folos.

— Dar în fotografiile pe care le am nu are decât zece ani. Cu siguranţă, acum arată cu totul diferit.

— Da, însă cu un software corespunzător se poate obţine înfăţişarea ei actualizată, măcar cu aproximaţie.

— Da, atunci... bine.

Benz s-a ridicat, a părăsit încăperea şi a reapărut imediat, ţinând într-o mână un ghiozdan cu imprimeu colorat şi în cealaltă o jachetă tricotată, turcoaz, şi o păpuşă cu păr bogat, de lână galbenă. Max a renunţat să-i mai atragă atenţia lui Benz că distrugea nişte urme aflate eventual pe obiecte. în cazul de faţă, asta se întâmplase deja de multă vreme.

Benz a aranjat obiectele pe masă, în faţa lui Max, şi a pus alături o fotografie pe care a scos-o din buzunarul din spate al pantalonilor, apoi s-a aşezat iar, cu privirea îndreptată spre păpuşă.

Max a luat mai întâi fotografia. Fetiţa pe care o vedea avea părul blond, lung până la umeri. Era în fata unei clădiri albe şi se uita direct la aparat. Leni era drăguţă, însă lui Max i s-a părut că în ochii ei putea deja să distingă o expresie de melancolie, în ciuda vârstei fragede.

A băgat fotografia în buzunar şi s-a ocupat de ghiozdan. L-a tras de o curea mai aproape şi l-a cercetat pe toate părţile. Cu excepţia câtorva rosături tipice în partea de jos şi pe bretele, era

încă în stare bună. Pieziş, pe partea din spate – turcoaz şi uni, spre deosebire de rest – se putea vedea un model mai închis la culoare, acum estompat, urma lăsată de-o roată. Max arătă spre el.

— Deci astea sunt urmele despre care vorbeaţi?

Benz a dat din cap, absent.

— Da. Astea sunt urmele de roată de la maşina mea.

— Cu cât timp înainte de dispariţia lui Leni s-a întâmplat asta?

— Cam cu un an. întâi am încercat să le îndepărtez. Văzând că nu funcţionează, am vrut să cumpăr un ghiozdan nou, dar Leni a insistat să-l păstrăm pe acesta.

— Şi sunteţi sigur că sunt exact aceleaşi urme?

Benz a privit ghiozdanul, încreţindu-şi fruntea.

— Da, sunt absolut sigur. Este ghiozdanul lui Leni. în el sunt şi lucrurile ei.

Max a desfăcut precaut cele două catarame, a apucat cu două degete partea de sus a ghiozdanului şi a deschis clapeta. Conţinutul consta din două cărţi, câteva caiete pe care scria „Lena Benz, 4b”, un mic dosar şi o cutie goală, din material plastic turcoaz, pentru gustări. Evident, asta era culoarea preferată a copilei.

Max a închis ghiozdanul şi şi-a îndreptat atenţia spre păpuşă. Braţele,

picioarele şi faţa erau croşetate din lână de culoare bej. Ochii rotunzi, lipiţi, erau supradimensionaţi şi aminteau de figurinele mangal moderne.

Păpuşa avea o rochie de un albastru-deschis, mai întunecată pe burtă, acolo de unde adesea o mână mică de copil o ţinuse strâns. Părul, făcut din fire de lână galbenă, era împletit în cozi groase ale căror capete erau legate cu panglici de mătase albastră.

— Mama a croşetat-o când Leni a împlinit patru ani. Leni nu făcea un pas fără păpuşa asta. Chiar şi când mergea la şcoală, o punea mereu în ghiozdan.

Faţa lui Benz era transfigurată.

— Pe vremea aceea încă eram o familie întreagă, fericită.

— Mama dumneavoastră... mai trăieşte?

Benz scutură din cap.

— A murit cu puţin înainte de dispariţia lui Leni. Cancer. Poate că a fost mai bine aşa, fiindcă n-a fost nevoită să fie de fată când unica ei nepoată...

— Si tatăl dumneavoastră?

— Infarct. Cu doi ani înaintea mamei. Când s-a trezit dimineaţă, era mort lângă ea.

Max se gândea la câte îndurase omul acela într-un timp atât de scurt. întâi i-a murit tatăl, apoi mama, la puţin timp după aceea i-a dispărut copilul şi apoi l-a părăsit şi soţia. Ca şi cum i-ar fi citit

gândurile, Benz a zis:

— Acum sunt singur. înţelegeţi de ce am venit la dumneavoastră? Dacă Leni a mea într- adevăr trăieşte...

— Da, înţeleg. Dar indiferent de orice, tot va trebui să comunicaţi poliţiei apariţia acestor obiecte.

— De ce? Doar n-au reuşit să afle nimic de sase ani încoace. Credeţi că acum lucrurile stau altfel?

Max a scuturat din cap.

— Nu contează. Aici e vorba despre nişte dovezi dintr-un caz de dispariţie neelucidat. Pur şi simplu n-aveţi voie să le reţineţi. V-aţi face pasibil de pedeapsă. Poate că şi poartă amprente ale făptaşului.

Benz a scos un hohot de râs lipsit de veselie.

— Deci asta se înţelege prin dreptate. îmi dispare fără urmă copilul, iar poliţia nu e în stare să găsească nici cel mai mic indiciu. Şi dacă mă ocup eu ca să se mişte ceva, după şase ani, sunt pasibil de pedeapsă.

S-a ridicat cu o smucitură, s-a dus la uşa mare a terasei, s-a oprit acolo şi a privit afară.

— Nu *eu* sunt infractorul.

Vorbea înspre geam atât de încet, încât Max abia l-a înţeles.

— Puteti să-mi arătati exact unde se aflau lucrurile când aţi ajuns acasă în

acea seară?

Max s-a ridicat, s-a îndepărtat doi paşi de canapea şi a aşteptat până când Benz s-a întors spre el.

— Da, veniţi.

Au ieşit pe hol şi au intrat în bucătărie.

— Aici, a zis Benz, arătând spre masă. A pus masa pentru trei persoane.

A făcut o pauză, a privit spre tavan peste capul lui Max, părând că luptă să-şi găsească cuvintele.

— Asa făcea mereu duminică dimineaţa / F pentru noi.

Gura lui schiţa un zâmbet.

— De cele mai multe ori punea pe masă tot felul de lucruri pe care nu le-am fi mâncat niciodată dimineaţa, dar totuşi...

Privirea lui Benz s-a îndreptat din nou spre tavan, iar Max, mirat, s-a răsucit şi s-a uitat în sus.

— E ceva acolo?

— Nu, e doar... Chiar deasupra bucătăriei este camera lui Leni.

— Ah, înţeleg, atunci haideţi să mergem sus!

Lui Max nu i se părea surprinzător faptul că în camera copilului totul arăta de parcă în orice clipă putea să intre o fetiţă care să întrebe ce căutau ei acolo.

Şi-a plimbat privirea de la pat, la dulapul alb pe care erau lipite poze cu unicorni, apoi la biroul pe care probabil

că era aceeaşi dezordine ca în momentul dispariţiei lui Leni.

— Aici e totul la fel cum era şi înainte de
apariţia obiectelor?

— Da.

— Nu lipseşte nimic? Sunteţi sigur?

Acum şi Benz privea spre birou.

— Foarte sigur. Acesta a fost şi primul meu gând, după ce mi-am revenit din sperietură: poate că a luat ceva. Dar am verificat toate lucrurile, aşa cum mai făcusem de o mie de ori înainte. Ştiu şi cele mai mărunte obiecte din
camera asta. Nu lipseşte nimic.

— Leni avea vreun jurnal?

— Din câte ştiu eu, nu. Dar dacă totuşi a avut, înseamnă că l-a ascuns foarte bine.

— OK.

Max s-a întors şi a ieşit din cameră. Când a
ajuns iarăşi la parter, s-a oprit puţin în faţa uşii de la intrare, s-a răsucit spre Benz şi a arătat spre uşa camerei de zi.

— Vă deranjează dacă iau lucrurile acelea cu mine? Ghiozdanul, păpuşa şi jacheta?

Benz s-a încruntat.

— Să luati? Lucrurile lui Leni?

— Trebuie cercetate dacă nu au alte urme. Poate că a rămas ceva pe undeva de la făptaş.

— Si cine face asta?

— Cole... funcţionarii de la laboratorul

criminalistic.

Pentru o clipă, Benz a părut că nu voia să dea lucrurile, dar apoi a renunţat şi a încuviinţat din cap.

— Bine.

A intrat în camera de zi şi s-a întors cu ghiozdanul, păpuşa şi jacheta fiicei lui. înainte să-i înmâneze obiectele lui Max, l-a privit adânc în ochi şi a întrebat:

— Mă veţi ajuta?

— Măcar voi încerca.

Bărbatul a dat din cap, i-a întins lucrurile lui Leni fără să scoată niciun cuvânt, iar lui Max i s-a părut că în ochii lui zăreşte o recunoştinţă tristă.

înainte să ia toate lucrurile, Max i-a dat lui Benz o carte de vizită.

— Pentru orice eventualitate. Am să vă caut.

Apoi a ieşit din casă. Ajuns în maşină, l-a sunat pe Horst Bohmer.

— Sunt Max, a zis în momentul în care comisarul a răspuns. Scuze că te deranjez atât de târziu...

— E aproape ca pe vremuri, când mă călcâi pe nervi în miez de noapte, fiindcă tocmai îţi venise o idee în legătură cu vreun caz. Lasă- mă să ghicesc! E vorba despre fetiţa care a dispărut în urmă cu şase ani.

— Da, am primit de la tatăl ei obiectele care au apărut dintr-odată în casă.

— Pe care bineînţeles că le vei da mai

departe colegilor din Köln.

— Exact asta intenţionez. Oricum...

— Oricum, ce?

— înainte de asta, aş vrea să ştiu dacă există vreo urmă care ne-ar putea fi de folos. Odată ce lucrurile astea ajung la colegii din Köln, nu mai am nicio şansă.

— Si?

— Mă gândeam că ai putea...

— O clipă! Tu ai vrea să dau obiectele alea celor de la laboratorul de tehnică criminalistică de la noi?

— Ar fi grozav.

— Las-o baltă! Ştii că ăştia lucrează numai pe baza unei cereri scrise. Dacă le cer să-mi facă o favoare, va trebui să-i slujesc ca un sclav tot restul vieţii şi...

— Ştii cine a condus investigaţiile atunci?

— Nu. Ce importanţă are?

— El va primi obiectele fetiţei.

— Da, şi ce?

— îl cunoşti. E comisarul-şef, Bernd Menkhoff.

Un timp Max a auzit doar respiraţia lui Böhmer, apoi fostul lui partener a zis cu un glas brusc foarte răguşit:

— Adu-mi chestiile alea!

1. Benzi desenate japoneze (n.tr.).

S-a întors în bucătărie şi a luat o sticlă de bere din frigider. Acum şade la masă, ca înainte de vizita lui Bischojf, şi

priveşte în gol. Numai că acum lipsesc lucrurile lui Leni. Şi totuşi... de când au apărut ghiozdanul, păpuşa şi jacheta, se simte ca şi cum scurta ei prezenţă în casă ar fi lăsat şi alte urme, pe lângă obiectele acelea. De parcă ar putea să-i simtă aura.

Prostii, îşi zice. încearcă să se calmeze. Nu se poate ca Leni să se fi reîntors după şase ani Şi dacă ar fi aşa, atunci nu şi-ar lăsa lucrurile în casă şi ar dispărea din nou. Ori poate că da?

Cineva joacă murdar cu el. Numai asta poate fi. Oricum, rămâne întrebarea cum a ajuns acel cineva la lucrurile pe care Leni le avea la ea atunci.

Sunetul telefonului îl smulge din gânduri şi îi accelerează pulsul. Privirea i se îndreaptă spre aparat, care se află pe blatul de lucru, lângă frigider. îl lasă să mai sune de două ori înainte să se ridice şi să se ducă acolo cu paşi înceţi şi nesiguri. Dinlăuntru, totul îl îndeamnă să ia telefonul în mână, în speranţa că va auzi glasul lui Leni, care îi va spune că s-a întors şi că ar vrea să-l vadă. Dar în el mai este şi şoapta aceea care îl avertizează, care îl încremeneşte şi îl înspăimântă. E frica de a auzi glasul lui Leni.

în cele din urmă, îşi face curaj, ia aparatul, acceptă apelul şi apoi ascultă atent, cu inima bubuind.

Sunete de respiraţie. Sacadate, ca după efort intens.

— Leni?

Glasul său i se pare străin chiar şi lui. Mult prea subţire, prea răguşit. Prea speriat.

Sper că nu cântă iar cântecul acela, *îşi zice.*

Numai de n-ar fi cântecul acela îngrozitor.

— Sunt iarăşi aa-iici.

Nu e cântecul, dar e din nou imitaţia aceea de glas de fetiţă, îngrozitoare, dementă, care îi dă fiori.

Cu o mână se sprijină de blat, se răsuceşte puţin şi se reazemă de margine. îi este teamă că picioarele o să-i cedeze în orice clipă.

— Leni, te rog, dacă eşti tu... încearcă el din nou.

— Vreau să mă jooooc cu tine... papi.

Papi. *Chiar aşa îi zisese Leni mereu. Şi nu cunoaşte alt copil care să-şi numească tatăl astfel. Gândurile i se învălmăşesc. îşi duce mâna liberă la cap, şi-o trece peste frunte, apoi peste faţă.*

— Leni, te rog! Orice crezi şi tot ce s-a... în ultimii ani...

— Te joci cu mine, papi?

— Eu... Da, tot ce doreşti, dar, te rog, vino acasă!

— Mai întâi ne jucăm, mai întâi ne jucăm. Iarăşi lălăitul acela de coşmar.

— Unde eşti? Nu ne putem juca aici?

Chiar dacă partea încă raţională a minţii lui îi zice că nu cu Leni vorbeşte, că nu poate fi *Leni, ceva din el se agaţă de speranţa că totuşi este ea. Că ea a*

reuşit cumva să...

— Mai întâi ne jucăăăăm, papi. După aia vin.

Felul în care vorbeşte. Ca şi cum şi-ar fi pierdut de tot minţile.

—Apoi... o să vii?

— O, da. Şi atunci o să te omor.

10

Lui Max i-au trebuit trei sferturi de oră ca să parcurgă cei aproximativ patruzeci şi cinci de kilometri până la locuinţa lui Böhmer, din Volmerswerth. Când a ajuns în faţa uşii, era aproape 11:30, şi chiar şi cine nu-l cunoştea pe Horst Böhmer la fel de bine ca Max ar fi putut să-şi dea seama, după faţa comisarului, cam ce credea el despre faptul că trebuia să deschidă uşa la acea oră. Cu toate astea, Böhmer a reuşit să-şi impună până la urmă un zâmbet.

— Ai venit prin Wuppertal?

— îmi cer scuze! a răspuns Max şi a pus jos ghiozdanul în faţa fostului său partener. Ştiu că e târziu, plec imediat. Totul e înăuntru.

— Bine, bine.

Böhmer a privit ghiozdanul de la picioarele lui şi apoi s-a uitat iarăşi la Max. Nici pungă, nici mănuşi...

— îmi închipui că nici tatăl fetei nu şi-a bătut capul că ar mai exista vreo urmă şi a pus mâna pe toate şi le-a întors pe faţă şi pe dos şi apoi a luat-o iarăşi de la capăt...

— Asa e.

— Si atunci de ce să mai dau lucrurile

astea

la laborator? Orice urmă care s-ar fi putut găsi pe ele e distrusă de multă vreme.

— Se poate, dar nu mai e nimic de făcut. Un tată care găseşte în casă, deodată, nişte lucruri pe care fiica lui dispărută le-a avut la ea în ultima zi nu mai gândeşte atât de departe. Eu am pus mâna doar pe bretelele ghiozdanului.

— Dar tie ti-e clar că cei din Köln vor observa că niste tehnicieni criminalisti au umblat deja printre lucruri. Cum ai să le explici asta?

— încă nu ştiu, a recunoscut Max. Dar găsesc eu ceva.

— Aha! Şi te şi gândeşti cu cine o să ai de-a face acolo, nu-i aşa?

— Da, ştiu că e greu să te împaci cu Menkhoff. Dar, până acum, investigaţiile lui au eşuat şi n-au dus nicăieri. Poate o să se bucure dacă se mai ocupă careva de caz.

— Pot să-ţi zic de pe-acum că o să-ţi facă probleme, fiindcă noile cazuri îl cam pun sub presiune, dar asta e. E decizia ta.

— îţi mulţumesc, Horst!

Văzând că Max încă nu pleacă, Böhmer s-a încruntat, iar cutele de pe frunte s-au transformat în şanţuri adânci.

— Poate că vrei să intri?

Max a zâmbit.

— Riscantă întrebare. închipuie-ţi că aş răspunde afirmativ.

— Doamne fereşte! Pe mâine!

Ca şi Max, Böhmer a apucat ghiozdanul de curele şi l-a ridicat.

— Ah! Şi ar fi grozav dacă aş putea recupera lucrurile mâine, chiar după prânz, ca să le pot da colegilor din Köln.

Böhmer a clătinat din cap cu un zâmbet amar.

— Nu s-ar zice că până de curând ai fost şi tu în grupul nostru. Oare ai şi uitat cum funcţionează copoii de laborator?

— Nu, dar poate că poţi să-i lămureşti cât de important este.

— Pot să încerc. Dar tie am să-ti transmit să rezolvi tot ce-mi vor cere ei în schimb.

Max a zâmbit din nou.

— Sigur. încă o dată – mulţumesc!

în drum spre casă a revizuit toate posibilităţile care îi treceau prin minte şi care puteau fi o explicaţie pentru situaţia bizară în care se afla Robert Benz. Şi-a parcat maşina în spatele clădirii în care locuia, şi atunci a sunat telefonul. A aruncat o privire la numărul afişat pe ecran. îl formase numai o singură dată, dar totuşi şi-a dat seama că era al lui Robert Benz.

A răspuns şi pe loc i-a auzit glasul agitat.

— Eu sunt, domnule Bischoff, tocmai am primit un apel îngrozitor. O voce prefăcută, care voia să pară de fetiţă.

Spunea că e Leni.

— Si? Credeţi că era chiar ea?

— Eu... nu ştiu. Ultima oară am auzit-o acum şase ani. Atunci era copil. însă...

— Si ce a zis?

— Tocmai asta voiam să vă povestesc. Mi-a spus *papi,* ca pe vremuri, şi a zis că vrea să se joace cu mine. Şi că apoi mă va omorî.

— A spus că o să vă omoare?

— Da. De asta cred că cea care m-a sunat nu poate fi Leni. Ea n-ar zice niciodată aşa ceva.

Max s-a abţinut să-i atragă atenţia lui Benz că o fată de şaisprezece ani, care se poate să fi îndurat lucruri îngrozitoare, timp de şase ani, probabil că nu mai avea nimic comun cu copilul care fusese înainte de răpire.

— A mai zis şi altceva? De exemplu, cum îşi închipuie jocul? Sau dacă va sima din nou?

— Nu.

— OK. Domnule Benz, vă sfătuiesc insistent să anunţaţi poliţia.

— Şi ei ce vor face? a răspuns Benz, după două, trei respiraţii sonore.

— Vor consemna şi...

— Vor trimite nişte poliţişti care să-mi supravegheze casa?

— în legătură cu ghiozdanul, păpuşa şi jacheta...

Max şi-a muşcat buzele, gândindu-se unde se aflau obiectele în momentul

acela.

— Vă fac o propunere. Mâine voi preda lucrurile lui Leni Serviciului criminalistic din Köln. Dacă sunteţi de acord, voi vorbi şi despre apelul telefonic. Atunci oricum vă vor căuta ei.

— Bine, s-a dat bătut Benz.

Era clar că înţelegea că nu putea să lase poliţia pe dinafară.

— Pentru siguranţă, azi ar trebui să ţineţi încuiate toate ferestrele şi uşile.

— Şi dacă totuşi a fost Leni şi îmi apare pe neaşteptate la uşă? Doar n-o s-o las afară.

— Nu cred aşa ceva, a răspuns Max. Şi dacă totuşi chiar se întâmplă să apară, vă rog să mă sunaţi! încercaţi acum să dormiţi, vă caut mâine.

Max a coborât din maşină, apoi, nu după mult timp, a intrat în apartamentul lui, la primul etaj. Trecuse deja de miezul nopţii şi se simţea frânt de oboseală.

După ce a mai luat o înghiţitură de apă, s-a dus la baie, apoi s-a întins pe pat şi a stins lumina. Gândurile i s-au mai învârtit vreo zece minute în jurul unei fete care ar avea şaisprezece ani, dacă ar mai fi trăit, apoi a căzut într-un somn de plumb.

Stă lungit pe pat, cu ochii deschişi, şi priveşte tavanul care în lumina slabă a lunii pare acoperit cu mătase neagră. Gândurile îi sunt la Leni, aşa cum fuseseră aproape tot timpul în ultimele zile. Se întreabă dacă este într-adevăr posibil să mai fie în viaţă şi să se fi reîntors.

Nu ştie nici cât de târziu este, nici de cât timp zace aşa. îi este indiferent. Cândva, spre dimineaţă, oboseala va fi atât de mare, încât va cădea într-un somn agitat din care îl vor smulge după puţin timp coşmarurile. Aşa se simte deja de câteva zile. De când a găsit lucrurile lui Leni.

Un zgomot îl face să tresară. Venea de la parter şi se auzise ca şi cum ceva ar fi căzut pe o suprafaţă moale.

Se ridică în capul oaselor, cu inima bătând, ascultă concentrat în întuneric; totuşi, liniştea care îl înconjoară pare perfectă. Nici măcar de afară nu se aud zgomote.

Si totuşi... nu crede că s-a înşelat.

îşi coboară încet picioarele peste marginea saltelei, pune tălpile pe podea şi se ridică. Apoi porneşte desculţ, iese

din dormitor şi se opreşte câteva secunde pe holul de la primul etaj, ţinându-şi respiraţia. Tot nu se aude absolut nimic.

Poate că doar şi-a imaginat zgomotul acela? Alunecase deja, fără să-şi dea seama, într-o stare între somn şi trezie şi doar visase r r bufnitura aceea înfundată?

Mâna lui pipăie peretele, găseşte întrerupătorul lângă tocul uşii şi apasă. Când plafoniera cu leduri se aprinde, răsuflă uşurat. Undeva, într-un colţ al minţii lui existase teama că întunericul va rămâne.

Se îndreaptă spre scară, pune piciorul pe prima treaptă, mai zăboveşte o clipă. Apoi îşi ia avânt şi aleargă jos, la parter. Acum, în lumină, pe treptele casei, purtarea lui i se pare ridicolă. La parter trăsese toate jaluzelele pentru ca nimeni să nu poată intra pe fereastră, forţând-o. Imediat după apariţia lucrurilor lui Leni, luase cheia de rezervă, care se află mereu sub penultima dală dislocată a aleii, iar dacă cineva ar fi spart uşa, zgomotele ar fi fost altfel. Mai puternice. Nu, chiar trebuie să fi visat.

Totuşi, va verifica repede ca să se poată culca liniştit la loc şi chiar să şi adoarmă r r r curând.

Ajuns jos, aruncă o privire înspre uşa de la intrare şi constată că e neatinsă. Acum e sigur că nimeni nu este în casă, dă să se întoarcă şi să se ducă iar în dormitor, dar încremeneşte. De undeva, de foarte aproape, probabil din camera

de zi, aude lălăitul înfricoşător al unui glas strident de fetiţă.

Beznă, beznă, beznă, beznă,
licuricii doar în sorg, buha ţipă de departe, miez de noapte.
Corbii negri croncănesc
Şi fantomele scâncesc:
ui, ui, uii!

Caută pe pipăite balustrada scării şi îşi dă seama că mâna îi tremură.

Stă acolo, incapabil să facă vreo mişcare, până când se stinge şi ultimul cuvânt. Abia după aceea poate să gândească cât de cât limpede şi să lege în minte cuvintele în fraze care să aibă sens. Dar în timp ce încearcă să priceapă ce s-a întâmplat, glasul acela groaznic începe să cânte din nou. Sună atât de înfricoşător, încât dă drumul balustradei şi îşi astupă urechile cu palmele. Când nici asta nu ajută şi tot aude cuvintele, chiar dacă înfundat, simte urcând în el o furie clocotitoare, ca lava unui vulcan. Coboară mâinile cu o mişcare smucită, strânge pumnii şi priveşte în direcţia din care vine glasul.

— încetează! strigă el, şi strigătul lui devine un urlet necontrolat. Ţine-ţi gura!

Şi în timp ce îşi zbiară ultimele cuvinte, se pune în mişcare.

Străbate holul cu paşi apăsaţi, în fugă, se opreşte gâfâind în faţa uşii spre camera de zi şi loveşte întrerupătorul cu atâta putere, încât lumina se aprinde

scurt şi se stinge din nou, în timp ce glasul dement începe să cânte pentru a treia oară, chiar în faţa lui, blestematul acela de cântec pentru copii. Asta îl înnebuneşte. Şi-a ieşit cu totul din fire.

Mâna lui agitată caută din nou întrerupătorul, şi reuşeşte până la urmă să aprindă lumina.

Privirea îi goneşte prin cameră şi... în clipa următoare scoate un sunet gâlgâit.

12

Când vibraţiile intense ale smartphone-ului l-au trezit, lui Max i-a mai trebuit un timp până când să se scuture de somnul care îi învelea mintea ca o pătură.

în cele din urmă, când s-a simţit în stare, a coborât picioarele din pat şi a rămas aşezat pe marginea saltelei. Chiar dacă nu-şi putea aminti să se fi trezit în timpul nopţii, se simţea ca tras pe roată, de parcă ar fi dormit numai două ore. A stat aşa două, trei minute, uitându-se la pardoseala de sub tălpile goale, înainte să se ridice şi să meargă la baie.

După o jumătate de oră, un duş fierbinte şi o porţie de omletă, se simţea deja mai bine.

între timp se făcuse opt fără douăzeci şi venise momentul să pornească spre universitate. Nu avea cursuri în dimineaţa f aceea, dar trebuia să mai rezolve câteva treburi organizatorice, pe care le tot amânase. Pe drum a parcurs iarăşi, în gând, tot ce ştia până în clipa

aceea despre dispariţia fetei şi despre apariţia neaşteptată a obiectelor personale, dar a fost nevoit să constate din nou că nu ştia mai nimic.

Aproape că ajunse deja la universitate, când a cerut smartphone-ului, prin comandă vocală, să formeze numărul de telefon al poliţiei din Koln.

— Bună dimineaţa! a zis când a auzit în difuzor un glas prietenos de femeie, care îl informa că avea legătura cu sediul poliţiei din Köln. Numele meu e Max Bischoff. Sunt un fost coleg de la Serviciul criminalistic din Düsseldorf.

N-avea să strice dacă Menkhoff ştia de la început cu cine avea de-a face. întrucât colegn din Köln se implicaseră activ în ultimul lui caz, era sigur că Menkhoff îi cunoştea numele.

— Vă rog, puteţi să-mi daţi legătura cu comisarul Menkhoff de la Comisariatul criminalistic 11?

— Max Bischoff... a repetat poliţista gânditoare. Da, clar, îmi aduc aminte. Cazul cu sora dumneavoastră... Vă referiţi desigur la comisarul-sef de la Criminalistică.

— Da. Câţi de Menkhoff aveţi? a mormăit Max.

Faptul că fusese pomenit „cazul cu sora lui” nu-i îmbunătăţise deloc dispoziţia.

— Numai pe ăsta, a zis femeia cu un râs scurt. Nu ştiu dacă e aici, dar încerc. Un mic sfat: nu-l numiţi doar comisar.

A trecut un timp în care Max a tot auzit nişte pârâituri, dar apoi Menkhoff a răspuns totuşi şi a făcut-o într-un fel surprinzător de prietenos.

— Domnul Bischoff! se auzi glasul lui, sunând aproape bucuros. Cărui fapt îi datorez această onoare?

„Nu-l numiţi doar comisar” – lui Max îi rămaseră în minte cuvintele funcţionarei amabile.

— Bună dimineaţa! a zis Max şi a omis gradul, cum se obişnuia în general între colegi. E vorba despre răpirile de copii. Mai exact despre dispariţia lui Leni Benz, în urmă cu sase ani.

— Micuţa Benz... chiar sunt curios.

Dintr-odată glasul lui Menkhoff suna mai sumbru.

— Ştiu că, pe vremea când eraţi activ, aveaţi renumele că puteţi pătrunde în mintea ucigaşilor, domnule Bischoff.

Max căuta în vocea lui Menkhoff vreun semn de ironie sau de sarcasm, dar nu putea fi sigur. îl cunoştea prea puţin ca să distingă asemenea nuanţe.

— Dar mai ştiu şi că de ceva timp aţi pus în cui serviciul din poliţie şi că acum ţineţi cursuri la universitate. Deci ce treabă aveţi cu povestea asta veche?

— Robert Benz, tatăl fetei, m-a contactat, fiindcă s-a întâmplat ceva ciudat în legătură cu fiica lui dispărută. A...

— Trebuie să fie ceva extrem de ciudat dacă pentru asta contactează un profesor, în loc să se adreseze anchetatorului de caz.

Max încerca să ignore enervarea evidentă din tonul celuilalt şi să-şi păstreze calmul. La urma urmei, el tocmai reţinuse nişte dovezi şi era oarecum la cheremul bunăvoinţei lui Menkhoff de îndată ce acesta avea să afle treaba asta.

Ajunse în parcarea universităţii şi a intrat pe rândul unde era un loc liber.

— Da, este într-adevăr ciudat. Aceeaşi întrebare i-am pus-o şi eu lui Robert Benz, după cum probabil că puteţi să vă imaginaţi. El zice că a venit la mine fiindcă e disperat după şase ani în care nu s-a găsit nicio urmă legată de copil şi că e dispus să apeleze la orice ajutor posibil.

— Şase ani fără nicio urmă, da. în legătură cu asta am să vă mai spun ceva îndată. Dar mai întâi aş vrea să ştiu ce se întâmplă de fapt.

Max a oprit motorul, dar fără să scoată cheia din contact, ca să-şi poată continua convorbirea prin intermediul sistemului handsfree.

— Robert Benz crede că e posibil ca fiica lui, Leni, să se fl întors. A...

— Cum? a exclamat Menkhoff surprins, întrerupându-l pentru a nu ştiu câta oară. Consider că asa ceva este exclus.

— înainte de a şti ce s-a întâmplat? Ce

vă face să fiţi atât de sigur?

— Asta vă pot spune. Sunt convins că Robert Benz şi-a ucis fiica acum sase ani.

Max era atât de uluit, încât Menkhoff a întrebat după un timp:

— Ce s-a întâmplat? V-a pierit glasul?

— Da, chiar aşa. Cum aţi ajuns la această presupunere?

— Astea sunt informaţii interne pe care n-o să le discut cu un civil.

— Ei, da!

între timp Max îşi venise în fire.

— Atunci aţi fi putut lăsa să se înţeleagă asta. în plus, eram încă activ când au fost răpite fetiţele. Dar poate vreţi să ascultaţi mai întâi ce mi-a povestit Benz.

— Aş face-o dacă totuşi mi-aţi spune.

Max a înghiţit şi provocarea asta.

— Acum câteva zile, când a venit acasă, Robert Benz a găsit în hol ghiozdanul fiicei lui. în bucătărie era pusă masa pentru trei persoane, şi mai era şi o păpuşă croşetată de bunica ei. în camera fetei, pe pat, i-a găsit jacheta. Când a dispărut, fata avusese la ea toate obiectele astea.

— Hm... a mormăit Menkhoff.

— Şi asta nu e tot. Ieri a primit un apel şi un glas de fetiţă i-a zis *papi,* aşa cum îl numea Leni mereu, iar apoi l-a ameninţat că întâi se va *juca* cu el, apoi o să-l omoare.

Menkhoff a reacţionat iarăşi doar cu un „Hm” gânditor.

Max a mai lăsat să se scurgă câteva secunde, înainte să spună:

— Asta e tot ce puteţi rosti? Sau acum v-a pierit dumneavoastră glasul?

— Faptul că Benz se află în posesia lucrurilor care erau la fată când aceasta a dispărut nu e deloc ciudat, dacă ţinem seama că el a ucis-o. El poate să fi născocit apelul telefonic, ca să facă mai credibilă presupusa reîntoarcere a lui Leni. Acum e limpede şi de ce nu vine cu toate astea la anchetatorul de caz de la Serviciul criminalistic. Ştie că încă sunt cu ochii pe el. întrebarea pe care mi-o pun este: De ce vine la dumneavoastră?

— Dacă merg pe aceeaşi argumentaţie, întrebarea ar trebui să sune mai curând: De ce vine tocmai acum cu obiectele? Si cu o explicaţie atât de bizară. Asta ar fl cea mai mare prostie pe care ar putea s-o facă dacă el ar fl făptaşul. Aşa nu reuşeşte decât să atragă atenţia asupra lui, fără să aibă nevoie de aşa ceva. Şi apoi apelul telefonic. Dacă Benz vrea să susţină ideea că fiica lui mai trăieşte, sigur n-ar spune că l-a ameninţat cu moartea.

Menkhoff a scos un hohot lătrat.

— Atenţia e oricum îndreptată asupra lui. Ştiţi, desigur, că avem două noi cazuri de răpire de copii. Iarăşi două fete, iarăşi după orele de curs. Exact ca acum sase ani. Atunci
seria s-a oprit după dispariţia lui Leni. Acum se pare că începe din nou. Bineînţeles că am fost deja la el şi că i-am cerut un alibi pentru zilele în care au

dispărut fetele. Deci ştie că încă este suspect. în cazul ăsta, apariţia obiectelor personale ale fiicei lui ar putea fl o confirmare a faptului că ea chiar trăieşte, iar atunci ar fi înlăturată suspiciunea de crimă în ceea ce-l priveşte. Destul de abil, nu găsiţi?

— Si? Avea un alibi?

— Pentru după-amiaza în care a dispărut primul copil, da. Pentru ziua dispariţiei celei de-a doua fetiţe, nu. Pretinde că a fost acasă, singur.

— Şi cât de solid este alibiul pentru primul caz?

— Partenerul lui de afaceri a confirmat că Benz a fost cu el la birou toată ziua, până seara, fiindcă au lucrat la un proiect important.

— Deci, în acest caz, înseamnă că iese din discuţie că ar fi vinovat şi, fiindcă porniţi probabil de la ideea că există o legătură între cele două cazuri, el nu mai e luat în vizor.

— A, da? Şi dacă partenerul se înşală? Sau dacă i-a oferit un alibi de complezenţă?

— Atunci când e vorba despre răpirea unui copil? Mi se pare că mai curând încercaţi să potriviţi totul în aşa fel încât suspiciunea în privinţa lui Benz să rămână în picioare.

— Poate că reuşiţi să vă puneţi pur şi simplu în mintea domnului Benz şi, în acest caz, aveţi deja pregătit şi răspunsul corect la întrebarea de ce face fix ce face el acum?

Enervarea stârnită în Max de felul lipsit de respect în care începuse să-i vorbească Menkhoff începea să crească, devenind furie.

— Da, chiar îl am, a răspuns Max tăios. Fiindcă Robert Benz nu este ucigaşul propriului copil, ci un tată deznădăjduit şi cât se poate de tulburat, care ştie din experienţă că anchetatorul de caz n-a avansat cu nici măcar un pas, fiindcă ori n-are chef, ori nu e în stare să priceapă felul de a gândi al unui răufăcător şi, în schimb, se ţine cu dinţii de el şi nu-i dă drumul.

Timp de trei, patru secunde s-a auzit respiraţia lui Menkhoff, apoi a zis:

— Obiectele acelea... se află în casa lui Benz?

Iată şi întrebarea inevitabilă, care peste câteva secunde avea să-i pricinuiască şi nişte necazuri. Mai ales având în vedere atmosfera dintre ei.

— Nu. Le-am luat şi le-am dat colegilor de la laboratorul criminalistic din Düsseldorf.

A urmat o altă pauză lungă, neplăcută, şi când Menkhoff a continuat, în sfârşit, să vorbească, glasul îi suna periculos de calm.

— Veţi recupera acum obiectele şi mi le veţi aduce personal. Dacă nu sunteţi aici într-o oră, am să vă fac nişte probleme pentru care şi cel mai greu caz pe care l-aţi avut vreodată o să vi se pară o vacanţă la o fermă turistică.

— E imposibil, acum mă aflu în Köln şi

trebuie să mă întorc la Düsseld...

— Atunci e momentul s-o luati din loc. Nu mai pierdeţi vremea vorbind şi aveţi grijă ca lucrurile să ajungă aici, şi asta cât mai repede.

— Dar eu...

Max n-a reuşit să spună mai mult. Menkhoff închisese.

— La naiba! a izbucnit Max, lovind volanul cu palma. Ce mizerabil!

Oricum, era nevoit să admită totuşi că singur se băgase în situaţia asta. Era de înţeles că Menkhoff avea să reacţioneze asa. Ca f F
poliţist cu funcţie de conducere, era chiar *nevoit* să acţioneze asa.

Mult mai inteligent ar fi fost să-l fi sunat abia spre prânz, încât examinarea obiectelor lui Leni să fie finalizată. Singur şi-o făcuse, nu Menkhoff.

Privirea lui Max s-a îndreptat spre clădirea universităţii, unde îşi avea biroul. Putea să uite de intenţia de a rezolva în dimineaţa F
aceea tot ce amânase de prea multă vreme.

După ce că abia a ajuns de la Unterbilk la Köln, acum trebuia să se întoarcă la sediul poliţiei din Düsseldorf, pentru ca apoi să facă iarăşi drumul înapoi la Köln, cu lucrurile fetei.

Porni motorul şi, în timp ce părăsea parcarea universităţii, ceru legătura cu Böhmer.

— Lucrurile copilei sunt deja la laborator? a început el, fără să salute, când l-a auzit pe fostul partener.

— Ce-i cu tine? s-a răstit Böhmer. Ai

băut benzină la micul-dejun? Abia am ajuns la birou. Dar da, lucrurile sunt la mine şi îndată le duc dincolo, la laborator.

— Nu, nu face asta.

— Cum? îti baţi cumva… Un moment!
Ai f f
vorbit cu Menkhoff, nu-i aşa?

— Da.

Suna cam stânjenit.

— Şi te-a ameninţat că te jupoaie dacă nu-i aduci imediat dovezile.

— Paşnic zis, da.

— Atunci zic şi eu aşa: după toate câte am auzit despre Menkhoff, poţi să te socoteşti norocos că nu te dă pe loc în urmărire. De ce l- ai sunat de pe-acum?

— Sunt… sunt deja pe drum, a răspuns Max, evitând răspunsul şi, furios pe el, a pus capăt conversaţiei.

13

Stă pe jos în părculeţ, cu spatele sprijinit de un copac. în ultimele zile a şezut de multe ori aici. în acelaşi loc, lângă acelaşi copac. Jur împrejur sunt tufe înalte până la brâu, aşa că nimeni care ar trece din întâmplare pe acolo nu ar putea s-o vadă.

Ignoră scoarţa aspră a copacului care îi apasă pielea ca nişte degete dure, fără număr. Nu observă nimic nici din ceea ce se află în jur. Ca atunci când îi apar în minte imaginile acelea, atât de clare, de explicite, ca într-un cinematograf lăuntric.

Dar, în asemenea momente, nu doar imaginile cumplite îi fac viaţa aproape insuportabilă. Mai sunt şi sentimentele pe care le retrăieşte de fiecare dată, ca şi cum totul s-ar întâmpla din nou. Nespusa frică şi deznădejdea. Durerile de nesuportat. Greaţa faţă de el şi de ea. Ruşinea. Dorinţa să fie moartă.

Simte lacrimile care i se preling pe obraji şi se aude scâncind încet. Sunetul o trage înapoi la realitate, ca o bandă elastică, îndepărtând-o de lucrurile cumplite pe care i le face el. în acelaşi moment, simţirile rele pălesc, lăsând în

ea o apăsare surdă, indescriptibilă, timp de câteva secunde, apoi se topesc.

în urmă rămâne golul acela rece, de parcă aproape toate celelalte sentimente ar fl fost spălate cu un detergent puternic. Aproape toate.

Un sentiment a rămas şi e la fel de intens cât tot ce a trebuit să îndure ea, luat la un loc. Esenţa.

Ura.

14

Când l-a recunoscut, tânărul funcţionar de la intrarea în sediul poliţiei a înclinat capul prietenos şi i-a explicat prin interfon că îl va suna pe Böhmer.

Pe de-o parte, lui Max i se părea ridicol că, dintr-odată, nu mai avea voie să calce de unul singur în sediul poliţiei, după ce atâta vreme intrase acolo şi ieşise după bunul-plac; pe de altă parte, înţelegea acele dispoziţii.

A fost nevoie doar de câteva minute până când Böhmer a apărut şi l-a salutat pe Max cu o strângere de mână.

— Salut, eroule!

Max a dat din cap, zâmbind forţat, apoi şi-a urmat fostul partener la lift.

în drum spre biroul lui Böhmer, de la etajul al treilea, foştii colegi l-au salutat cu zâmbete, fluturând din mână. Fără să vrea, s-a gândit la felul în care aceleaşi persoane îl înfruntaseră cu nouă luni în urmă, cu puţin înainte să-şi părăsească serviciul.

Chiar lângă biroul lui Böhmer, mai mic decât cel în care munciseră împreună, în cadrul uşii deschise de la încăperea unde lucra, stătea comisarul

Manfred Hauck, care i- a întins mâna. Max s-a mirat că Hauck era încă în serviciu. Era cel mai în vârstă dintre colegii de atunci şi vorbea despre pensionare încă de pe vremea în care Max era activ.

— îmi pare bine că ne revedem, Max! a zis Hauck şi a adăugat, făcând cu ochiul: Vii înapoi, nu-i aşa?

Max i-a strâns mâna şi a zâmbit.

— Salut, Manfred! Şi eu mă bucur să te revăd, dar nici chiar atât încât să mă şi reîntorc.

în biroul lui Böhmer, pe jos, lângă masă, Max a văzut ghiozdanul lui Leni. Böhmer îl băgase într-un sac mare, transparent, închis în partea de sus cu o clamă de plastic.

Böhmer a ocolit ghiozdanul, s-a lăsat pe scaunul de la birou şi a făcut semn spre taburetul din faţa lui, care nu arăta prea comod.

— Nu vrei să te aşezi?

Max a scuturat din cap.

— Cred că ar trebui să plec imediat. Menkhoff a zis că vrea lucrurile fără întârziere. Şi, din glas, era serios.

— Asa-i. Tocmai am vorbit cu el la telefon.

— Cu Menkhoff?

Fără să vrea, Max a făcut un pas spre birou.

— De ce?

— Fiindcă m-a sunat el. Imediat după ce am vorbit cu tine.

— Si?

— în mare, discuţia a semănat probabil cu cea avută cu tine. A fost vorba despre necazuri considerabile, despre competenţe, măsuri disciplinare şi lipsă de profesionalism, bla-bla- bla. Până la urmă s-a mulţumit cu faptul că obiectele n-au fost examinate de laboratorul nostru şi că le primeşte neatinse, cel puţin în ceea ce ne priveşte. Şi da, ai dreptate, ar trebui să porneşti imediat.

Böhmer a apucat capătul de sus al sacului şi a pus ghiozdanul pe masă. Când Max a întins mâna să-l ia, a adăugat:

— Şi să i le dai personal. Se pare că e important pentru el.

— Abia aştept, a mârâit Max şi a luat sacul, îţi dau un semn dacă ies teafăr de acolo.

Când Max a ajuns la sediul poliţiei din Köln, de pe Walter-Pauli-Ring, după trei sferturi de oră, era deja 11:15, iar câteva minute mai târziu, însoţit de o funcţionară tânără, a intrat în biroul lui Bernd Menkhoff, cam de două ori mai mare decât cel al lui Böhmer.

Menkhoff s-a uitat ostentativ la ceas şi a mârâit:

— De ce a durat atât? Ati mai tras şi un somn între timp?

— O zi bună vă doresc şi eu! a răspuns Max şi a trântit sacul cu

ghiozdanul lui Leni pe biroul plin de hârtii al lui Menkhoff. M-am mişcat cât de repede s-a putut. Mai mult decât îngăduie traficul nu-i posibil.

— Ba da, aţi fi reuşit dacă n-aţi fi sustras dovezile. Aşa că nu vă mai purtaţi ca şi cum vi s-ar face o mare nedreptate şi aşezaţi-vă.

Max a aruncat o privire celor două scaune de birou aflate lângă o măsuţă şi s-a gândit dacă să se aşeze sau să se întoarcă pe călcâie şi să plece. Simţea că vrea să dispară cât mai repede din birou, dar judecata îi zicea că poate era util să discute cu Menkhoff. Asa că a tras un scaun, s-a aşezat şi l-a urmărit pe Menkhoff luând receptorul telefonului din faţa lui şi formând un număr, înainte să-l ducă la ureche.

Şeful Comisariatului criminalistic 11 avea părul încă foarte des, dar încărunţit aproape tot. Ici şi colo se mai vedea câte o şuviţă care arăta că fusese şaten cândva. Pielea uşor bronzată te lăsa să crezi ori că Menkhoff fusese de curând în concediu într-o zonă însorită, ori că aşa era felul lui, mai tuciuriu, înfăţişarea lui îi amintea lui Max cu cea a r cuiva dintr-o tară sudică.

Menkhoff trebuie să fl avut peste şaizeci de ani, şi Max ştia că mulţi poliţişti din Koln, femei şi bărbaţi, aşteaptă cu nerăbdare ziua când acesta se va pensiona.

— Aici Menkhoff! s-a stropşit el. Trimiteţi- mi pe careva de la laborator.

După ce a pus receptorul în furcă, s-a lăsat pe spătarul scaunului, şi-a încrucişat mâinile pe burta uşor proeminentă şi l-a privit pe Max în ochi.

— Noi ne-am mai întâlnit cândva, nu-i aşa?

— Da, o dată, a confirmat Max, întrebându- se dacă Menkhoff chiar îşi mai amintea.

Probabil că vorbise la nimereală şi, întâmplător, avea dreptate. Mai ales că Max fusese doar unul dintre numeroşii participanţi la seminar.

— Da, într-adevăr. La un seminar de Drept disciplinar, cu aproximativ patru ani în urmă.

Menkhoff a încuviinţat.

— îmi aduc aminte. Aţi prezentat câteva aspecte interesante la tema *Ancheta disciplinară şi rolul avocatului apărării în procedurile disciplinare.*

Asa era. Deci Menkhoff chiar îşi amintea de el.

— Ati vrea să stiti de ce sunt convins că Benz şi-a ucis fiica?

Surprins de schimbarea din felul de-a fi al lui Menkhoff, Max a dat din cap, dar totuşi a rămas prudent. îi era greu să-i evalueze feluritele stări de spirit.

— Da, fireşte. Dar mă gândeam...

— Sunteţi ca şi mine, l-a întrerupt

Menkhoff, şi Max ar fi preferat să protesteze, dar ceva din glasul celuilalt l-a oprit.

Menkhoff părea să bănuiască ce se întâmpla, fiindcă gura i s-a strâmbat într-un rânjet.

— Ştiu ce credeţi şi sigur că sunt câteva lucruri care ne deosebesc, dar, ca şi mine, sunteţi gata să vă asumaţi nişte neplăceri şi uneori să mai... trageţi de lege, ca să zicem aşa, dacă trebuie avansat într-un caz.

Arătă cu bărbia spre ghiozdanul lui Leni.

— Stiati că trebuia să-mi aduceţi lucrurile astea, mai devreme sau mai târziu, şi că urma să vă fac zîle fripte pentru că le-aţi reţinut. Şi totuşi le-aţi dus mai întâi la Düsseldorf, fiindcă aţi vrea să dezlegaţi cazul, dar totodată vă temeţi că de la mine n-o să afiaţi dacă am găsit ceva pe ghiozdan.

— Posibil, a consimţit Max, încercând să rămână calm.

— Totuşi, a fost o prostie să acceptaţi de la Benz această... *misiune,* fără să fi vorbit cu mine. Aş fi putut să vă spun că n-are rost să vă irosiţi timpul, fiindcă el e cel care a omorât-o pe fată.

Max a scos un mic hohot.

— Si asa ati fl făcut dacă as fi venit la r
J r J
dumneavoastră? Mi-aţi fi povestit de bănuiala dumneavoastră?

— Poate că nu, dar, în orice caz, ar fi

fost mai inteligent să fi încercat măcar.

Max respiră adânc şi dădu din cap.

— OK, acum sunt aici. Povestiţi-mi de ce credeţi că Robert Benz a fost făptaşul?

— Cu cât vă plăteşte Benz ca s-o faceţi pe detectivul particular?

Max a ridicat din umeri.

— N-am idee, încă n-am discutat.

S-au privit în ochi o vreme, iar Max a avut senzaţia că Menkhoff încerca să-l despoaie într-un fel care n-avea nimic de-a face cu îmbrăcămintea.

Apoi i-a zis:

— Oare de ce nu mă miră? Nu onorariul vă interesează, nu-i aşa? Vreţi să-l prindeţi pe individul care a făcut asta şi să aveţi grijă să dispară după gratii.

— Posibil, a răspuns Max în doi peri, nedorind ca Menkhoff să ştie prea multe despre el. Acum, spuneţi-mi de ce îl suspectaţi pe Benz.

— Există câteva motive, dar, din păcate, niciunul nu e destul de solid ca să-l arestăm. Ceea ce, din nefericire, a dus la răpirea şi probabil uciderea altor două copile. Dar înainte să vă povestesc ceva, un lucru trebuie să vă fie clar: tot ce aflaţi în legătură cu acest caz – eu sunt primul căruia îi veţi raporta, şi asta imediat.

Menkhoff a deschis un sertar, a scos o carte de vizită, a pus-o pe masă în faţa lui Max şi a bătut în ea cu degetul

arătător.

— Mă puteţi găsi oricând pe telefonul mobil.

Max a luat cartea de vizită.

— Bine. Oricum, aşa ceva funcţionează numai pe bază de reciprocitate.

Mirat, Menkhoff a ridicat din sprâncene.

— Vreţi să vă asigur că vă dau informaţii despre o investigaţie în desfăşurare? Unui civil?

Max n-avea la el cărţi de vizită, de aceea a luat un pix de pe masa lui Menkhoff şi a scris numărul lui de telefon pe un carnet care era alături.

— Pentru că timp de peste şase ani n-aţi avansat nici un pas cu bănuielile dumneavoastră şi pentru că suspectul principal m-a angajat, permiţându-mi astfel să obţin de la el informaţii – mai multe şi mai uşor decât vă va fl posibil vreodată –, aş formula totul altfel. As vrea să-mi oferiţi informaţii care m-ar ajuta să descopăr dacă suspiciunile dumneavoastră sunt fondate.

S-au privit iarăşi o vreme în ochi, înainte ca pe faţa lui Menkhoff să apară un rânjet.

— Am mai spus-o: ne asemănăm foarte mult.

— Totuşi, o întrebare rămâne deschisă: de ce să fie Benz atât de prost încât să intensifice inutil nişte

investigaţii care ar putea duce la descoperirea lui ca făptaş?

— Nu ştiu încă de ce, dar, aşa cum îl văd eu, există un motiv presant. Şi rămân la părerea mea: Robert Benz şi-a ucis fiica şi a făcut în aşa fel încât cadavrul să dispară.

15

Când se trezeşte, are nevoie de un răgaz până când reuşeşte să se dumirească unde se află, apoi începe să-şi amintească. E întins pe canapea, în camera de zi. Zgomotul din timpul nopţii, descoperirea...

Tresare, se ridică şi se uită spre locul de pe pardoseală, din mijlocul încăperii. Toate sunt la fel cum le lăsase.

Rămăşiţele unui schelet de animal, aranjate acolo, pe jos, ca o descoperire arheologică. Un craniu, câteva oase separate, vertebre. Benny...

Gândurile i se întorc în trecut, fără să le poată împiedica, apar imagini cu Leni alintându-şi câinele, o corcitură.

Si-a iubit câinele mai mult decât orice altceva. Probabil chiar mai mult decât pe el. Apoi a fost ziua aceea... Nu exista alternativă, iar apoi nu s-a mai îndoit o clipă că făcuse ce trebuia.

L-a pus atunci pe Benny într-o cutie, l-a îngropat în grădină, în faţa gardului viu, şi a meşterit o cruce din două scânduri. La început, Leni s-a împotrivit să ia parte la înhumare. A fost nevoit să o convingă.

îsi aminteşte că în ziua aceea se

certase cu r r
Stephanie. Nu din cauza lui Benny. Ea nu ştia nimic despre cum murise câinele. Nu, s-au certat fiindcă el insistase ca Leni să ia parte la înhumare. Stephanie n-avea habar cât de importantă era experienţa asta pentru fiica ei. Până la urmă, el s-a impus.

Şi a avut dreptate. După aceea Leni s-a schimbat. în bine.

Privirea i se limpezeşte iarăşi, revine de la imaginile din trecut şi se îndreaptă spre scheletul de câine şi micul MP3 player de lângă el, din care azi-noapte s-a auzit cântecul acela îngrozitor. Apoi se uită la biletul aflat şi el lângă rămăşiţele lui Benny, aşa cum îl găsise azi-noapte. Nu era nevoie să-l ridice. Cele patru cuvinte scrise pe el de-o mână neîndemânatică de copil puteau fi citite şi aşa.

Sunt iarăşi aici.

Se *ridică, se îndreaptă spre bilet, priveşte iar cuvintele, se uită la craniul de câine. Botul e puţin întredeschis, ca şi cum Benny ar râde de el.*

16

În dimineaţa în care micuţa Leni a dispărut, doi martori l-au văzut pe Benz – independent unul de celălalt – în apropierea şcolii. L-au identificat fără nicio ezitare.

Ca să-şi întărească spusele, Menkhoff dădea din cap.

— Hm... a mormăit Max gânditor. Poate i-a dus ceva ce ea uitase? Sau a trecut cu maşina pe acolo, din întâmplare, pentru că trebuia să se întâlnească cu vreun client în apropiere?

— Da, asta ar fi o posibilitate, dar el neagă să fi fost acolo.

— Ce a zis soţia lui în privinţa asta?

— Că a plecat de acasă imediat după Leni. Deci ar fi avut timp s-o urmărească cu maşina.

— Numai că argumentul e cam firav ca să puteţi fi atât de sigur.

— Când am vrut să-i verificăm computerul, s-a constatat că laptopul lui dispăruse, chipurile. A zis că îl folosea doar pentru serviciu şi că, probabil, îl uitase într-o cafenea.

— Hm... făcu Max din nou.

— Vecinii au descris-o pe Leni ca fiind foarte introvertită. Nu ieşea aproape niciodată afară să se joace cu alţi copii.

O vecină a afirmat că niciodată n-a văzut-o pe fetiţă râzând. Până şi cea mai bună prietenă – şi unica, atât cât au scos la iveală cercetările – a zis că Leni era tristă aproape tot timpul.

— Dar nu ştia de ce?

— Nu.

— Şi asta-i tot?

Menkhoff a ridicat mâna şi a lovit biroul cu putere.

— Bischoff! Aţi fost poliţist destul timp încât să vă dati seama că astea sunt semne clare că în familie ceva nu era în ordine. Si dacă într-adevăr vă pricepeţi atât de bine pe cât se spune să vă puneţi în pielea unor asemenea ticăloşi, îmi veţi da dreptate de îndată ce-l veţi cunoaşte puţin mai bine pe Benz. O face pe tatăl îngrijorat, dar, în realitate, prin această mişcare strategică, el încearcă să ne convingă că Leni mai trăieşte.

Max a lăsat cuvintele să-şi facă efectul, înainte să dea din cap şi să se ridice.

— Cred că suspiciunea dumneavoastră nu prea stă în picioare şi rămân la părerea că Robert Benz nu-i altceva decât un tată deznădăjduit.

După o scurtă pauză, a adăugat:

— Pot să aflu adresa acelei prietene?

Menkhoff a încuviinţat din cap, şi-a plimbat degetele pe tastatura

computerului, a luat un creion şi a notat adresa pe un bilet pe care i l-a întins lui Max.

— O cheamă Hannah Reinhard. De altfel, tatăl ei, Thomas Reinhard, e partenerul de afaceri al lui Benz. Ca şi Benz, familia lui locuieşte în Köln-Brück.

Max a luat biletul, s-a uitat repede pe el şi apoi l-a băgat în buzunar.

— Dau un semn când aflu ceva.

A pornit spre uşă, unde s-a mai întors o dată spre Menkhoff.

— Ce e cu celelalte fete dispărute? De atunci şi de-acum. Credeţi că tot el a fost?

Fata lui Menkhoff s-a întunecat.

— Nu ştiu. Pentru cazurile de acum avem

la fel de puţine piste ca şi atunci.

Max dădu din cap.

— înţeleg. Acum şase ani au dispărut trei fete, şi încă nu aţi aflat nimic. Deci s-ar putea zice că Benz s-ar potrivi ca făptaş, nu-i aşa?

Pe fruntea lui Menkhoff a apărut o cută adâncă, verticală.

— Dispăreţi de aici, Bischoff.

în drum spre familia Reinhard, Max a încercat să se lămurească ce anume să creadă despre Menkhoff. Nu reuşea.

Pentru fiecare însuşire pozitivă a comisarului-sef de la Criminalistică – care

chiar existau, spre surprinderea lui – îi

venea pe loc în minte şi una negativă; la fel şi invers. Presimţea că în acest caz era nevoit să se ocupe nu doar de victime şi potenţiali suspecţi, ci şi de anchetatorul de caz.

Familia Reinhard locuia într-o casă mai retrasă, modernă, pentru o singură familie, cu o peluză îngrijită şi cu garaj. Era ora prânzului, iar Max spera că va găsi pe cineva acasă.

Uşa s-a deschis înainte ca sunetul melodios, pe trei tonuri, care se auzise în casă după ce apăsase butonul soneriei, să se stingă. O femeie foarte slabă, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată cu jeanşi şi cămaşă albă, l-a privit curioasă pe Max. Obrajii căzuţi dădeau chipului ei un aer trist.

— Bună ziua! spuse Max, schiţând un zâmbet. Doamna Reinhard?

Ea şi-a dat de pe frunte o şuviţă de păr şaten, străbătut de fire cenuşii, lung până la umeri.

— Da, şi cine sunteţi dumneavoastră?

— Mă numesc Max Bischoff. Mă ocup de cazul fetei dispărute, Leni Benz, şi aş vrea să vorbesc cu Hannah, fiica dumneavoastră. Se poate?

Max a văzut o umbră aşternându-se pe chipul tras al femeii.

— Leni? După atâţia ani? Sunteţi de la poliţie?

Vorbea încet, glasul îi era monoton.

— Sunt un fost poliţist, dar mă ocup de acest caz în calitate de detectiv

particular.

Femeia şi-a încreţit fruntea.

— Ca detectiv particular? Ce legătură aveţi cu Leni? Si de ce vreţi să vorbiţi cu Hannah r r
după atâta vreme?

Max a hotărât că cel mai bine era să spună adevărul, de la început, dar fără să intre în prea multe detalii.

— Domnul Benz e deznădăjduit, fiindcă după şase ani tot nu ştie ce s-a întâmplat cu fiica lui. Mai ales acum, când iarăşi au dispărut două fete. De aceea mi-a solicitat ajutorul, în sprijinul poliţiei.

— Robert v-a... angajat?

— Speră să pot reuşi să descopăr ceva despre dispariţia lui Leni.

— Da. Trebuie să fie îngrozitor pentru el. Când îmi închipui, Hannah...

Făcu o pauză.

— Povestea asta a afectat-o foarte mult pe Hannah atunci şi a durat mult...

— Cine e?

în secunda următoare lângă ea a apărut o tânără drăguţă, cu păr întunecat, legat lejer, şi l-a privit pe Max din cap până-n picioare.

— Ce-i cu Leni? I-am auzit numele.

Max n-a zis nimic, ci a privit-o pe mama lui Hannah.

— E domnul Bischoff. Ar vrea să vorbească cu tine despre Leni.

Lui Max i s-a părut că zăreşte pe chipul fetei ceva ca o scânteie de

speranţă, dar în clipa următoare ochii i s-au mărit.

— O, Doamne! Aţi găsit-o cumva? Vreau să zic... cadavrul ei?

— Nu, asta nu, dar totuşi tare mult aş vrea să vorbesc cu tine despre ea, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Leni...

Hannah pălise puţin şi îl privea pe Max ca şi cum ar fi încercat să găsească pe faţa lui vreun semn care să-i arate dacă putea sau nu să aibă încredere în el.

— Sunteţi de la poliţie?

— Am fost în poliţie, la Criminalistică, dar de nouă luni predau la universitate.

Privirea fetei a mai zăbovit câteva secunde asupra lui Max, care deja se temea că avea să-l refuze, dar apoi s-a întors şi a zis din mers:

— Bine, vorbesc cu dumneavoastră.

Mama a privit cu îngrijorare în urma ei, apoi a dat din cap spre Max, dar fără să arate că îl lasă să intre. în schimb, a scos smartphone-ul din buzunarul de la spate.

— Thomas, soţul meu, mi-a spus că Robert şi-a luat câteva zile libere de la birou. Are vreo legătură cu toate astea?

— Presupun că da.

— Desigur, n-aveţi nimic împotrivă dacă îl sun pe Robert.

— Nu, dimpotrivă, mai curând m-ar fi mirat dacă m-aţi fl lăsat să vă intru în casă aşa, pur şi simplu.

Conversaţia a durat doar câteva

secunde, timp în care Benz i-a confirmat că îl angajase pe Max, apoi ea i-a întins telefonul.

— Robert vrea să vă spună ceva.

— Domnule Bischoff, a început Benz fără nicio introducere, vă rog să aveţi grijă când vorbiţi cu Hannah. I-a fost ca o soră lui Leni şi r

i-au trebuit câţiva ani până când a procesat cât de cât povestea asta. N-aş vrea ca prin...

— Nicio grijă, l-a întrerupt Max. Sunt conştient de situaţie.

A încheiat conversaţia şi a înapoiat telefonul.

După ce a pus aparatul în buzunar, mama fetei a făcut un pas într-o parte şi l-a lăsat să treacă.

— Poftim! Intrati!

Max se întrebă cât timp trecuse de când chipul acela trist nu mai zâmbise.

Hannah stătea pe canapea, în camera de zi, cu picioarele strânse la piept, şi îl privea pe Max. încăperea aceea, cu dale cafenii, cu o garnitură de canapele de un cafeniu-închis şi cu mobilă rustică, de stejar, sugera ceva stătut. Impresia era puţin atenuată doar de o uşă largă, care dădea spre terasă şi prin care intra multă lumină în camera de aproximativ patruzeci de metri pătraţi.

— Doriţi să beţi ceva? Apă?

— Nu, mulţumesc!

Mama lui Hannah arătă spre fotoliul aflat chiar lângă fată.

— Vă rog, luaţi loc!

Max s-a supus invitaţiei, timp în care Hannah l-a urmărit cu atenţie. Mama s-a aşezat lângă ea, pe canapea. Ar fi preferat să discute singur cu fata, dar se temea că mama n-ar fi fost de acord.

— îmi dau seama că mai devreme te-am tutuit. E în ordine?

Ea ridică din umeri.

— Bineînţeles.

— Bine, şi tu poţi să faci la fel. Şi cum e, mai eşti la scoală?

— Sunt la liceu, într-a unşpea.

— Hannah e o elevă foarte bună, a comentat mama.

Privirea lui Max a rămas îndreptată spre Hannah.

— înseamnă că mai ai puţin până la bac. Dar, dacă nu mă înşel, de două zile sunteţi deja în vacanţă, nu?

Hannah încuviinţă.

— Erai în aceeaşi clasă cu Leni pe atunci şi erai prietena ei cea mai bună, aşa-i?

— Da.

— Mai avea şi alte prietene sau prieteni, în afară de tine? Fete sau băieţi din clasa voastră, de exemplu, cu care vă întâlneaţi la joacă?

— Nu. Eu mai aveam câteva prietene, dar de cum ni se alătura vreuna, Leni devenea ciudată şi nu mai vorbea aproape deloc. La un moment dat, nimeni n-a mai vrut să aibă de-a face cu ea şi am rămas aproape tot timpul doar noi două.

— Poţi să mi-o descrii pe Leni?

— S-o descriu?

— Vreau să zic... cum era ea, în general? Era o fetită veselă?

Hannah fixa un punct de pe măsuţa din fata ei.

— Veselă? Nu, veselă nu era.

— Ci?

Hannah îl privi iar în ochi.

— Era... ca un copil bătrân.

— Un copil bătrân?

Max a privit-o întrebător pe mama lui Hannah, dar ea nu reacţionă în niciun fel.

— Nu înţeleg. Doar sunteţi de-o vârstă, nu?

— Eu sunt cu aproape un an mai mare decât Leni. Dar... atunci avea zece ani, când...

Max a văzut lacrimile din ochii lui Hannah, înainte ca ea să-şi întoarcă fata şi să-şi r îndrepte privirea spre uşa terasei.

— Când era la mine, voia uneori să ne jucăm de-a mama şi de-a tata, nişte copilăreli, de parcă am fi avut patru ani. Şi în clipa următoare zicea nişte lucruri care sunau ca spuse de un adult şi pe care, de multe ori, eu nici nu le înţelegeam.

Când a întors iarăşi capul, Max a văzut urme de lacrimi lucind pe obrajii ei; şi nu i-a scăpat nici privirea îngrijorată a mamei.

— Ai prefera să ne oprim?

Hannah şi-a sters fata cu braţul şi a

scuturat din cap.

— Nu, e în ordine. Dar ori de câte ori mă gândesc la Leni, mă întristez foarte tare şi nu mă pot opri să nu plâng. Pe atunci nu înţelegeam de ce era aşa de ciudată atât de des. Mereu mă simţeam foarte neajutorată, fiindcă nu ştiam ce trebuie să fac.

— Şi azi înţelegi?

— Nu, din păcate nu, dar trebuie să fi avut vreun motiv pentru care se comporta aşa.

Max era de acord.

— Apoi, când a dispărut, m-am gândit că poate e vina mea, fiindcă n-am înţeles-o şi n- am putut s-o ajut.

Glasul lui Hannah începuse să sune deznădăjduit.

— Nici măcar nu ştiam cu ce aş fi putut-o ajuta.

După un timp a adăugat mai încet:

— Eram şi eu doar un copil.

— Cred că ar trebui... a intervenit doamna Reihard, dar Hannah a ridicat mâna şi a scuturat vehement din cap.

— Nu, e în ordine, cumva îmi face bine să vorbesc despre ea. Şi aşa mă gândesc la ea de dimineaţă până seara, acum, când iar au fost răpite două fetiţe.

— Ţi-a povestit Leni vreodată că ar fi cunoscut pe cineva? Vreun băiat, sau poate chiar un adult? Aşa, ca un secret între prietene?

— Sunt aceleaşi întrebări pe care le-a pus şi poliţia atunci, domnule Bischoff, a

comentat mama. Ce rost mai au?

— Asta mi-e limpede, a confirmat Max, dar eu nu ştiu încă ce răspunsuri a dat Hannah.

S-a întors din nou spre fată, care a scuturat din cap.

— Nu, n-a povestit nimic de felul ăsta.

— Hannah, aş vrea să-ţi pun o întrebare care probabil că ţi se va părea ciudată sau chiar smintită. îmi dai voie?

Fata şi mama l-au privit întrebător pe Max, apoi Hannah a încuviinţat, ezitând.

— Bine. Ti-a dat Leni vreun semn în ultima

vreme?

17

Pune telefonul deoparte şi se lasă pe spătarul fotoliului din camera de zi. îşi priveşte mâinile murdare. Nisipul i-a intrat pe sub unghii şi în cutele palmelor, care acum seamănă cu deltele ramificate ale unor râuri.

Tricoul şi pantalonii sunt murdari, îndată va pune totul în maşina de spălat.

închide ochii şi lasă capul pe spate. îşi simte trupul sleit, fără vlagă, deşi n-a lucrat decât puţin cu lopata.

Groapa săpată (de Leni?) *în grădina lui în timpul nopţii, în căutarea rămăşiţelor lui Benny, rămăsese descoperită; resturile pe jumătate putrezite ale lăzii în care îngropase câinele atunci încă zăceau împrăştiate în şi pe pământ.*

A mărit puţin groapa, a aruncat în ea oasele lui Benny şi a acoperit-o la loc. Apoi a smuls de prin jur smocuri de iarbă şi de buruieni, cu tot cu rădăcini, şi le-a replantai în pământul proaspăt. în două, trei zile nu se va mai vedea că s-a săpat acolo. De fapt, nici nu contează. Cui să-i vină în minte să caute ceva în grădina lui? Şi pentru ce?

Si chiar dacă...

Când deschide ochii şi înalţă fruntea, privirea îi cade pe telefon.

Se scutură de gânduri şi se ridică.

încă e convins că a făcut ce trebuia. Din tot ce a citit despre Bischoff, un lucru e cert: dacă Leni chiar s-a întors, nu există altul care să fie în stare s-o găsească mai curând.

Scotoceşte în buzunarul de la pantaloni şi scoate în sfârşit biletul şifonat.

Sunt iarăşi aici.

Priveşte bucla de la S şi încearcă să-şi amintească, dar nu e sigur. Există însă o metodă simplă pentru a afla.

Se ridică, iese din camera de zi şi urcă la primul etaj. în camera lui Leni, trage sertarul de sus de la birou şi scoate de acolo un caiet. E un caiet de compuneri. îl deschide, îl răsfoieşte şi se opreşte. Un timp priveşte ţintă cuvintele, apoi, cu degetele tremurând, pune alături biletul şi compară arcuirea tuturor literelor, felul în care sunt scrise şi legate între ele.

Se aude scoţând un geamăt şi ar vrea să coboare mâinile care ţin caietul deschis, dar muşchii nu vor să-l asculte. Privirea i se tot plimbă între cuvintele de pe bilet şi cele din caiet, dar indiferent cât de des le compară, nu există nicio îndoială. Scrisul e altfel Dar nu ca şi cum i-ar aparţine

altcuiva, nu, deosebirile arată mai curând că acum persoana care a scris acele cuvinte se pricepe mai bine să le contureze. Ca şi cum ar fi mai matură. Dar arcuirea literelor, buclele, curbura prea mare în partea de jos a „S”-ului... sunt la fel.

Caietul din mână începe să tremure atât de tare, încât biletul alunecă peste margine şi cade plutind. Se înfioară.

Nu, nu mai are nicio îndoială. Cuvintele de pe bilet au fost scrise de Leni.

18

Hannah îl privea pe Max ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea. Se aşteptase la o asemenea reacţie şi de aceea i-a mai lăsat un r
răgaz.

— Nu... nu înţeleg... a îngăimat Hannah iritată, în cele din urmă. Ce vreţi să ziceţi, cum adică să-mi fi dat Leni vreun semn? Doar e...

Fata s-a uitat derutată la mama ei şi apoi din nou la Max.

— Există un motiv pentru care te întreb aşa ceva. Oricum, sunt nevoit să te rog să nu vorbeşti cu nimeni despre asta. Dacă presa ar prinde cumva de veste, ar fi o catastrofă pentru toţi cei implicaţi. Mai ales pentru tatăl lui Leni.

S-a uitat spre mama lui Hannah, care îl privea la fel de năucită ca şi fiica ei.

— Rugămintea este valabilă şi pentru dumneavoastră.

— Dar ziceti-mi odată de ce mă întrebaţi r
asa ceva! Un moment... vreţi cumva să sugeraţi că...

Deşi fata nu-şi dusese întrebarea până la capăt, Max a încuviinţat din cap şi le-a povestit celor două ce găsise Robert Benz în casă, în urmă cu două zile.

Hannah se făcu albă ca varul.

— Asta înseamnă că Leni ar mai putea fi... în viată?

— Cel puţin aşa presupune tatăl ei.

— Dar atunci... atunci...

Hannah scutură din cap ca şi cum ar fi încercat să-şi pună ordine în gânduri.

— Dar atunci de ce a lăsat lucrurile în casă şi apoi a dispărut din nou? Şi de ce nu mi-a dat niciun semn? Sunt prietena ei cea mai bună. N-are niciun sens.

— Hannah, eu nu spun că aşa şi este, dar dacă presupunem, fie şi pentru o clipă, că Leni s-a întors intr-adevăr – indiferent de unde –, noi nu ştim ce i s-a întâmplat în ultimii şase ani şi nici în ce stare psihică e. Se prea poate să se comporte altfel decât ne-am aştepta. Ar putea fi o cu totul altă persoană decât Leni, cea pe care ai cunoscut-o.

Hannah se uita în gol, cu o privire sticloasă.

— Nu cred.

— De ce? Ce te face să spui asta?

L-a privit din nou, şi Max îi vedea deznădejdea din ochi.

— Tare mult as vrea să cred că Leni s-a întors, dar n-are niciun sens. Indiferent ce ar fi trăit ea în ultimii ani... ori nu s-ar mai întoarce deloc, ori ne-ar da un semn tatălui ei sau mie. Ce alt motiv ar avea să fie aici?

Deşi gândea la fel, Max a zis:

— Şi atunci ce e cu lucrurile găsite în casă de tatăl ei? Lucruri pe care sigur le

avea la ea când a dispărut. De unde să apară obiectele astea dacă nu le-a pus ea acolo?

Expresia de pe chipul fetei s-a schimbat. Doar scurt, pentru două, trei secunde, dar îndeajuns ca el să fie sigur că Hannah avea propria explicaţie despre ce-ar putea să însemne apariţia lucrurilor lui Leni.

în loc să dea un răspuns, Hannah a ridicat din umeri.

— Mă mir, a zis doamna Reinhard. Tocmai dispar două fete la Köln, în condiţii asemănătoare celor în care a dispărut Leni în urmă cu şase ani şi, în acelaşi timp, la Robert apar obiectele astea, pe care doar Leni sau ucigaşul ei ar putea să le aibă, iar dumneavoastră nu vedeţi nicio legătură între cele două situaţii?

— Cine zice că nu văd?

— Nu mi s-a părut. Eu cred că ucigaşul lui Leni e din nou aici şi că a pus lucrurile în casa lui Robert. E mai plauzibil decât ideea că o fetiţă răpită apare iar, după şase ani, îşi lasă ghiozdanul acasă şi apoi dispare din nou.

Max a dat din cap, întârziind să răspundă.

— Da, poate că aşa e, dar până la urmă tot rămâne deschisă întrebarea: Ce motive ar avea făptaşul?

înainte să vină vreun răspuns, s-a auzit uşa de la intrare închizându-se cu un zgomot surd, imediat după aceea, în

cameră a intrat un bărbat zvelt, cam la cincizeci de ani. Părul blond începuse să i se retragă de pe frunte, probabil că ăsta era şi motivul pentru care îl tunsese scurt, de câţiva milimetri. S-a oprit în uşa camerei de zi şi l-a privit surprins pe Max.

— Ce se întâmplă aici?

— Thomas, acesta este domnul Bischoff, a zis mama lui Hannah, cu aceeaşi indiferenţă cu care îl salutase şi pe Max mai devreme. A fost poliţist şi e aici la cererea lui Robert.

— La cererea lui Robert?

Bărbatul înaintă şi îi întinse mâna lui Max.

— Sunt Thomas Reinhard, bună ziua! Ce înseamnă asta? Ce anume v-a solicitat Robert?

După expresia feţei, Reinhard nu părea din cale afară de încântat să primească o vizită.

Max s-a ridicat, i-a întins mâna şi a explicat în câteva fraze scurte de ce voia să discute cu Hannah. Reinhard s-a arătat întâi uimit, dar apoi a dat aprobator din cap.

— Deci aşa se explică.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Robert m-a sunat săptămâna trecută şi m-a anuntat că nu vine la birou câteva zile.

Părea tulburat, dar n-a vrut să spună ce se întâmplă.

Reinhard s-a aşezat în fotoliul liber de

r
lângă Max şi şi-a privit fiica.

— Şi? Ai reuşit să-l ajuţi pe domnul Bischoff?

— Nu. Cred că nu.

Reinhard s-a întors din nou spre Max.

— Ziceaţi că Leni avea la ea, când a dispărut, obiectele care au apărut la Robert. E sigur?

— Da, aşa mi-a spus Robert Benz. Jură că e vorba despre lucrurile lui Leni.

Max a sesizat privirea greu de descifrat pe care Reinhard i-a aruncat-o fiicei lui.

— Mai e ceva ce mi-ar putea fi de ajutor? i s-a adresat Max fetei.

— Tot nu înţeleg prea bine, a intervenit iar tatăl. Ce anume v-a cerut Robert să faceţi? Să
F descoperiţi dacă Leni s-a întors sau să încercaţi să-l găsiţi pe făptaş?

— Nu ştiu dacă astea sunt chestiuni F separabile.

— Oricum, şi o singură urmă dacă găsiţi, tot ar fi un mare succes, comparativ cu rezultatele investigaţiilor făcute de poliţie.

Privirea lui Reinhard s-a îndreptat din nou spre fiica lui.

— înainte ca domnul Bischoff să plece – te rog să fii sinceră, Hannah, chiar dacă poate că ai promis să nu divulgi nimic. Ştii că iarăşi au dispărut două fete. Dacă Leni chiar ar fi aici, poate că informaţiile date de tine ar reuşi să ajute la prinderea făptaşului.

— Nu, eu... sigur că aş spune. De atunci, de când a dispărut, n-am mai avut nicio veste de la Leni. Jur!

Şi a adăugat în şoaptă:

— E imposibil să se fi întors. E moartă.

Max respiră adânc.

— îţi mulţumesc pentru ajutor!

S-a aplecat şi a pus pe masă o carte de vizită.

— Ştiu că sună banal, dar dacă îţi mai aminteşti ceva, sună-mă, te rog, da?

Hannah a privit cartea de vizită şi a dat din cap, îndreptându-şi iar privirea spre terasa largă.

S-a ridicat şi tatăl lui Hannah, care a arătat spre ieşire.

— Vă conduc. îmi pare rău că nu v-am putut fi de folos.

— N-aş zice chiar aşa, a răspuns Max şi a deschis usa. Există uneori mici amănunte care
se dovedesc a fi indicii importante. E posibil s- o mai caut pe fiica dumneavoastră.

— Vă rog să mă sunaţi înainte! Mi-ar plăcea ca data viitoare să fiu de faţă de la început.

în drum spre casă, Max a încercat să pună în ordine discuţia avută cu familia Reinhard.

Ce i-a spus tatălui a fost mai mult decât o vorbă în vânt. De multe ori chiar erau nişte

F

amănunte trecute cu vederea în timpul

unei conversaţii sau care păreau cu totul neînsemnate, dar care câştigau în consistenţă cu cât te gândeai mai mult la ele.

O privire spre ceas i-a confirmat lui Max că ar fi trebuit să ajungă la Kirsten de multă vreme, dar oricât de mult i-ar fi plăcut prezenţa ei, prea multe îi roiau prin minte ca să fi reuşit să stea de vorbă împreună, aşa cum o cerea, după părerea lui, situaţia ei aparte. Aşa că a sunat-o, i-a zis că trebuiau să-şi amâne întâlnirea şi i-a dezvăluit şi motivul. Ea a acceptat situaţia, ca şi cum n-ar fi deranjat-o deloc. Oricum, Max îşi cunoştea sora destul de bine ca să ştie că se pricepea de minune să joace teatru. Era convins că se bucurase mult că se vor întâlni şi că acum era dezamăgită.

— Recuperăm în zilele următoare, bine? a promis el.

— Sigur, a răspuns ea, aparent foarte binedispusă. Nu-ţi face griji, şi aşa mai am o mulţime de treburi de rezolvat azi şi ar fi f trebuit să te dau afară destul de repede.

— Ei, uite că iarăşi am avut noroc şi am fost scutit de-aşa ceva, a răspuns el zâmbind şi a încheiat convorbirea.

în scurt timp a ajuns acasă. L-a sunat pe Böhmer şi i-a povestit discuţia avută cu Menkhoff. Si-a încheiat relatarea mărturisind că încă nu ştia ce să creadă despre comisarul- şef, dar că, în anumite

puncte, fusese plăcut surprins.

Böhmer a scos un hohot lipsit de veselie.

— Nu-l lăsa să te ducă cu vorba. Nu-l cunosc personal, dar cele auzite până acum nu-l pun într-o lumină prea bună. Şi ştii că unele treburi le-am aflat din sursă sigură.

Cu ultimele cuvinte, glasul lui Böhmer devenise puţin mai posomorât. Max n-a luat în seamă aluzia la Verena Hilger.

— Oricum, într-o privinţă pare să aibă dreptate. A spus că Leni era foarte introvertită şi că n-a râs niciodată. Hannah a confirmat că adesea Leni se purta ciudat şi că, în afară de ea, nimeni nu voia s-o aibă prietenă. Şi apoi a mai zis că Leni era ca un „copil bătrân”.

— Si ce înseamnă asta?

— Exact asa am întrebat şi eu. Voia să spună că se comporta ca un copil mic, mult mai mic decât era în realitate, şi că în clipa următoare zicea niste lucruri care sunau atât de matur, încât Hannah nu le înţelegea.

Au trecut câteva secunde până când Böhmer îi răspunse.

— Astea sunt semne clasice că în familie ceva nu era deloc în ordine.

— Ştiu, a răspuns Max repede, fiindcă tocmai îi venise o idee şi voia să se ocupe de ea imediat. Hai că te sun mai încolo!

Apoi a închis fără să mai aştepte

reacţia lui Böhmer, a scos cartea de vizită dată de
Menkhoff şi a format numărul.

— Bischoff sunt, a zis când a răspuns Menkhoff. Stiti cumva ce-i cu mama lui Leni?
Benz zice că s-a mutat în Andaluzia cu noul ei prieten. Aveţi o adresă?

— Nu, n-avem, a răspuns Menkhoff morocănos. A cerut să fie scoasă din evidentă la Köln şi a dispărut lăsând informaţia că se mută în străinătate. Frumos că aţi ajuns cu raţionamentele până în punctul ăsta.

— Nu înţeleg ce vreţi să ziceţi.

— Tot nu? Atunci încercaţi să vă transpuneri în mintea lui Robert Benz.

Max simţea că Menkhoff reuşea să-l înfurie iarăşi, fără niciun efort.

— N-aţi putea să renunţaţi la aluziile astea? N-am susţinut niciodată că pot să mă transpun în mintea cuiva. M-am ocupat de analiza de caz operativă şi presupun – sau mai curând *sper* – că ştiţi în ce constă diferenţa.

— Ştiu, într-adevăr. Voi, tinerii furioşi... voi aveţi o gândire prea complicată şi, de multe ori, soluţia cea mai simplă e şi cea mai plauzibilă.

încetul cu încetul, Max şi-a dat seama unde voia să ajungă comisarul-şef.

— Vreţi să ziceţi că mama lui Leni n-a plecat deloc în Spania?

— în afară de Benz, nu mai există nimeni care să poată confirma asta. Nici

solicitarea adresată poliţiei andaluze n-a dus la vreun rezultat. La fel şi încercarea de a descoperi cine e acel nou prieten. Niciun vecin de la vechea locuinţă din Porz n-a văzut acolo vreun bărbat, în afară de poştaş. Şi acum propun să începeţi să şi faceţi ceva. Poate se mai schimbă situaţia de până acum, adică să reuşiţi să-mi spuneţi dumneavoastră ceva ce eu nu ştiu încă.

— Deja am început cercetările, a răspuns Max calm, apăsat. Şi acum tocmai îmi storc de informaţii sursele pe care le am în poliţie. Pe curând!

A închis telefonul, fiind sigur că în clipa aceea Menkhoff se făcuse roşu la faţă, fiindcă nu mai putea să-i dea lui Max niciun răspuns cinic.

19

Bărbatul intră în baie, dă drumul la apă pentru a face duş şi îşi scoate hainele. Stă un timp cu ochii închişi sub jetul fierbinte, cât poate el să suporte, apoi se săpuneşte şi se spală pe cap.

După ce se şterge, se duce gol în dormitor şi se îmbracă. Douăzeci de minute mai târziu, iese din casă, urcă în maşină şi porneşte.

Gândul la ce urmează îl incită.

Are nevoie de douăzeci şi cinci de minute f

până la Kdnigsforst, unde coteşte pe drumul forestier îngust, care şerpuieşte printre copaci cam un kilometru, până când ajunge în micul luminiş unde se află baraca de lemn, ţinta lui.

Bărbatul opreşte maşina, coboară şi urcă cele două trepte spre prispa de lemn. Privirea i se plimbă indiferentă peste golurile din parapet. Câteva scânduri s-au desprins şi atârnă strâmb de câte un cui.

Scoate cheia din buzunar, descuie uşa şi intră în baracă. După ce intră şi încuie uşa, se întoarce şi se uită în jur prin încăperea cufundată în semiîntuneric din

cauza obloanelor trase. în lumina care se strecoară printre şipci, asemenea unui evantai lat de raze laser, dansează mii şi mii de particule de praf pe care le-a stârnit când a intrat.

Face primii paşi pe covorul putred care acoperă trapa din pardoseală şi deja simte în şale căldura aceea ca un fel de tensiune voluptuoasă.

Bărbatul ridică marginea covorului şi îl dă deoparte, apoi se apleacă şi deschide trapa, trăgând de inelul de fler prins pe ea. Capătul de sus al unei scări de lemn ajunge până la marginea deschizăturii. Pune piciorul pe prima treaptă şi coboară, inspirând mirosul de umezeală şi mucegai care se înalţă din groapă. Ajuns pe pământul nisipos, se întoarce încet. Un zâmbet i se aşterne pe faţă când descoperă silueta neclară, ghemuită în colţul încăperii, o gaură de patru metri pe patru, în pământ.

Bărbatul înaintează un pas. Ea începe să scâncească.

Se opreşte chiar în faţa ei şi, în timp ce-şi face de lucru la curea, zice:

— Bună, scumpete! Ţi-am adus ceva.

20

Max îşi petrecuse după-amiaza căutând pe internei informaţii referitoare la fetele dispărute în urmă cu şase ani. Pentru asta s-a folosit nu doar de platformele online ale diferitelor ziare, ci a scotocit şi prin nenumăratele comentarii referitoare la subiect de pe canalele obişnuite de socializare. Bineînţeles că toate erau presupuneri şi zvonuri, iar nişte detectivi de ocazie se lansau în cele mai fanteziste speculaţii şi se insultau reciproc; însă Max ştia că ici-colo putea să mai apară şi câte un indiciu care să se dovedească important.

Stătuse ore în şir în faţa laptopului, îşi făcuse însemnări şi îşi notase adrese web. în 7 7 scurtele pauze pe care şi le-a îngăduit din când în când se întrebase de multe ori dacă era bine ce făcea. Dacă era bine *pentru el.* Dar până la urmă a învins furia tot mai mare că făptaşul de atunci era încă în libertate şi că acum, probabil, reîncepuse să agreseze copii.

A închis laptopul abia târziu, ochii îl usturau şi îl durea capul, şi-a adus un pahar cu vin din bucătărie şi apoi s-a întins pe canapea cu ochii închişi. A încercat să treacă în revistă, în gând,

informaţiile adunate până atunci, dar după scurt timp a pierdut iarăşi şirul. Oboseala îl împiedica să se concentreze. în cele din urmă s-a aşezat, a mai băut o gură de vin şi s-a dus la baie.

Un sfert de oră mai târziu a tras cuvertura pe el şi a adormit aproape în aceeaşi clipă.

La început, Max nu şi-a dat seama ce anume îl trezise; a durat un moment până când s-a eliberat din braţele somnului şi a r
auzit sunetul înfundat al telefonului. Si-a amintit că îl lăsase pe masa din camera de zi, a aprins veioza şi, încă oarecum derutat, a coborât picioarele din pat. N-avea idee ce oră era, dar spera că oricine ar fl fost cel care îl suna în miez de noapte avea şi un motiv bun să o facă. Telefonul încă suna când a intrat în camera de zi, dar a amuţit când a întins mâna să răspundă.

Max a scos o înjurătură şi a aruncat o privire pe ecran. Numărul apelantului era ascuns, iar asta nu putea să-i îmbunătăţească dispoziţia. De ce naiba îşi ascundea numărul cineva care îl suna la două şi zece, după cum se vedea pe marginea de sus a ecranului.

S-a întors clătinând din cap şi s-a dus înapoi în dormitor. De data asta a luat telefonul cu el.

Era în pat cam de un minut, când apelantul a încercat din nou.

— Cine-i? a întrebat Max, fără să se străduiască deloc să-şi ascundă proasta

dispoziţie.

— în sfârşit! a răspuns un glas mohorât, iar Max a ştiut imediat că era Menkhoff. Deja credeam că sunteţi în comă. Dacă şi pe vremea când eraţi activ tot aşa de încet vă mişcaţi, puteţi să ziceţi că aveţi noroc că nu v-am fost partener.

— Poate că n-o să credeţi, dar chiar am noroc. De ce v-ati ascuns numărul?

— Ca să nu mă bombardeze cu telefoane orice individ pe care trebuie să-l sun de nevoie. Pot să vă spun acum şi motivul acestei conversaţii sau continuăm să facem schimb de f amabilităţi?

— Sper să aveţi un motiv bun.

— A fost găsită una dintre cele două fete dispărute. Moartă.

Max a simţit pe loc pumnul care i s-a răsucit în stomac, în timp ce gândurile i-au luat-o la goană.

— Care dintre ele?

îşi dădu seama cât de răguşit îi suna glasul.

— Cea mai mare. Sofia. Avea nouă ani.

— La dracu’! Si?

Menkhoff pufni.

— încă mă aflu la locul unde a fost găsită, în pădurea Gierather. Veniţi încoace să vedeţi.

— Am nevoie de trei sferturi de oră, a zis Max, deja în picioare. E bine aşa?

în loc de răspuns, Menkhoff i-a explicat cum să ajungă şi a încheiat

spunând:

— Căleaţi pe acceleraţie!

Apoi a închis.

în scurt timp, Max pornea deja maşina. Era treaz, mintea îi lucra la turaţie maximă.

Ce putea să însemne faptul că, spre deosebire de ceea ce se întâmplase în urmă cu şase ani, acum apăruse cadavrul unuia dintre copiii răpiţi? Vreun eşec al criminalului sau vreo intenţie de-ale lui? Era întâmplător că asta se petrecea chiar atunci când se părea – sau trebuia să pară – că Leni revenise?

Ceva din Max răspundea cu *nu* la ultima întrebare.

Când mai avea doar câteva minute de mers, s-a întrebat ce avea să simtă când, după multe luni, urma să vadă iar victima unui omor – ba chiar mai rău, cadavrul unui copil. Va fi în stare să-şi păstreze mintea limpede? Să privească analitic trupul lipsit de viaţă?

în el s-au trezit amintiri – despre un băiat de doisprezece ani, cu chip de ceară, care şedea pe jos, cu spatele lipit de perete, în bucătăria casei părinteşti; sub el, o baltă de sânge, şi în piept, un cuţit…

A alungat din minte imaginile şi s-a concentrat asupra drumului forestier pe care intrase, conform instrucţiunilor lui Menkhoff.

Conul de lumină al farurilor smulgea

din întuneric cărarea suficient de lată pentru o maşină, făcând gropile să semene cu nişte mici cratere selenare.

După încă două minute, drumul s-a sfârşit într-un luminiş acoperit cu iarbă, unde erau mai multe maşini de poliţie şi civile. Max a coborât şi a aprins lanterna pe care o luase la sfatul lui Menkhoff, deşi vedea deja printre copaci reflectoarele instalate de tehnicienii criminalişti de jur-împrejurul locului unde fusese găsită fata. Undeva mormăia un generator de curent.

Menkhoff era în mijlocul unui mic grup şi vorbea gesticulând. Când Max s-a apropiat, s-a întors spre el.

— lată-vă!

A făcut un semn cu bărbia spre un loc aflat la vreo douăzeci de metri, înspre care erau orientate două reflectoare puternice. Un criminalist îmbrăcat într-un combinezon alb, din material textil neţesut, tocmai se lăsa pe vine şi fotografia ceva aflat în spatele unui trunchi prăbuşit, care îl împiedica pe Max să vadă ce anume. Dar el ştia despre ce era vorba.

— Mai rezistaţi la asa ceva?

Vocea compătimitoare a lui Menkhoff i-a abătut lui Max atenţia de la ce se întâmpla. A dat din cap şi a privit iar spre locul luminat.

— Cred că da.

— Arată foarte rău. Nu-i nevoie să faceţi asta dacă nu vreţi, dar cred că e

important pentru evaluarea ticălosului care a fost în stare de asa ceva.

Privirea lui Max era în continuare îndreptată spre trunchi, ca şi cum ar fi putut să vadă prin el şi să-şi dea seama ce e în spatele lui.

— A fost deja careva de la Medicină legală?

— Da.

Menkhoff a făcut o pauză de câteva secunde, înainte să spună cu glas scăzut:

— Leziunile arată că a fost abuzată şi apoi sugrumată.

Max trase aer în piept.

— Aveţi îmbrăcăminte de protecţie pentru mine?

— Veniti!

Max l-a urmat pe Menkhoff până la o ladă din care comisarul-sef a scos un combinezon alb, protecţii pentru încălţări şi mănuşi albastre, pe care i le-a întins.

— Un vânător care avea un dispozitiv pentru vedere nocturnă a observat pe cineva strecurându-se prin pădure şi cărând ceva pe umăr.

Max îl privi cu speranţă pe Menkhoff.

— Poate să-l descrie?

— Nu. La distanţa asta, văzută cu un dispozitiv pentru vedere nocturnă, un chip e doar o pată albă. întâi a crezut că e cineva care vrea să scape de nişte gunoaie şi a strigat. Atunci individul a lăsat-o jos pe copilă şi a luat-o la goană. Vânătorul şi-a părăsit locul de pândă şi a venit până aici să vadă ce era. Apoi ne-a

sunat. Am cerut să fie dus la spital, e în stare de soc.

Max dădu din cap.

— Chiar dacă n-a fost identificat... ticălosul a făcut o greşeală.

Câteva minute mai târziu, Max purta deja îmbrăcămintea de protecţie. Se îndreptă înspre locul luminat, încercând să ignore presiunea pe care o simţea în stomac.

Mai avea cam doi metri până la trunchiul putred, când a văzut-o.

Era culcată pe o parte, acoperită de o folie de plastic albastru, pe care probabil o asternuseră tehnicienii criminalisti.

Era dezbrăcată.

21

Max s-a oprit. înlăuntru, totul îl îndemna să se întoarcă şi să ajungă cât mai departe de scena aceea cumplită. însă îl ţinea în loc furia pe care o simţea încolţind. Făptaşul necinstise şi umilise fata chiar şi după moarte, îi aruncase trupul mic, lipsit de viaţă, ca pe un obiect stricat, care nu mai folosea la nimic.

Tehnicianul criminalist i-a făcut semn lui Max.

— Eu am terminat.

Era clar că bănuia că are de-a face cu un coleg.

Aproape împleticindu-se, Max a ocolit trunchiul şi s-a oprit chiar lângă copilul

mort.

Concentrează-te, îşi tot repeta. *E moartă, dar poate că reuşeşti să faci în aşa fel încât să nu mai moară şi alţi copii. Trebuie să te concentrezi.*

S-a lăsat pe vine, plimbându-şi privirea pe trupul mic, şi s-a uitat la rănile care îl acopereau, la urmele de sugrumare de pe gât...

Examinarea a durat cinci minute lungi, apoi s-a întors la Menkhoff care stătea rezemat de un copac şi îl privea.

— Sunteti bine?

Max s-a oprit în faţa lui.

— Da, merge. Toate vânătăile şi rănile acelea...

— Legiştii spun c-au fost făcute pe parcursul mai multor zile.

— Aşa m-am gândit şi eu. Asta înseamnă că, după ce a răpit copila, el a tot...

— Aş vrea să-l luaţi la bani mărunţi pe Benz. Eu n-ajung nicăieri cu el, ca să nu mai spun că doamna procuror îmi face viaţa iad dacă îl mai interoghez fără vreo dovadă.

Max înţelegea situaţia. Chiar dacă tot nu credea că Benz avea ceva de-a face cu răpirile.

— Bine, am să încerc, a răspuns el cu glas sters.

Pentru o clipă, pe fruntea lui Menkhoff au apărut nişte cute adânci.

— Sunteţi sigur că faceţi faţă

situaţiei?

Max a dat să se revolte, dar trebuia să recunoască că întrebarea lui Menkhoff era îndreptăţită. în momentul acela nu arăta ca un anchetator în exerciţiul funcţiunii.

— Sincer să fiu, nu ştiu. Poate că mi-am pierdut deprinderile.

Menkhoff a aruncat o privire într-o parte, unde erau trei poliţişti în uniformă care se uitau la ei. S-a desprins de copac şi a zis:

— Haideţi cu mine!

Max l-a urmat pe comisar care, luând-o printre copaci, se îndrepta spre locul unde erau parcate maşinile. Când au ajuns acolo, Menkhoff a deschis portiera din stânga de la un Audi A6 negru, a făcut semn cu bărbia spre cealaltă parte a maşinii şi a zis:

— Urcaţi!

Max s-a întrebat ce voia să însemne asta, dar s-a supus îndemnului. După ce s-a aşezat pe locul de lângă şofer şi a închis portiera, Menkhoff s-a întors spre el şi l-a privit ca şi cum ar fi vrut să vadă ce ascundea sub frunte.

— Dacă tot ce am auzit despre dumneavoastră nu-s decât nişte prostii, înseamnă că nu v-aţi pierdut doar deprinderile, ci mai mult de-atât.

— Cum adică? a răspuns Max, dar în aceeaşi clipă a simţit că era ipocrit, fiindcă bănuia unde voia s-ajungă celălalt.

— Am să vă explic. Se zice că aveţi o gândire analitică brici şi că vă pricepeţi mai bine decât majoritatea profesioniştilor să intrati în minţile ticăloşilor ăstora blestemaţi. Cât aţi fost la Düsseldorf, aţi rezolvat în scurt timp, împreună cu partenerul dumneavoastră, trei cazuri neobişnuite şi extrem de dificile, iar al treilea caz chiar...

S-a întrerupt şi a scuturat din cap.

— Să lăsăm asta. Oricum, numele dumneavoastră le este cunoscut nu doar colegilor din Renania de Nord-Westfalia, ci...

— N-aţi putea trece direct la subiect?

— Nicio teamă, chiar asta fac acum.

Se uita iar la Max cu privirea aceea neplăcută şi pătrunzătoare.

— Ce am văzut şi auzit de la dumneavoastră de ieri încoace are atât de puţin de-a face cu tot ce am pomenit acum, încât mai că nu-mi vine să cred că e vorba despre una şi aceeaşi persoană. Investigaţi de unul singur, puneţi ici şi colo nişte întrebări, faceţi speculaţii în cel mai simplu stil de discuţie de pahar, credeţi sau nu nişte lucruri, aparent fără să aveţi nişte motive care să le susţină...

— Un moment! a dat Max să-l contrazică, dar Menkhoff a ridicat mâna.

— Nu, acum vorbesc eu. După aceea puteţi să spuneţi ce vreţi, dar mai întâi faceţi bine să mă ascultaţi. Dacă nu vă convine, daţi-vă jos din maşină şi

dispăreţi.

A făcut o scurtă pauză, ca şi cum ar fi vrut să-i dea lui Max posibilitatea să se hotărască. Văzând că Max nu se mişcă, a continuat.

— Pentru mine sunteti ca un şofer de curse foarte talentat şi de succes, care a avut un accident şi care, de atunci, de frică, nu mai merge decât cu frâna de mână trasă. *Summa summarum,* imaginea pe care o oferiţi de când v-a băgat Benz în joc este de-a dreptul jalnică şi, cu toate că de fapt n-ar trebui să-mi pese, vă dau un sfat bun şi totodată mă doare în cot de toată înţelegerea pentru situaţia dumneavoastră şi de bla-bla-ul psihologic pe care probabil îl auziţi de luni de zile. Adunaţi- vă odată! încetaţi să vă tot autocompătimiţi, daţi deoparte trauma cu sora dumneavoastră şi gândiţi-vă la însuşirile deosebite pe care le aveţi, care, fir-ar să fie, vă obligă să vă implicaţi pentru protejarea unor oameni lipsiţi de apărare, cum e bietul copil de colo. Şi dacă nu vreţi sau nu puteţi...

A ridicat mâna, îndreptându-şi degetul arătător spre pieptul lui Max.

— în cazul ăsta, ascundeţi-vă în spatele manualelor şi nu-mi mai irosiţi timpul de pomană.

Liniştea s-a lăsat ca o pătură grea peste interiorul maşinii. Max nu-şi auzea doar

propria respiraţie, ci şi pe cea a lui

Menkhoff şi, uluitor, nu simţea nici furie, nici poftă de luptă şi nici măcar dorinţa să i se opună lui Menkhoff. Simţea pur şi simplu acea amorţeală interioară care mereu se răspândea în el când era nevoit să recunoască o înfrângere clară. Dar ceea ce se întâmplase nu fusese o înfrângere în adevăratul sens al cuvântului, ci mai rău. Era revelaţia năucitoare că Menkhoff – cu care avusese personal de-a face numai de două ori şi pe care mediul în care trăia nu-l putea înzestra cu o abilitate cum ar fi empatia – reuşea în acel moment să-l evalueze mai bine decât era el în stare.

— Aveţi dreptate, a zis Max, dându-şi seama doar după privirea întrebătoare a lui Menkhoff că vorbise în şoaptă, aşa că a repetat mai tare: Am spus că aveţi dreptate!

— Şi?

— Şi ce?

— Ce veţi face acum?

Max a deschis portiera.

— Am să cuget.

A coborât din maşina lui Menkhoff, a parcurs cei câţiva metri până la maşina lui şi a demarat imediat.

Când a ajuns acasă, nu-şi mai amintea decât vag drumul făcut, fiindcă gândurile i se învârtiseră neîntrerupt în jurul spuselor lui Menkhoff.

A luat un pahar cu apă, a deschis oblonul de la camera de zi şi a ieşit pe balconul spaţios.

Cu braţele sprijinite pe balustradă a privit orizontul. Peste acoperişurile caselor din jur se puteau vedea deja primele semne ale zorilor.

„încetaţi să vă tot autocompătimiţi”, spusese Menkhoff. Max se întrebă dacă autocompătimirea era într-adevăr cea care îl inhiba şi-i bloca gândirea analitică în aşa fel încât să nu aibă nicio idee cum să procedeze în continuare în cazul ăsta. Si nici măcar la întrebarea asta nu găsi răspuns. îi venea să plângă şi totodată să urle – nimic altceva decât tot o expresie a autocompătimirii. Un cerc vicios în care se afla şi de care nu ştia cum să scape.

Pe moment s-a gândit s-o sune pe Kirsten şi să-i povestească ce îl frământă. Ştia că poate să facă asta oricând, şi probabil că ar fi făcut-o, dar era imposibil s-o încarce cu aşa ceva, având în vedere fragilitatea ei sufletească.

Totuşi, *trebuia* să vorbească cu cineva dacă dorea să aibă fie şi cea mai mică şansă să iasă *r* *r* din dilema asta. A luat telefonul, s-a întors în camera de zi şi a format un număr din agendă.

— Pot să te întreb ceva? a mârâit Bbhmer când a răspuns în sfârşit, după cel puţin zece semnale sonore şi după scuza rostită de Max.

— Da, poţi.

Max n-avea nevoie să se întrebe prea mult despre ce anume ar putea fl.

— Tu chiar ţi-ai pierdut minţile cu totul? Abia-i trecut de ora cinci, adică la patru ore după ce m-am dus la culcare şi cu două înainte de a trebui să mă scol. Tocmai m-ai smuls din faza de somn profund, având grijă astfel ca ziua de azi să ajungă una infernală şi să mi se închidă ochii de oboseală pe la prânz.

— îmi pare rău, dar nu mai ştiu ce să fac. Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva.

— Şi eu care credeam că, după plecarea ta din poliţie, am să fiu cruţat de apelurile tale nocturne! Gata, iar ai ajuns aici? Iar te stăpâneşte patima să-l prinzi pe individ?

— Tocmai că nu despre asta e vorba, Horst, a zis Max calm. Despre mine e vorba.

Böhmer n-a răspuns, iar Max a început să povestească.

— Dă-mi voie să formulez din perspectiva mea şi cu vorbele mele ce mi-ai spus, a zis Böhmer, după ce Max vorbise neîntrerupt vreo zece minute. întâi şi întâi – bineînţeles că nu e vorba doar despre tine, ci despre tine în situaţia asta deosebită. La câteva luni după o experienţă traumatizantă, la care mai ai de rumegat şi care a dus la plecarea ta din poliţie, accepţi, ca detectiv particular, un caz în care au dispărut în total cinci fetiţe. Şi apoi, chiar din start, eşti confruntat cu cadavrul unui copil maltratat, iar asta

declanşează în tine trăiri legate de o altă întâmplare cruntă cu un copil mort. în plus, în cazul ăsta eşti nevoit să colaborezi cu un anchetator care probabil că i- a determinat pe vreo sută alţi colegi fie să-şi ceară transferul, fie să renunţe cu totul la meseria de poliţist. Şi, după toate astea, tu te întrebi ce-i cu tine şi de ce nu funcţionezi ca r r
până acum.

— Da, a răspuns Max calm, ai dreptate. E exact cum ai spus.

Böhmer pufni sonor.

— OK, atunci răspunde-mi la o întrebare: în trecut am fost martor de mai multe ori la felul în care te-ai infiltrat cu uimitor de mult succes în mintea nemernicilor pe care îi urmăream, într-o asemenea măsură încât înţelegeai cum funcţionează ei şi uneori puteai să spui dinainte ce paşi urmau să facă. Cum reuşeai?

— Ştii şi tu că nu-i chiar aşa de simplu cum zici.

— Atunci, lămureşte-mă.

— Horst, nu te-am sunat ca să...

— Te rog!

Max se întreba dacă nu ar fi mai bine să pună capăt conversaţiei. Poate că totuşi nu fusese o idee bună să-şi sune fostul partener la ora aceea şi să-l smulgă din pat. Pe de altă parte, cât timp munciseră împreună, Böhmer tot ocolise tema asta, fiind într-adevăr prima oară când îl întreba la obiect.

— Bine. Ideea e să cunosc cât mai multe fapte. Am nevoie de date obiective despre caz, informaţii despre victime, interacţiuni sociale detectabile ale făptaşului. Ce criterii au fost determinante în alegerea victimelor, a momentului şi a locului faptei? Au existat caracteristici speciale, poate chiar ieşite din comun în cazul...

— Da, bine. Şi când ai suficiente detalii? Ce urmează?

— Atunci am nevoie de timp pentru ca, bazându-mă pe aceste informaţii, să ajung la nişte concluzii în ceea ce-l priveşte pe făptaş. Toate detaliile astea trebuie să le aşez în structuri psihologice...

— Stop!

Max se opri perplex.

— Cum adică stop? Voiai să-ţi explic. De ce mă întrerupi la fiecare frază?

— Pentru că am auzit destul. Mai am o întrebare pentru tine, Max. Ce-ar fi dacă ai avea posibilitatea să afli despre un făptaş tot ce ştie chiar el despre sine? Ce ar însemna aşa ceva pentru tine?

Max scoase un şuierat.

— Ce fel de întrebare prostească mai e şi asta? Atunci fireşte că aş putea...

S-a oprit în mijlocul frazei, dându-şi seama unde voia să ajungă Böhmer.

— Atunci bineînţeles că ai putea să analizezi exact care-i treaba cu individul acela? Asta voiai să zici?

— Vrei să sugerezi că ar trebui să urmez procedura asta în ceea ce mă

privește?

— Da, la naiba! N-are cum să fie greu. Despre cine știi mai mult decât despre tine?

— Asta... nu, asta n-o să funcționeze, fiindcă într-o autoanaliză orice om tinde să înfrumusețeze lucrurile neplăcute.

— Deci ti-e teamă că nu ești sincer cu tine?

— Așa e. Nu pot să mă autoanalizez, Horst.

— Măcar încearcă. Ce ai de pierdut?

Max chibzuia. Böhmer avea dreptate într-o privință: ce ar fl de pierdut mai mult decât câteva ore din timpul său? Și chiar dacă nu s- ar ocupa neapărat chiar de el, sigur era bine să se gândească iarăși, în sfârșit, la punctele lui forte.

— îți mulțumesc! a zis, și nu era doar o vorbă în vânt. Si scuză-mă că te-am trezit.

Bohmer scoase un râs lătrat.

— Uite că l-am pus pe gânduri pe Max Bischoff. A meritat. Ziua mi-e salvată.

La câteva minute după încheierea discuției, Max ședea la masă. în fața lui, un caiet, un creion și un pachet cu foi mici pentru notițe.

A închis ochii și un timp s-a concentrat asupra respirației. Apoi mintea a început să-i lucreze.

Acum șase ani am răpit trei fetițe...

22

Îşi ţine smartphone-ul la înălţimea pieptului şi priveşte titlul de senzaţie al articolului

Sofia (9), fetiţa răpită, găsită moartă în pădure!
Abuzată zile în sir!

Ignoră lacrimile care i se preling pe obraji, la fel şi pornirea de a-şi urla toată durerea, toată furia. Ura.

îşi coboară mâna cu telefonul şi privirea îi devine sticloasă. Pentru o clipă simte o ameţeală, are senzaţia că se va prăbuşi, şi apoi îi este ca şi cum cineva ar trage-o de acolo, într- o fracţiune de secundă, într-un alt loc...

Şi, deodată, o ia la goană prin pădure, strigând agitată. în spatele ei e baraca din care a fugit. Aude clar nişte paşi venind din urmă. Apăsaţi, rapizi. De neoprit. Cineva o urmăreşte şi deja e atât de aproape, încât în ceafă îi simte răsuflarea gâfâită care îi coboară pe spate ca un fior îngheţat. Nu îndrăzneşte să privească înapoi, dar ştie cine este urmăritorul.

Să fugă, trebuie să fugă, să-şi

mobilizeze toate rezervele de forţă. Coapsele încep s-o usture şi totuşi ştie că e prea înceată. Totul e ireal, bizar. Luptă, plânge. în clipa următoare o va prinde. îşi strigă frica şi furia că e atât de neputincioasă. Mai departe, mai departe. îşi foloseşte toată energia, îşi repede trupul cu toată forţa deznădejdii împotriva acelei rezistenţe nevăzute care o împiedică să fie şi mai iute. Şi totuşi simte că nu poate să-i scape, oricât s-ar strădui. Dar şi mai rea decât r
sentimentul că, dintr-un moment într-altul, îi va simţi mâna pe umăr este certitudinea în legătură cu ce-i va face el apoi.

O lovitură puternică în spate o face să se împleticească, se apleacă în faţă şi se prăbuşeşte cu o mişcare infinit de lentă. în timp ce se întoarce pe spate, o umbră uriaşă se lasă peste ea. O faţă se apropie, gâfâind, gemând, schimonosită şi nefiresc de mare, oribilă şi rânjind respingător spre ea. Dar mai e ceva, chiar în spatele acelei pocitanii, o pată luminoasă, ovală...

Se uită iar în ochii reci, care s-au apropiat şi mai mult, se împotriveşte să se lase hipnotizată de ei, iar în cele din urmă reuşeşte să-şi desprindă privirea. în schimb, se uită ţintă la firicelul de salivă care i s-a format pe buza inferioară şi care acum se apropie pendulând de faţa ei

Greaţa ameninţă să o sugrume, pulsul

îi bubuie în tâmple. Când faţa coboară şi mai mult spre ea, când o atinge respiraţia îngreunată de alcool, ea deschide gura într-un ţipăt care refuză să se sfârşească...

Deschide ochii, priveşte în jur şi recunoaşte locul unde se află. Inima care i se zbate sălbatic începe treptat să i se liniştească.

Mâna i se plimbă pe fruntea udă şi îi şterge sudoarea rece. Trecutul. A ajuns-o iarăşi din urmă. Ca în nenumărate alte rânduri. Panica nebună, greaţa... cu fiecare secundă ele îşi pierd din intensitatea care le făcuse să pară atât de reale. Ştie, în câteva minute va fi iar liniştită. Aşa e de fiecare dată. Apoi răceala care o protejează se întoarce.

Se întinde după telefonul care i-a căzut din mână, activează ecranul şi priveşte din nou literele groase.

Ştie, ceva va rămâne, ca de fiecare dată. Ura.

Şi totuşi, de data aste e altfel

De data asta e de neîmblânzit.

23

Cu puţin înainte de ora nouă, Max a respirat adânc şi s-a lăsat, cu ochii închişi, pe pernele canapelei. Era răvăşit cum nu mai fusese de multă vreme.

în timpul care trecuse de la convorbirea cu Böhmer chibzuise mult şi îşi făcuse numeroase însemnări. Frânturi de gând despre modelele comportamentale cunoscute ale delincvenţilor sexuali şi ale pedofililor, despre afirmaţiile făcute de Benz şi Hannah şi despre discuţiile lui cu Menkhoff. Dar şi despre el.

Străbătuse în minte traseul parcurs în ultimele luni, începând de la demisia din poliţie, de la discuţia cu fostul său mentor, profesorul Bormann, câteva săptămâni mai târziu, care s-a finalizat cu activitatea de conferenţiar la universitate, şi până la decizia de acum de a-l ajuta pe Robert Benz.

Bineînţeles că n-a reuşit să se analizeze – nici n-a încercat. Totuşi, în orele care trecuseră, unele lucruri despre el – pe care şi le reprimase în ultimele luni – s-au limpezit din nou.

Faptul că încă din copilărie avusese dorinţa arzătoare să intre în poliţie,

fiindcă nu suporta nedreptatea pe care erau nevoiţi s-o îndure unii oameni din cauza altora; fiindcă îl înnebunea gândul că făptaşii nu erau prinşi şi că aveau să facă acelaşi lucru, din nou şi din nou, până când va apărea cineva care să se străduiască din răsputeri, fără să dea înapoi în faţa efortului şi a primejdiilor, ca să-i scoată din circulaţie pe răufăcători; fiindcă încă din copilărie îşi imaginase ce ai putea simţi când eşti sigur că ai salvat nişte vieţi şi ai împiedicat nişte oameni să devină următoarele victime.

Dar exact aici era şi problema, care, până la urmă, a dus la demisia lui.

Când a plecat din Serviciul criminalistic, în urmă cu nouă luni, n-a făcut-o de teamă că va fl rănit. Şi nici pentru că nu voia să mai aibă de-a face cu meseria asta sau pentru că îşi schimbase convingerile. Dacă acelea ar fi fost motivele, sigur nu s-ar mai fl implicat câteva săptămâni mai târziu, ţinând cursuri, pentru ca tinerii poliţişti să aibă la îndemână cât mai multe cunoştinţe şi să fie înarmaţi cu ele în lupta împotriva infracţiunilor de orice fel.

Nu, alte aspecte l-au determinat să ia acea decizie. Fireşte, era grija pentru sora lui, teama că vreun dement avea să-i mai facă vreun rău. Dar motivul principal pentru care a ieşit din poliţie ţinea de sistem.

Bineînţeles că i-a fost limpede de la început că, în faţa făptaşilor, el, poliţistul, era de fapt în dezavantaj, fiindcă, spre deosebire de ei, era nevoit să respecte nişte regulamente de serviciu. Acceptase situaţia fiindcă era de părere că regulamentele astea trebuiau să existe, fie şi numai pentru a-i împiedica pe poliţişti să abuzeze de autoritatea pe care o aveau. Dezavantajul era compensat măcar parţial prin faptul că, în calitate de anchetator, avea la dispoziţie o reţea uriaşă şi cea mai modernă tehnică.

însă la ce nu se aşteptase şi l-a uluit la început, apoi l-a înfuriat tot mai mult, a fost purtarea politicienilor, femei şi bărbaţi, pentru care succesele populiste în anumite straturi ale societăţii şi totodată sansa de a fi realeşi erau evident mai importante decât atitudinea cinstită şi corectă fată de oamenii din poliţie. Ei n-aveau coloană vertebrală pentru a sta de partea funcţionarilor şi astfel să se împotrivească, poate, tendinţelor politice la modă; printr-o lipsă de încredere făţişă şi prin regulamente tot mai nerealiste şi mai aiurite, aceştia îngreunau şi mai mult exercitarea meseriei de agent de investigaţie. La fel de mici aşteptări avea şi de la judecătorii care îi eliberau pe infractori sau le dădeau o pedeapsă ridicolă, cu suspendare, după ce agresaseră sexual sau chiar violaseră

copii sau femei. Care se dădeau peste cap să arate înţelegere pentru răufăcători şi a căror principală grijă nu consta, după toate aparenţele, în protejarea victimei şi preocuparea pentru viitorul ei, ci ale făptaşului.

Şi asta după ce nişte investigatori, aşa cum era Max, îi prinseseră în sfârşit, după o muncă minuţioasă de săptămâni, uneori chiar de luni de zile. Făptaşi care nu de puţine ori îşi căutau următoarea victimă chiar după punerea în libertate.

Pentru el, acestea fuseseră motivele principale să părăsească poliţia, nu teama pentru el, nici măcar teama pentru Kirsten, chiar dacă asa crezuse multă vreme.

Acum acceptase, ca detectiv particular, un caz în care anchetatorii oficiali n-o scoseseră la capăt. N-avea cum să schimbe ceva la felul catastrofal de lejer în care erau concepute legile existente, dar nu mai era nevoit să-i pese de cătuşele tot mai strânse ale regulamentelor de serviciu.

Deci, pe de-o parte, Max avea însuşirile necesare şi aproape toate probele aflate la dispoziţia foştilor colegi, iar pe de alta, nu era nevoit să respecte regulile lor. Cel puţin nu pe toate. Condiţii foarte bune pentru a rezolva acest caz. Si exact asta şi intenţiona. Era

vremea să înceapă.

A luat telefonul şi a format numărul

de la F
secretariatul universităţii. Puţin după aceea i-a explicat secretarei care a răspuns că nu putea să ţină cele două cursuri fixate pentru zilele următoare şi că ruga să fie solicitat un coleg care să-l înlocuiască. Apoi a aruncat o privire peste însemnările făcute, peste trei fraze pe care le scrisese şi apoi le încercuise. Menkhoff le rostise la prima lor discuţie.

„Ştiţi cu siguranţă că iarăşi avem două cazuri de răpire de copii. Iarăşi două fete, iarăşi după şcoală. Exact ca acum şase ani. Atunci seria s-a întrerupt după dispariţia lui Leni.”

Atunci seria s-a întrerupt după dispariţia lui Leni…

Şi cu o zi înainte se tot gândise de ce făptaşul se oprise dintr-odată, în urmă cu şase ani. Era ceva neobişnuit şi contrazicea
modelul comportamental al pedofililor, cel puţin cât timp nu existau momente de suspiciune în privinţa lor. De ce a fost Leni ultima victimă de care au aflat? O pură întâmplare? Tot o întâmplare era şi faptul că ghiozdanul a apărut la Benz la scurt timp după ce iarăşi fuseseră răpite două fete?

Trebuia să mai vorbească o dată cu tatăl lui Leni, faţă în faţă. Voia să-l privească în ochi când îi punea întrebările. Robert Benz nu părea să fie prea abil, aşa că Max spera să-şi dea seama când nu spune adevărul. Bineînţeles că putea să se înşele în

privinţa lui, dar credea că, în curând, avea să vadă măcar puţin mai mult din ce se afla în spatele măştii afişate de Benz. S-a gândit să-l sune, ca să fie sigur că era acasă, dar apoi a renunţat. Era mai bine să-l ia prin surprindere.

24

A oprit motorul motocicletei 125cc cu puţin înainte de a ajunge la casă şi, pe ultima bucată de drum, o împinge. Şi-a scos casca şi a agăţat-o de o oglindă. îi ies în cale un bărbat şi o femeie. Nu-i pasă. îi salută şi continuă să meargă netulburată. Puţin probabil s-o recunoască cineva.

Când ajunge la obiectiv, privirea îi cade pe maşina parcată pieziş în faţa casei, la marginea străzii. O ştie. Priveliştea stârneşte ceva în ea, dar pentru puţin timp, apoi răceala se reinstalează şi îngroapă orice sentiment sub un strat îngheţat.

Priveşte repede în jur şi împinge motocicleta printr-un gol dintre tufele de la marginea terenului neconstruit, vizavi de casă. în spatele unei tufe iarba este culcată. îşi lasă acolo motocicleta şi se aşază pe iarbă. Dacă se apleacă puţin într-o parte, poate să vadă printre crengi zona de la intrare.

Va aştepta până ce părăseşte casa. Mâna i se strecoară ca de la sine în buzunarul de la pantaloni şi strânge cheia care, cu puţine zile în urmă, a fost folosită pentru prima oară după sase ani.

Ştie, în timp ce se lasă pradă urii, trebuie să se concentreze ca să nu alunece iarăşi în trecut.

Sentimentul acela intens şi amintirile sunt atât de strâns legate între ele, încât de cele mai multe ori nu poate face nimic ca amintirile să nu mai apară brusc şi să pună stăpânire pe ea, cu vraja lor diabolică. De aceea a ratat, cu trei zile în urmă, momentul când a plecat el de acasă. Abia când a pornit maşina, şi-a dat seama unde se află. Până când a reuşit să împingă motocicleta printre tufe şi să-şi pună casca, el a şi dispărut.

Azi va fl mai atentă.

N-are mult de aşteptat. Se scurg aproximativ douăzeci de minute până când se petrec mai multe lucruri deodată.

25

Max tocmai îşi parca maşina la marginea străzii, în faţa casei lui Benz, când uşa s-a deschis şi din casă au ieşit doi bărbaţi. Îi cunoştea pe amândoi. Erau Robert Benz şi partenerul lui de afaceri, tatăl lui Hannah.

Când a coborât din maşină şi a privit fără vreo intenţie anume spre terenul gol, lui Max i s-a părut o clipă că zăreşte lângă o tufă un cap blond care a dispărut imediat. Un moment s-a jucat cu gândul să se ducă acolo şi să verifice, dar l-a oprit Thomas Reinhard, care i-a strigat:

— Bună dimineaţa, domnule Bischoff!

Max s-a întors spre cei doi bărbaţi, care erau tot la uşa de intrare şi se uitau la el. După o ultimă privire spre tufă, considerând că ceea ce luase drept păr blond nu fusese probabil decât o inflorescenţă galbenă, s-a dus la ei. Era nedormit; poate că de aceea vedea lucruri care nu existau.

Când a ajuns la cei doi, i-a salutat din cap.

— Bună dimineaţa! Sper că nu deranjez.

— Nu, oricum tocmai aveam de gând

să plec, a spus Reinhard, făcând semn cu mâna. Am venit doar să văd ce mai face partenerul meu.

încerca să zâmbească, dar nu arăta foarte convingător.

Max a încuviinţat din cap şi i s-a adresat lui Benz.

— Aţi citit?

— Da.

Benz a schimbat o privire cu Reinhard şi a continuat:

— De fapt, ăsta-i motivul pentru care Thomas a fost la mine.

Max observă că trăsăturile lui Reinhard s- au înăsprit, în timp ce Benz i s-a adresat direct partenerului.

— Apreciez că n-ai vrut să atingi subiectul.

A dat din cap spre partener, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre Max.

— Thomas a venit încoace după ce a citit pe internei. S-a gândit că e o ştire groaznică pentru mine.

— Da, pot să-mi imaginez, l-a asigurat Max. Ăsta e motivul pentru care sunt şi eu aici.

— Atunci nu vreau să mai deranjez. în plus, mă aşteaptă şi multă treabă.

Reinhard a pus mâna pe umărul lui Benz.

— la-ţi cât timp liber ai nevoie. N-am să mă plictisesc la birou, asta-i sigur, dar mă descurc eu.

Au privit amândoi în urma lui

Reinhard până când a ajuns la maşina parcată în faţa casei.

— Poftim, vreţi să intraţi? a zis Benz, făcând semn spre interiorul casei.

în camera de zi, Max s-a aşezat pe un fotoliu şi a trecut direct la subiect.

— De ce nu mi-aţi spus că poliţia vă suspectează că aţi avea de-a face cu dispariţia copiilor? Chiar şi cu aceea a propriei fiice.

Benz părea surprins că Max ştia.

— Am... am crezut că atunci n-o să mai flti obiectiv în ceea ce mă priveşte.

S-a aşezat pe canapea şi a dat din cap resemnat.

— Da, şi mi-a fost teamă că atunci poate veţi refuza.

— Domnule Benz, dacă îmi ascundeţi informaţii, indiferent din ce motive, nu mai e deloc nevoie să-mi încep cercetările în vreo direcţie pentru că voi avea la fel de puţin succes ca şi poliţia. Puteţi, ba nu, *trebuie* să-mi spuneţi tot ce are vreo legătură cu dispariţia fiicei dumneavoastră şi a celorlalte fete. Pot conta pe asta de-acum înainte?

— Da, puteţi.

— Bine, fiindcă dacă se dovedeşte că-mi mai ascundeţi ceva, m-am retras.

Benz a ridicat din umeri şi a încuviinţat.

— Am înţeles.

Şi după ce a respirat de două, trei ori, a adăugat încet:

— într-adevăr, mai e ceva.

Max aştepta.

— Ei bine?

— Acum două nopţi a fost cineva la mine în casă şi cred că era Leni.

— De ce credeţi asa ceva?

— L-a scos pe Benny din pământ şi l-a pus în camera de zi.

— Benny?

Benz a coborât privirea.

— A fost câinele ei. O corcitură. A murit cam cu jumătate de an înainte ca ea să dispară. Noi l-am îngropat în grădină. Acum două nopţi am auzit un zgomot. Am coborât, iar când am ajuns în hol, a început cântecul acela îngrozitor. Blestematul acela de cântec infantil: *Beznă, beznă, beznă.* Când am ajuns în camera de zi, pe jos era un MP3 player din care se auzea la nesfârşit cântecul acela. Alături erau aranjate rămăşiţele lui Benny. Câteva oase şi craniul. Si un bilet. Pe el scria:

„Sunt iarăşi aici.”

Privirea i s-a întors din nou spre Max.

— A revenit. Cred că vrea să mă pedepsească pentru că atunci n-am avut destulă grijă de ea.

— Hm... a mormăit Max gânditor. Cum o fl intrat în casă? Aţi găsit urme de efracţie?

— Nu, totul e neatins, dar... Leni avea o cheie.

— Şi n-aţi mai schimbat yala între timp? Benz ridică din umeri.

— Nu, de ce s-o fl făcut?

De pildă, pentru că făptaşul a pus

mâna pe cheie, şi-a zis Max, dar a decis să n-o spună cu glas tare.

— Si ce anume credeţi că vrea ea de la dumneavoastră?

— Cred că fiica mea ar vrea să mă omoare.

Max nu excludea posibilitatea asta, pur teoretic. Dacă atunci Leni căzuse în mâna unui grup organizat de pedofili, era foarte posibil ca în anii care trecuseră să fl fost pasată tuturor membrilor. Lui Max i se strângea stomacul, gândindu-se la ce fusese nevoită fata să suporte în astfel de circumstanţe, dar tocmai ăsta era şi motivul pentru care putea într- adevăr să-l considere vinovat pe tatăl ei, fiindcă, din punctul ei de vedere, el îngăduise să i se întâmple lucrurile acelea cumplite.

— în continuare cred că este puţin probabil ca fiica dumneavoastră să fie iarăşi aici, dar trebuie să recunosc că nu e imposibil. Ar trebui să informăm poliţia.

Benz a scos un hohot.

— Am şi făcut-o.

— Când?

— Noaptea trecută, când m-a scos din pat comisarul Menkhoff.

— V-a sunat Menkhoff?

— Nu, a fost aici.

Era clar că Menkhoff nu pierdea vremea şi că era convins, ca şi în trecut, că Benz era făptaşul.

— Despre ce aţi vorbit?

— Mi-a povestit de fata moartă, cea care a fost găsită, şi a vrut să ştie unde am fost ieri.

— Si? Unde ati fost?

— Am fost aici aproape toată ziua. După- amiază am ieşit puţin la cumpărături, dar, în rest, n-am părăsit casa.

— Nu-i cel mai bun alibi.

— Asta ştiu şi eu, a răspuns Benz iritat, ridicând puţin glasul pentru prima oară. Dacă aş fl ştiut că iarăşi e omorât un copil şi că domnul Menkhoff mă suspectează din nou, fireşte că aş fi avut grijă să fie destulă lume care să mă poată observa toată ziua. Din păcate, ucigaşul n-a reuşit să mă informeze la timp.

Max îi înţelese ieşirea sarcastică şi o ignoră.

— Ce ati făcut acasă toată ziua şi toată seara?

Benz pufni.

— Am încercat să citesc, apoi am dat drumul la televizor, ca să mă amuz. Voiam să- mi abat gândurile, dar n-a funcţionat. Mă gândeam întruna la Leni şi la ce planuri are acum.

Benz s-a aplecat şi l-a privit implorator pe Max.

— Găsiţi-mi fiica, găsiţi-o înainte să se întâmple ceva îngrozitor.

— Voi încerca. Să vorbim puţin despre

Leni şi despre momentul în care a dispărut. Puteţi să mi-o descrieţi pe fiica dumneavoastră?

— S-o descriu? Avea păr lung şi blond şi era...

— Nu înfăţişarea. As vrea să ştiu ce fel de copil era. Era sociabilă sau mai degrabă retrasă?

— Mai degrabă retrasă, aş zice. Citea foarte mult şi putea să stea ore în şir în camera ei şi să se joace de una singură.

— Ştiu că despre cele mai multe lucruri aţi fost deja întrebat de poliţie şi, cu puţin noroc, mi se va da voie să văd documentele, pe sub mână, dar totuşi aş vrea să vă pun câteva întrebări standard. Sunteti de-acord?

Benz a încuviinţat, dând din cap de mai multe ori.

— Da, sigur. Dacă asta ajută ca Leni să fie găsită.

— Comisarul-şef Menkhoff mi-a spus că în dimineaţa aceea aţi fost văzut în apropierea scolii...

— N-am fost eu. Ştiu că doi martori m-ar fi văzut, chipurile. Dar n-am fost acolo.

Benz s-a tras puţin mai în faţă.

— Domnule Bischoff, credeţi că dacă intr- adevăr aş fi avut ceva de-a face cu dispariţia lui Leni, n-aş fi căutat un motiv plauzibil care să explice de ce am fost în apropierea şcolii? De ce să susţin că n-am fost acolo şi asa să devin şi mai suspect?

— Nu ştiu.

— Tocmai. Si nici domnul Menkhoff nu ştie.

întrebaţi-l ce motive am ca să-l angajez personal pe unul dintre cei mai buni investigatori dacă eu sunt vinovatul.

— Am şi făcut-o şi...

Sunetul smartphone-ului l-a întrerupt pe Max. L-a scos din buzunar şi a răspuns.

— Aici Menkhoff, s-a auzit glasul ostenit al comisarului-şef. Conform înţelegerii privind schimbul de informaţii, am o primă veste pentru dumneavoastră, de la Medicina legală: leziunile interne şi externe ale micuţei indică

abuz sexual repetat şi brutal. Şi cu obiecte. Vă scutesc de amănunte. în mod evident, trupul a fost curăţat post-mortem cu un dezinfectant puternic, înainte ca făptaşul să-l fi învelit în folia de plastic. Şansele de a obţine un ADN sunt cât se poate de reduse. Oricum, sub unghiile ei s-au găsit urme de pământ lutos.

— Nu-i nevoie să mă scutiţi de amănunte, domnule Menkhoff. Voi face faţă.

Comisarul pufni.

— Da. Poate dumneavoastră. Dar eu nu.

26

> *renunţat la planul ei după ce i-a văzut pe bărbaţii din faţa casei.*

Norocul lui.

A aşteptat până a rămas iarăşi singur în casă, a mai stat câteva minute în ascunzătoarea ei şi apoi a pornit.

în capul ei totul zumzăie şi roieşte ca într-un stup de albine. îi este greu să se concentreze la trafic, în timp ce ura ameninţă să-i ia minţile. Nu vrea, nu mai poate *să aştepte.*

Va rezolva totul. Chiar în noaptea asta.

îşi lasă motocicleta la marginea parcului şi merge până la copacul ei ascuns. Când simte scoarţa aspră împungând-o în spate, se mai linişteşte puţin. Dar tot nu-i destul ca să topească frigul din ea, cât să simtă că trăieşte. Şi tocmai asta ar vrea acum, ca să se pună în acord cu ceea ce are de gând. Trebuie să simtă viaţă în ea. îşi descheie jeanşii şi îi trage în jos până la genunchi. Apoi se apleacă puţin în faţă, scoate briceagul din gheata înaltă până la gleznă şi îl desface, înainte să împingă pantalonii până jos.

Depărtează picioarele încet, ezită doar o clipă înainte să aşeze lama pe partea interioară a coapsei drepte, undeva între nenumăratele cicatrici care seamănă cu un bizar cod de bare.

Când lama intră în came, când sângele i se prelinge pe piele şi picură sub ea, pe pământ, dă ochii peste cap şi geme. Durerea arzătoare o face să simtă că trăieşte. Şi pentru ce trăieşte.

17

După convorbirea cu Menkhoff, Max şi-a luat rămas-bun de la Robert Benz şi a pornit spre casa familiei Reinhard. Era vacanţă, aşa că şansele s-o întâlnească pe Hannah erau mari. Nu l-a sunat pe tatăl ei, aşa cum i se ceruse. Dimpotrivă, era foarte bucuros că Reinhard nu era acasă, ci la birou, unde, după spusele lui, avea destul de lucru. Poate se va ivi posibilitatea să vorbească singur cu Hannah. Max nu scăpa de impresia că prezenţa părinţilor o împiedicase pe Hannah să povestească tot ce ştia.

Puţin mai târziu a parcat maşina în spatele casei unde locuia familia Reinhard.

Când a sunat, nu s-a întâmplat nimic. Deja se întorsese să plece; atunci uşa s-a întredeschis şi a apărut chipul lui Hannah.

— Ah, eşti acasă!

Max o fixă cu privirea.

— Mi-ar plăcea să mai stau o dată de vorbă cu tine, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Despre ce? Chiar nu ştiu nimic de Leni.

— Iar eu chiar te cred. Totuşi, n-ai vrea să mai vorbeşti o dată cu mine? Mă

interesează ce s-a petrecut înainte de dispariţia ei. Cred că nimeni n-a cunoscut-o la fel de bine ca tine. De fapt, aş vrea să-ţi pun doar o singură întrebare.

Max putea să citească pe chipul lui Hannah lupta lăuntrică pe care o ducea. în cele din urmă s-a dat un pas înapoi şi a întredeschis mai larg uşa.

— Bine. Putem să facem asta aici? Sunt singură. Dacă vă las în casă, tata o ia razna.

Max a încuviinţat din cap.

— înţeleg foarte bine situaţia şi cred că e în ordine. E bine că eşti atât de prudentă.

— Deci, ce vreţi să ştiţi?

Max şi-a mai luat un răgaz, meditând dacă să pună întrebarea care nu-i dădea pace deloc. Şi, mai ales, cum s-o formuleze cel mai bine.

în cel mai rău caz, Hannah avea să se închidă în ea de tot şi nu va mai vorbi absolut deloc cu el. Oricum, poate că nu va mai avea niciodată ocazia să discute singuri.

— întrebarea ţi se poate părea neplăcută, dar este extrem de importantă. Dacă te gândeşti la ultimele săptămâni înainte ca Leni să dispară: ţi-a spus cumva vreodată că ceva nu este în ordine?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Acasă, de pildă. A spus vreodată ceva referitor la tatăl ei, care să ţi se fi părut ciudat?

Max a văzut expresia de pe faţa fetei schimbându-se pentru un moment. Şi-a amintit că observase ceva asemănător la prima discuţie cu ea. Atunci fusese vorba despre ghiozdanul lui Leni, când întrebase cum de a apărut în casa tatălui ei, dacă nu-l adusese chiar Leni.

Dar totul a durat doar două secunde.

— Nu. N-a spus niciodată ceva de felul ăsta.

— Sigur? a insistat Max.

— Da, foarte sigur. Iar acum trebuie să intru în casă.

Max şi-a dat seama că asta era tot. Se întâmplase lucrul de care se temuse, Hannah se închisese în ea.

— Bine atunci. Păcat. Sperasem...

— Nu, a zis ea şi în clipa următoare uşa s-a închis în fata lui Max.

A mai privit suprafaţa aceea cenuşie preţ de una, două respiraţii, apoi s-a întors. E drept, Hannah nu-i spusese nimic, dar fără să vrea îl ajutase să progreseze, fiindcă de un lucru era sigur: la ultima întrebare minţise.

A urcat în maşină şi a pornit. Voia să se ducă la şcoala la care fusese elevă una dintre cele două fete răpite de curând. La care învăţase fata *abuzată* şi *ucisă,* s-a corectat el în gând.

Pe la jumătatea drumului a sunat-o pe Kirsten.

— Salut, frăţioare, ce faci? a întrebat ea într-un fel care trăda că era îngrijorată dintr- un motiv oarecare.

— Bine fac, a răspuns el, străduindu-se să pară cât mai senin posibil.

— Eşti sigur?

— OK, dă-i drumul. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai m-a sunat Horst. îşi face griji pentru tine.

Bohmer! Gură bogată!

— Ei, ăstuia am să-i zic vreo două.

— Nu, n-ai să-i zici, a ripostat Kirsten energic. E prietenul tău, iar pentru el contează să-ti fie bine.

— Da, da, a încercat Max s-o liniştească. Numai că mie îmi este bine, iar domnul Bohmer mai degrabă ar trebui să te lase în pace, asta am să-i zic.

— Max...

Acum glasul lui Kirsten suna din nou blând, aproape matern.

— Horst mi-a povestit că te-a sfătuit, ca şi mine, să accepţi cazul ăsta pentru că amândoi suntem de părere că îţi lipseşte munca de investigaţie. Ştie şi el, ca şi mine, cât de mult ţi- ai iubit meseria. Dar dacă acest caz te face să nu te simţi bine, atunci trebuie să renunţi. E posibil să mă fl înşelat. Poate că într-adevăr e cel mai bine să te concentrezi pe instruirea viitorilor poliţişti.

— Kirsten, ascultă-mă! Da, e adevărat, chiar am fost în conflict cu mine, dar a trecut. Acum ştiu că fac ceea ce trebuie şi chiar mă simt bine.

— Sigur?

— Da.

— Pe super-cuvânt-de-onoare?

Lui Max i-a venit să zâmbească. „Pe super- cuvânt-de-onoare” fusese jurământul suprem în copilărie. O promisiune care trebuia respectată orice s-ar întâmpla sau o afirmaţie care trebuia să corespundă absolut realităţii. Şi într-adevăr, niciunul nu-şi încălcase vreodată promisiunea.

Max nu-şi mai putea aminti când auzise ultima oară cuvintele astea, însă acum trezeau în el sentimente pe care nu le mai avusese de multă vreme – seninătate şi convingerea infantilă că până la urmă totul va fi bine.

— Da, pe super-cuvântul-meu-de-onoare, a zis el blând, şi în acelaşi timp a simţit o greutate pe inimă.

— Bine atunci. Te cred. Când mai treci pe la mine?

— Curând. Te anunţ, OK?

— Bine. Pe curând!

Max a închis îngândurat telefonul. De obicei se bucura de flecare revedere cu sora lui şi profita de orice prilej ca să petreacă timp cu ea. însă, pentru moment, în el totul se împotrivea unei întâlniri cu Kirsten, şi aici funcţiona chiar şi autoanaliza. Bănuia din ce motiv. Voia să evite orice contact al ei, oricât de mărunt, cu acest caz. Oricât de absurd ar fi fost, se temea că, dacă cineva îl urmărea, el l- ar conduce direct la Kirsten, iar astfel i-ar veni ideea să se folosească de ea ca mijloc de

constrângere împotriva lui.

A râs cu amărăciune, clătinând din cap şi zicând cu glas tare: „Dacă nici asta nu se numeşte paranoia!”

Gândurile lui voiau să se elibereze şi să

pornească într-o călătorie în trecut.

în trecut. Deja apăreau primele imagini, se vedea ţinând în mână un bilet pe care îl tot citea...

A alungat amintirile, străduindu-se din răsputeri, silindu-se să se concentreze asupra şoselei pe care o avea în faţă şi asupra intenţiilor lui.

Câteva minute mai târziu a parcat maşina lângă curtea pustie a şcolii, care era împrejmuită de un gard înalt, căutându-şi o poziţie mai comodă pe scaun. Privirea îi era îndreptată spre locul acela larg şi gol. N-a durat mult până când imaginaţia lui a creat cadre cu copii zbenguindu-se, ţipând şi râzând.

OK, a început, *de mai multe zile vin aici în fiecare pauză, urmăresc dintr-un loc ascuns fetele din curtea şcolii.*

28

Max a stat în maşină cam jumătate de oră, pierdut în gânduri, cu privirea îndreptată spre curtea şcolii sau căutând în jur locuri unde cineva ar putea să zăbovească fără să fie văzut, dar totuşi să aibă un unghi de observaţie bun. Din când în când făcuse niste însemnări, pentru ca apoi să se piardă iarăşi în lumea gândurilor.

în cele din urmă s-a îndreptat în scaun, a pornit motorul şi a plecat. Şi-a dat seama că încă nu mâncase nimic şi că simţea un fel de j slăbiciune în stomac. Sau poate că nu hipoglicemia, ci gândurile din ultima jumătate de oră erau cauza? Nu mai conta – era în drum spre casă, unde avea să-şi pregătească ceva de mâncare.

Cu puţin înainte de Leverkusen, pe A3, a intrat într-un ambuteiaj. După ce a avansat cel mult cinci sute de metri în primele zece minute, s-a hotărât să poarte o discuţie deschisă cu Menkhoff şi l-a sunat, nu la birou, ci pe telefonul personal.

— Deranjez? a început Max, iar Menkhoff scoase un şuierat.

— Dacă aveţi noutăţi, nu.

— Tocmai am stat de vorbă cu

Hannah Reinhard.

— Şi? Mama hiperprotectivă a răspuns la toate întrebările pe care i le-aţi pus lui Hannah?

— într-adevăr, aşa a fost la prima discuţie, dar de data asta Hannah era singură.

— Asa?

Menkhoff părea chiar surprins.

— Si cum ati reuşit?

— 0 bună sincronizare, a răspuns Max cu oarecare satisfacţie.

— Hai, ziceţi odată! Ce aţi aflat? Şi dacă acum spuneţi *nimic,* atunci sper, pentru binele dumneavoastră, că aveţi pregătit un răspuns bun prin care să-mi explicaţi de ce îmi irosiţi timpul.

— într-adevăr, de zis n-a zis nimic, dar scurta întrevedere a adus totuşi ceva. Am întrebat-o dacă, înainte de dispariţie, Leni n-a spus niciodată ceva despre tatăl ei, ceva care să sune ciudat.

— Si?

— A zis că *nu.*

După câteva secunde de tăcere, Menkhoff a continuat:

— Şi acum spuneţi-mi că asta nu e tot, că mai urmează ceva, Bischoff.

— Mai urmează. Sunt sigur că a minţit.

— Ah! Şi ce vă face să fiţi atât de sigur?

— O senzaţie, mi-am putut da seama după fata ei.

— Aha! Asta înseamnă că între timp şi

dumneavoastră luati în considerare posibilitatea ca Benz să aibă de-a face cu dispariţia fiicei lui?

— Cel puţin pornesc de la premisa că în casa părinţilor lui Leni se petrecea ceva ciudat. Trebuie să încerc să mai vorbesc o dată cu Hannah, poate că voi reuşi cumva s-o fac să-mi spună ce i-a povestit Leni.

— Şansa e al naibii de mică, a zis Menkhoff, iar glasul lui suna mai îmblânzit. Dacă Hannah îi povesteşte mamei ei de vizita pe care i-aţi făcut-o şi că aţi fost singuri cât aţi stat de vorbă, puteţi să vă socotiţi norocos dacă nu obţine ordin de restricţie împotriva dumneavoastră.

— Cred că nu le va spune nimic părinţilor.

— Si de ce nu?

— Fiindcă, după părerea mea, între ei nu există acea relaţie de încredere de care au vrut ei să mă convingă.

— Felicitări, aveţi perfectă dreptate. E cam aceeaşi concluzie la care au ajuns cei doi psihologi, acum şase ani, după ce au stat de mai multe ori de vorbă cu ea. După dispariţia lui Leni, Hannah s-a strâns ca un arici ca să păstreze numai pentru ea amintirile despre prietena ei. Crede că, vorbind cu cineva despre Leni şi povestind tot ce ştie, îl înalţă şi pe acela la nivelul la care se află ea în relaţia cu Leni.

însă nu vrea asa ceva.

— E geloasă.

— Chiar ăsta e cuvântul pe care l-au folosit psihologii. De aceea n-a povestit nici despre cealaltă prietenă a lui Leni, Alina.

— Alina? a întrebat Max uimit. Aud numele ăsta pentru prima oară.

— Ah, deci Hannah nu vi l-a spus nici dumneavoastră.

— Evident. Cine e fata asta şi ce ştiţi despre ea?

— O cheamă Alina Bohrens şi a fost în aceeaşi clasă cu cele două. Leni nu era la fel de apropiată de ea ca de Hannah, dar când nu era împreună cu Hannah, atunci stătea cu Alina. Doar rareori îşi petreceau timpul împreună toate trei; e clar că Hannah n-o plăcea prea mult pe Alina.

— De aceea n-a pomenit-o.

— Da, după cum aţi remarcat, e vorba despre un fel de gelozie.

— Aşa se pare.

— Ce aveţi de gând să faceţi de-acum?

— Mă duc acasă şi îmi pregătesc ceva de mâncare.

— Bine.

— Şi apoi aş vrea să discut cu această Alina. Puteţi să-mi daţi adresa?

— Cam la jumătate de an după dispariţia lui Leni, ea şi părinţii s-au mutat. Vă trimit îndată adresa pe mobil.

— Mulţumesc! Si veţi mai încerca o dată să aflaţi ceva despre locul unde se află

mama lui Leni?

— Am făcut-o deja, dar da, am să mă mai ocup de asta. Numai că mi-e teamă că va fi nevoie să săpăm ca s-o găsim.

— E posibil, fireşte. Dar dacă am putea s-o întrebăm...

— Da, o să vedem. Ah, Bischoff, încă ceva...

— Da?

— Peste două luni şi jumătate ies la pensie. Până atunci vreau să fi rezolvat cazul ăsta.

— înţeleg.

— Atunci puneţi-vă în mişcare şi faceţi bine să mă ajutaţi.

Max zâmbi pe sub mustaţă.

— Aşa voi face. Şi, Menkhoff, încă ceva şi de la mine...

— Ce?

— Mulţumesc pentru compliment!

— Ce compliment?

— Vreţi să vă ajut. în gura dumneavoastră asta sună a compliment.

— Nu vă faceţi cine ştie ce iluzii. Vă trimit r ,
îndată adresa.

Un păcănit regulat semnala că Menkhoff a închis.

Parcursese lent o porţiune de drum încă din timpul conversaţiei şi, câteva minute mai târziu, după ce trecu de un şantier, şoseaua se deblocă. Când a primit pe mobil mesajul lui Menkhoff cu adresa fetei, a aruncat o privire şi a văzut că locuia cu părinţii în Rath-

Heumar. S-a hotărât pe loc, a părăsit autostrada la prima ieşire şi apoi a intrat din nou, pe celălalt sens.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu parca la intrarea unei case moderne, chiar mare. S-a gândit că trebuia să câştigi bine ca să-ţi permiţi o asemenea locuinţă.

Când a sunat, i-a deschis un bărbat care avea cam 1,90 m şi cel puţin treizeci de kilograme prea mult pe cântar. Faţă de el, Max se simţea de-a dreptul mărunt şi firav.

— Domnul Bischoff? a întrebat el, spre uimirea lui Max.

— Da, eu sunt. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Bohrens. Dar de unde stiti...

— Domnul Menkhoff de la Criminalistică a sunat şi ne-a spus că veţi trece pe la noi. Ne-a rugat să vorbim cu dumneavoastră, chiar dacă nu sunteţi poliţist.

Glasul lui suna binevoitor şi îl făcea F simpatic.

— Sunteţi detectiv particular?

Max zâmbi.

— Nu, nu în adevăratul sens al cuvântului. Am fost criminalist înainte, iar acum predau la universitate.

— Ah, interesant. Şi de ce doriţi să vorbiţi cu Alina? Sigur e vorba despre răpirile de acum sase ani.

— Da, exact. Domnul Benz mi-a solicitat ajutorul pentru elucidarea

răpirii fiicei sale. Aşadar, temporar sunt totuşi un fel de detectiv particular.

— Ah, Benz...

Felul în care Bohrens pronunţase numele nu suna ca şi cum cei doi ar fi fost buni prieteni.

— Nu-l agreaţi?

— Nu, dar asta n-are importanţă. Doar nu-i vorba despre el.

— Exact. E acasă fiica dumneavoastră?

— Da.

S-a dat deoparte.

— Poftim, intraţi!

Ajunşi în zona de intrare, spaţioasă, luminoasă, de unde se putea vedea camera de zi şi holul de deasupra, Bohrens i s-a adresat lui Max.

— înainte să vorbiţi cu Alina, trebuie să ştiţi ceva. Leni i-a fost prietenă. Alina n-a reuşit încă să depăşească dispariţia ei. De atunci... nu e prea simplu cu ea. Vă rog să fiţi îngăduitor dacă reacţionează ciudat la întrebările despre Leni. E modul ei de a se adapta după tot ce s-a întâmplat.

Max a încuviinţat.

— Da, fireşte, înţeleg.

Efectele faptelor infractorilor sexuali şi numărul de vieţi distruse, pe lângă cel ale victimelor, îl şocau mereu pe Max.

— Bine, atunci vă rog să luaţi loc acolo, în camera de zi. O aduc pe Alina.

Max s-a îndreptat spre ansamblul gri, dominant, din mijlocul încăperii

pardosite cu dale albe, s-a lăsat într-un fotoliu confortabil şi a privit în jur.

împreună cu pardoseala, albul pereţilor ar fl părut steril dacă n-ar fl fost întrerupt de mai multe tablouri colorate. Unele erau înrămate, două picturi abstracte, de dimensiuni mari, erau doar întinse pe nişte cadre. Max a recunoscut trei lucrări ale lui Udo Lindenberg, pe care, din câte ştia, cântăreţul le pictase cu lichioruri de diferite culori. Desigur, genul ăsta de artă era o chestiune de gust, dar probabil şi o bună investiţie pentru colecţionari.

— Aşa, s-a auzit Bohrens în spatele lui, iar Max s-a întors. Ea e fiica mea, Alina. Alina, acesta e domnul Bischoff. Sigur ţi-l mai aminteşti pe comisarul Menkhoff. El l-a trimis la noi pe domnul Bischoff ca să poată discuta cu tine.

Alina moştenise genele tatălui, cel puţin în privinţa înălţimii. Max bănuia că are un metru optzeci – foarte înaltă pentru o fată de şaptesprezece ani. Spre deosebire de tatăl ei, ea era zveltă, părul blond îi era împletit într-o coadă care îi ajungea până deasupra pieptului.

Alina l-a salutat pe Max înclinând capul şi s-a aşezat pe un fotoliu, faţă în faţă cu el.

Max s-a tras puţin mai în faţă şi a privit-o pe fată. Ea îi evita privirea şi se uita pe lângă el.

— Alina, am câteva întrebări

referitoare la Leni. E în ordine?

— Sunteţi psihiatru?

— Nu, sunt un fost poliţist şi îl ajut pe domnul Menkhoff în acest caz. Pot să te tutuiesc?

Alina a dat din cap abia vizibil.

— OK. Poţi să-mi spui care era relaţia ta cu Leni?

— A fost prietena mea.

Glasul Alinei suna monoton, ca şi cum ar fi citit cu voce tare un text plictisitor.

— Poţi să-mi spui ceva despre ea? Cum era?

— Era tristă. Mereu.

— Ştii de ce era tristă?

Acum privirea ei s-a îndreptat din nou spre Max.

— Nu stiti?

, r

— Nu.

— Când era la mine, nu voia niciodată să se ducă acasă. Vă e îndeajuns atât?

Max i-a aruncat o privire tatălui Alinei, care a ridicat din umeri, ca şi cum ar fl vrut să spună: „V-am prevenit.”

— Nu, Alina, sincer să fiu, încă nu. Care era motivul pentru care nu voia să meargă acasă?

Când a răspuns, chipul Alinei a rămas inexpresiv:

— Poate fiindcă tatăl ei e un nemernic.

Max a ridicat mirat din sprâncene.

— Astea sunt cuvinte dure. De ce crezi că domnul Benz e un nemernic?

— Pentru că asa e.

— M-ar ajuta foarte mult dacă ai putea să- mi explici mai amănunţit.

Alina privea din nou pe lângă Max.

— Asta e problema dumneavoastră.

Max a schimbat din nou o privire cu tatăl Alinei, care iarăşi a ridicat din umeri. Omul nu exagerase când îl avertizase cu privire la fiica lui.

— Alina, chiar îţi este indiferent dacă dispariţia lui Leni e clarificată sau nu?

— Nu-i nimic de clarificat aici.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce am spus.

— Bine, hai s-o luăm altfel. Există ceva ce poţi să-mi zici şi care poate m-ar ajuta să clarific dispariţia ei?

L-a privit în ochi.

— Da, fir-ar să fie! E iarăşi aici. Am văzut-o.

29

Cum? a izbucnit Bohrens uluit şi s-a ridicat cu o viteză remarcabilă pentru cineva atât de corpolent. Când ai văzut- o? Si unde? Si de ce n-ai zis nimic?

— Acum două nopţi, stătea în faţa casei. E de-ajuns?

— Ce ţi-a atras atenţia asupra ei?

Max nu putea să nege că era tulburat. Şi-a amintit din nou de părul blond pe care i s-a părut că l-a zărit în tufişuri, în faţa casei lui Benz.

— Ce importanţă are?

Alina s-a ridicat brusc.

— A aruncat cu pietricele în fereastra mea. M-am uitat afară; era acolo şi s-a uitat la mine. E de-ajuns?

A dat să plece, dar Max a întrebat-o repede: — Ai recunoscut-o clar?

— De unde să ştiu cum arată acum? Dar ea era, a zis fata şi a ieşit din cameră cu paşi repezi.

Puţin după aceea, s-a auzit sus o uşă trântită.

— îmi pare rău! a spus Bohrens în timp ce îl conducea pe Max spre uşă. Şi eu aud asta pentru prima oară, altfel l-aş

fi sunat imediat pe domnul Mehkhoff. Sunt sigur că doar a visat şi că acum crede că a fost real. De unde
să vină Leni acum, la şase ani de la dispariţie?

— Nu ştiu, domnule Bohrens.

Max i-a întins mâna bărbatului înalt.

— Oricum, vă mulţumesc că mi-aţi îngăduit să discut cu Alina. E posibil să fie nevoie să mai vorbim o dată.

Bohrens a încuviinţat din cap.

— Sper că atunci va colabora. Cu ea nu se ştie niciodată.

— Am să încerc, a răspuns Max mai increzător decât se simţea în realitate. Pe
curând.

în drum spre casă, Max l-a sunat din nou pe Menkhoff şi i-a relatat discuţia avută cu Alina.

— Hm! a mormăit Menkhoff. îmi pot închipui că tatăl Alinei are dreptate. Probabil că noile răpiri au răscolit ceva în ea şi a avut coşmaruri.

— Dar nu e o coincidentă cam ciudată faptul că are visul ăsta tocmai acum, când Benz găseşte lucrurile fiicei sale şi crede, de asemenea, că e din nou aici?

— Recunosc, e chiar ciudat, dar cu toate astea... Trebuie să ne concentrăm pe fapte.

— Da, să vedem. Oricum, voi mai vorbi cu ea o dată.

— Aşa să faceţi. Cât timp şi ea şi părinţii colaborează.

— Ce-i cu mama ei? Pe ea n-am văzut-

o.

— Bucuraţi-vă! Sigur era încă la prăvălia ei. Are un magazin de bijuterii în centrul oraşului.

Ajuns acasă, Max a uitat iarăşi că, de fapt, intenţionase să mănânce ceva. în schimb, a intrat în dormitor, a scos tabla albă din spatele dulapului şi a dus-o în camera de zi. Pe vremea când era activ în poliţie îşi procurase tabla aceea lungă de doi metri şi lată de un metru şi jumătate, ca să poată vizualiza şi acasă aspectele unor cazuri la care lucra. A strâns de pe comodă un castron de lemn şi o fotografie în care putea fi văzut împreună cu părinţii şi Kirsten şi a pus tabla pe ea. Aşa putea să lucreze stând în picioare şi să folosească markere, magneţi şi alte materiale de care avea nevoie.

După ce a aranjat totul, a făcut doi paşi în spate şi a privit tabla. Se simţea aproape ca şi cum ultimul an nici n-ar fi existat. Mai lipsea doar să se audă o bătaie în usă şi afară să-l aştepte Bohmer.

Max a început să-şi sorteze însemnările şi să le prindă pe tablă în diferite locuri, împărţindu-le pe grupuri de persoane şi date, în partea stângă era tot ce avea de-a face cu cazurile de acum şase ani, mijlocul era rezervat exclusiv informaţiilor legate de Leni, spaţiul din dreapta era destinat cazurilor actuale, cu Lea şi cu Sofia, cea care fusese ucisă. După ce a pus în ordine toate

însemnările, s-a aşezat la laptop şi a printat fotografiile fetelor dispărute, pe care le-a prins pe tabla albă, deasupra notiţelor corespunzătoare, acolo unde lăsase un spaţiu liber cam de treizeci de centimetri. N-a găsit fotografii cu Hannah şi Alina, de aceea le-a alăturat numele sub fotografia lui Leni şi apoi le-a încercuit.

Cât a trasat cu negru şi cu roşu linii de legătură între însemnări, cât a notat, marcat şi legat între ele cuvinte-cheie şi a scris separat, în colţul de sus, din dreapta, întrebări generale referitoare la toate cazurile, Max a pierdut noţiunea timpului.

Din când în când se aşeza la laptop ca să cerceteze amănunte despre cazurile de atunci şi de acum.

La un moment dat, când s-a lăsat ostenit pe canapea privindu-şi opera, tabla semăna foarte mult cu ceea ce era pe vremea când lucra în poliţie.

Stomacul zgomotos i-a amintit lui Max că încă nu mâncase nimic toată ziua. S-a ridicat, a mers în bucătărie şi a deschis frigiderul. După ce a privit o vreme conţinutul, s-a hotărât pentru un fel cu carne tocată şi legume la tigaie şi a început să gătească.

Jumătate de oră mai târziu punea pe masă farfuria cu mâncare aburindă, în aşa fel încât să aibă tabla sub ochi, apoi s-a dus din nou în bucătărie şi s-a întors imediat cu un pahar pe jumătate plin cu vin.

Cât a mâncat, a privit întruna tabla, a căutat conexiuni şi firul roşu care lega totul.

în sfârşit, când a pus tacâmurile pe farfuria goală, a constatat două lucruri:

Unu – era foarte obosit.

Doi – în cazul Leni Benz, era încă la început.

30

Stă în faţa computerului, cu ochii ţintă la monitor. în timp ce urmăreşte scenele din videoclip, are gura întredeschisă. E unul dintre sutele de filmuleţe de pe hard-diskul extern pe care l-a scos din ascunzătoare şi l-a conectat la f computer.

Respiră repede, sacadat, ca după o cursă solicitantă, în timp ce mâna i se mişcă tot mai repede în pantalonii descheiaţi.

Geme, urmăreşte cu ochii căscaţi ce se petrece pe monitor şi simte tensiunea din şale, acea făgăduinţă că împlinirea e foarte aproape.

în timp ce mişcările protagonistului din film se accelerează, şi mâna lui se mişcă iute, într-un ritm imposibil de controlat. Gemetele s-au preschimbat într-un mormăit voluptuos, şi-a întins picioarele sub masă, ca într-un spasm. Apoi pântecul i se contractă în sfârşit şi plăcerea explodează în zvâcniri scurte, intense, în timp ce personajul din film încă se mai ocupă de obiectul poftelor sale.

Sleit, se lasă pe spate în scaunul de la birou. Trupul îi este istovit, stropii de sudoare de pe frunte i se rostogolesc pe obraji.

Privirea îi este încă îndreptată spre monitor, dar interesul pentru ce e acolo s-a stins aproape în întregime. Filmul care va mai dura doar câteva minute, după câte ştie, nu-l mai excită acum. Totuşi, nu se poate abţine să nu se uite până la capăt, în timp ce mâna îi zăboveşte încă pe ce mai rămăsese – moale, jalnic – din ceea ce tocmai fusese mare şi tare.

Mai durează două, trei minute, apoi vine şi sfârşitul filmului. înainte ca ecranul să se înnegrească, se apleacă în faţă şi opreşte clipul acolo unde protagonistul se uită zâmbind spre cameră.

îi priveşte trăsăturile, fruntea netedă, părul scurt, blond-roşcat, trupul zvelt, despuiat, şi constată că nu s-a schimbat aproape deloc din vremea în care a făcut filmarea.

Câteva minute mai târziu deconectează hard-diskul de la computer şi îl duce în bucătărie. Acolo se suie pe un scaun, pipăie nişte plăci din tavan, apasă cu grijă într-un loc anume şi trage într-o parte două plăci. Prin fanta apărută bagă hard-diskul şi îl împinge puţin mai încolo, apoi pune plăcile la loc şi se asigură că nu se vede niciun gol şi că nimic nu indică cum că acolo ar fi vreo ascunzătoare. Apoi coboară de pe

scaun şi se duce în baie să se spele.

Simte o oboseală plăcută şi se gândeşte să-şi petreacă seara pe canapea.

Puţin mai târziu, când iese din bucătărie cu un sandviş cu pâine prăjită într-o mână şi cu o sticlă de bere în cealaltă, amurgul este atât de avansat, încât este deja întuneric. Intră în camera de zi şi încearcă să apese pe întrerupător cu mâna în care ţine sticla, dar nu reuşeşte. Ajunge pe pipăite la măsuţă, înjurând, lasă pe ea farfuria şi sticla de bere şi se întoarce la uşă. Apasă pe întrerupător, dar camera rămâne în întuneric. Nu se schimbă nimic nici după a doua şi a treia încercare. Tocmai dă să se întoarcă să verifice siguranţele, când o lălăială dementă îl împietreşte.

Beznă, beznă, beznă, beznă,
licuricii doar în sorg
buha ţipă de departe,
miez de noapte.
Corbii negri croncănesc
Și fantomele scâncesc:
ui, ui, uii.

— Leni, izbucneşte el, Leni, iubirea mea, tu eşti?

încearcă să străpungă întunericul, privind cu ochii mijiţi, dar nu vede nimic. Oricum, nu se încumetă să se mişte.

— Vrei să te joci cu mine, papi? răspunde glasul dement, prefăcut, de fetiţă.

— Leni, eu... începe el, dar se opreşte când percepe o mişcare în celălalt colţ al încăperii.

O siluetă se desprinde extrem de încet din întuneric.

— Da? Te joci cu mine, papi? Ca pe vremuri?

Locul unde trebuie să fie faţa acelei apariţii e doar o pată fără contur, uşor mai deschisă la culoare în comparaţie cu restul. în schimb, poate să recunoască părul lung, care trece de umeri. Păr blond.

— Leni! geme el răguşit. Tu eşti, într-adevăr. Micul meu înger.

— Descheie-te la pantaloni, papi, zice glasul de copil, făcându-l să simtă un fior îngheţat pe şira spinării. Aşa, ca pe vremuri.

— Leni, eu... Tu n-ai cum să înţelegi, eu...

— Hai, descheie-te la pantaloni şi dă-i jos! mârâie sumbru glasul şi nu se mai aude ca o voce de fetiţă, ci de femeie nebună. Scoate-ţi chestia aia mizerabilă ca să ne putem juca. Papi. Arată-mi-o şi întreabă-mă dacă îmi place.

Acum îsi dă seama că silueta aceea blondă are un braţ ridicat şi că ţine ceva ce ar putea fi o armă.

— Leni, te rog, ce faci aici?

Are o voce plângăcioasă, dar nu-i pasă. îi este o frică cum nu i-a mai fost niciodată până atunci.

— Eu sunt... papi al tău. Te iubesc

atât de mult!

— Beznă, beznă, beznă, beznă, licurici doar în sorg. *Hai, arată-mi licuriciul tău bătrân şi zbârcit, papi!*

Nu reacţionează, şi atunci aude un zgomot metalic şi ştie clar că ea tine în mână o armă.

— Jos pantalonii – afară cu viermele ăla! zice silueta, din nou cu glas de fetiţă.

Cu mâinile tremurânde trage de catarama de la curea, încercând s-o desfacă, reuşeşte în cele din urmă, în timp ce silueta continuă să stea nemişcată.

— Leni, am făcut asta atunci numai pentru că te iubesc atât de mult, eu...

— Hai odată!

Descheie nasturele, fermoarul, apoi pantalonii îi cad până la glezne, iar el stă aşa, doar în chiloti.

— Afară cu viermele! comandă glasul de femeie.

Pe jumătate nebun de frică, îşi trage chiloţii până înspre genunchii care îi tremură.

— Nu, nu-mi place, îţi vine să verşi cât de greţos e. Şi acum – întoarce-te, papi!

Se supune comenzii şi se întoarce cu spatele la ea. Se uită ţintă la uşa deschisă a camerei de f
zi, pulsul îi goneşte. Nicio şansă să scape prin fugă.

Se gândeşte febril ce ar putea să aibă ea de gând; în faţa lui, la înălţimea şoldului, apare brusc un braţ şi un trup i

se lipeşte de spate. în clipa următoare simte o durere ascuţită în penis şi scoate un strigăt pătrunzător.

— Şşşşşt, papi! îi susură glasul chiar lângă ureche, iar el îi simte respiraţia caldă. Acum jucăm un altfel de joc. îţi pun o întrebare. Dacă răspunzi corect, plec imediat şi aştept să văd dacă îţi respecţi răspunsul. îţi place jocul?

Văzând că nu răspunde, fiindcă îl sugrumă frica, mâna ei zvâcneşte scurt şi durerea ascuţită devine arzătoare.

— O, Doamne, te rog, nu! Nu fă asta, Leni, voiam doar...

— Ia zi, îţi place jocul? îţi mai aduci aminte că asta era mereu întrebarea ta când... te jucai cu mine? Aşa că te întreb pentru ultima oară: îţi place jocul?

— Nu, spune el încet, iar când mâna ei smuceşte din nou, provocându-i durere, repetă cu glas tare: Nu, nu, nu-mi place jocul. Te rog, încetează! Te rog!

— O, chiar astea au fost cuvintele mele. Atunci... Le-ai memorat bine. Şi acum urmează r adevărata întrebare, papi: Ai să te duci mâine- dimineaţă la poliţie şi ai să povesteşti totul?

— Cum? Dar eu...

Nişte săgeţi încinse pornesc din vintre şi îi străbat burta, se chirceşte şi abia se mai ţine pe picioare.

— Pentru ultima oară după aia s-a terminat cu viermele: Ai să te duci la poliţie şi ai să povesteşti totul? Totul?

31

Când sunetul telefonului l-a smuls din somn, Max a avut senzaţia de déjà-vu. Imediat şi-a dat totuşi seama că, spre deosebire de momentul apelului din noaptea trecută, acum era deja lumină. încă în timp ce întindea mâna spre telefon, şi-a amintit că seara băuse două pahare de vin în faţa tablei şi că apoi, total epuizat, s-a dus în pat.

Oricum, cel care suna era tot cel din noaptea trecută.

— Domnul Menkhoff, a zis Max răguşit. Cu ce vă pot fi de folos?

— încă dormeaţi la ora asta? E şapte şi jumătate. Puteţi să vă daţi jos din pat dosul slăbănog, să vă îmbrăcaţi şi apoi să veniţi acasă la Robert Benz.

— L-aţi arestat cumva pe Benz? îl aveţi la mână cu ceva?

— Nu şi nu. Benz e mort.

— La naiba!

Gândurile lui Max se rostogoleau.

— Cum?

— împuşcat în cap. Făptaşul s-a ocupat şi de cocoselul lui. N-arată frumos. Dacă vreţi să veniţi încoace, ar trebui să vă grăbiţi.

— Pornesc imediat.

După ce s-a spălat în grabă, Max şi-a

pus nişte jeanşi şi o cămaşă şi, câteva minute mai târziu, era deja în maşină.

Benz fusese ucis cu o împuşcătură în cap şi – dacă Max înţelesese bine – îi fuseseră mutilate organele genitale. Asta indica probabil răzbunarea unei victime. Sau trebuia să arate ca şi cum asa ar fl fost. Max nu ştia de ce, dar iarăşi i-a trecut prin minte ce observase în faţa casei lui Benz, când a crezut că vede nişte plete blonde vizavi, în spatele unei tufe. S-a mustrat, zicându-şi că fusese un prost că nu se dusese imediat să verifice.

în faţa casei erau parcate mai multe maşini de intervenţie, aşa că Max a fost nevoit să-şi lase maşina lângă terenul învecinat. De la o fereastră de la parter îl observa o femeie de aproximativ şaizeci de ani, care, când a coborât din maşină, i-a zis:

— Sunteti şi dumneavoastră cu ăştia?

Prin „ăştia” înţelegea forţele de intervenţie din casa lui Benz.

— Au fost deja aici şi mi-au pus întrebări. Dar eu n-am văzut nimic. Am altele mai bune de făcut decât să stau zi şi noapte la fereastră.

Max a ignorat-o şi şi-a continuat drumul. Usa casei lui Benz era deschisă. Când a vrut să intre în grădină, i s-a pus în cale un tânăr îmbrăcat în uniformă.

— Nu puteţi să intraţi aici.

— Numele meu e Max Bischoff. Vreţi

să-i spuneţi comisarului-şef Menkhoff că sunt aici?

— Nu-i nevoie, s-a auzit din hol glasul unui bărbat, şi Max l-a recunoscut pe Menkhoff. Lăsati-l să treacă!

Poliţistul s-a dat la o parte şi a făcut semn spre uşa deschisă.

— Poftiţi!

Menkhoff aştepta în hol. Când Max s-a îndreptat spre el, a zis:

— Mă doare în cot de grade, dar dacă tot le pomeniţi, măcar faceţi-o corect. Sunt prim- comisar-şef criminalist. Şi acum, veniţi!

Robert Benz zăcea în camera de zi, culcat pe spate, chircit, în jurul capului se făcuse o baltă de sânge întins şi uscat într-o margine. Sângele se răspândise şi pe pardoseala de lemn şi arăta ca şi cum cineva l-ar fl sters cu o

cârpă. îi lipsea ochiul drept, în locul lui se căsca o rană cam cât o minge de ping-pong prin care ieşise glonţul. Deci Benz fusese împuşcat pe la spate.

Pantalonii îi erau traşi până la glezne. Piciorul stâng era îndoit, coapsele îi erau mânjite cu sânge. Max a văzut imediat rănile de pe penisul bărbatului. Erau mai multe tăieturi. Sigur fuseseră dureroase şi, cum se exprimase Menkhoff, chiar n-arătau „frumos”, dar Max ştia şi fără evaluarea legistului, care se lăsase pe vine şi îi întorsese capul lui Benz, că doar rănile astea nu ar fi fost letale.

Menkhoff a făcut semn cu bărbia spre Benz.

— Nu văd prea bine onorariul dumneavoastră. După mine, cam seamănă a reglare de conturi, ce părere aveţi?

— Da, într-adevăr aşa arată. Sau aşa *trebuie* să arate.

— Când a ajuns aici, băiatul care livrează chifle a observat că usa casei era deschisă. A sunat şi, nevăzând nicio mişcare, i s-a părut ciudat. A sunat la 110 şi cei de la centrală au trimis aici doi colegi. Ei l-au găsit pe Benz.

Medicul s-a ridicat şi i s-a adresat lui Menkhoff.

— La prima vedere, pariez pe un foc tras de aproape cu un pistol. Arată ca o execuţie, dar nu mi-o luaţi în nume de rău, abia după autopsie pot să vă dau informaţii mai exacte.

Medicul vorbea cumva pe nas, ceea ce dădea vorbelor sale o tentă de îngâmfare. Menkhoff a dat din cap.

— Mulţumesc! Când pot să mizez pe un raport?

— De îndată ce sunt gata. E sfârşit de săptămână.

— N-aţi putea totuşi să vă grăbiţi?

Medicul l-a privit ne tulburat.

— Repet: e sfârşit de săptămână.

Max a văzut trupul lui Menkhoff îndreptându-se, apoi comisarul a izbucnit:

— Avem două fetiţe răpite. Pe una tocmai am găsit-o abuzată cu brutalitate şi ucisă. Al doilea copil – ca să ştiţi, are

şapte ani – probabil că mai e ţinut închis pe undeva. Chiar dacă pornesc de la presupunerea că răpitorul zace aici, în faţa noastră, tot e posibil ca ucigaşul lui să aibă vreo legătură cu asta. Dacă îl prindem, poate că mai putem salva copilul. Aşa că mai daţi-mi pace cu sfârşitul de săptămână, mişcaţi-vă fundul de aici şi faceţi ce trebuie făcut pentru ca acel copil să aibă o şansă de supravieţuire!

Medicul se holba uluit la Menkhoff, în timp ce obrajii lui căpătau o culoare roşie întunecată. Când a reuşit să-şi desprindă în sfârşit privirea de interlocutorul său, a încuviinţat grăbit din cap şi s-a strecurat afară pe lângă Menkhoff.

în ciuda felului de a fl al lui Menkhoff, zgomotos şi adesea insuportabil, Max nu reuşea să nu simtă o oarecare simpatie pentru el. Privirea i-a căzut din nou pe organele genitale ale lui Benz.

— Oricum, e ciudat.

— Ce vreţi să ziceţi?

— Rănile astea de pe penis. Ele sugerează că făptaşul e sigur că Benz a abuzat sexual de cineva. Dar dacă vreo victimă a abuzului a vrut să se răzbune pe el sau dacă cineva l-a pedepsit astfel *în numele* unei victime – ceea ce eu consider că e mai plauzibil –, atunci de ce sunt rănile din zona genitală inofensive, comparativ cu restul?

— Vreţi să ziceţi că mai curând acel

cineva i-ar fl retezat chestia?

— Da. Pentru că tocmai cu *chestia* aia şi-a dus el la îndeplinire presupusele fapte.

— Adică dumneavoastră credeţi că făptaşul a vrut doar să simuleze un act de răzbunare?

— Cred că e posibil, cel puţin. Oricum e mai plauzibil decât să susţii că cineva îl crestează puţin cu cuţitul, din răzbunare, dar apoi îl omoară cu o împuşcătură în cap.

— Mda, să aşteptăm să vedem dacă printre probele adunate până acum nu este cumva ceva folositor, apoi să aflăm ce descoperă la autopsie îngâmfatul ăla de la medicină legală.

— Oare ce-o fl însemnând asta, la marginea bălţii de sânge?

— Habar n-am, să vedem ce au de zis colegii. Poate că făptaşul a călcat în ea, din neatenţie, şi apoi a şters urma lăsată.

— Atunci ar trebui să mai fie şi altele pe pardoseală. Asta vor stabili cu luminol colegii dumneavoastră. în fine, vom vedea; puţin mai devreme i-ati zis medicului ceva ce nu-mi dă pace. Că Lea, a doua fată răpită, poate mai e ţinută închisă undeva.

— Ştiu. Poate...

— în orice caz, de la ideea asta ar trebui să pornim şi să facem tot ce ne stă în putere ca s- o găsim.

— Asta şi facem, bineînţeles...

— Bine că mi-am adus aminte, l-a întrerupt Max, ce a rezultat la examinarea ghiozdanului lui Leni şi a celorlalte obiecte?

Menkhoff scutură din cap.

— Cum era de presupus, nimic care să ne ducă mai departe. Mai ales amprentele lui Benz şi ale unui anume domn Bischoff. în rest, doar...

Menkhoff s-a oprit fiindcă telefonul lui Max suna. I-a făcut semn din cap să preia convorbirea.

Max nu cunoştea numărul de pe ecran.

— Domnul Bischoff?

Un glas de fată.

— Da, cine e? Hannah?

— Da, Hannah sunt. Aţi spus să vă sun dacă apare ceva.

— Da, sigur.

Max l-a privit pe Menkhoff şi a ridicat din sprâncene.

— Mulţumesc că mă suni. Despre ce-i vorba?

— Am... Cred că noaptea trecută am văzut pe cineva în grădina noastră. O fată. Avea păr lung şi blond.

— Cum? a izbucnit Max.

Din nou s-a gândit la ce văzuse în tufele din fata casei lui Benz.

— Eşti sigură?

— Nu, dar... totuşi, destul de sigură. Credeţi că s-ar putea să fi fost Leni?

— Nu ştiu. Părinţii tăi sunt acasă?

— Da.

— Le-ai povestit şi lor?

— Da, tata a zis să vă sun. Dar oricum aş fi făcut-o.

— Bine, vin îndată la tine, OK?

— Da, bine.

Apoi a închis. Max a lăsat în jos telefonul şi l-a privit pe Menkhoff.

— Noaptea trecută, Hannah a văzut pe cineva cu păr lung şi blond, în grădină.

Pe fruntea lui Menkhoff au apărut cute.

— Chiar sunt curios. Cred că acum vin şi eu.

— Nu mi se pare o idee bună, s-a împotrivit Max. Nu mi-o luaţi în nume de rău, dar mă tem că s-ar putea să provocaţi puţină teamă cuiva ca Hannah.

Max nu ştia cum să înţeleagă privirea pe care i-a aruncat-o comisarul, dar în cele din urmă Menkhoff a rânjit.

— Aveţi dreptate. Atunci am avut voie să vorbesc cu ea doar în prezenţa unui psiholog, fiindcă avea doar unsprezece ani. Bine, aştept cu nerăbdare raportul dumneavoastră.

Acum a fost rândul lui Max să zâmbească.

— Vremurile în care scriam rapoarte au trecut, slavă Domnului, dar fireşte că am să vă sun imediat după ce discut cu Hannah şi am să vă *relatez.*

— Dispăreţi de aici, impertinent ce sunteţi!

Aruncând o privire spre răposatul

Robert Benz, Max zise:

— Cu cea mai mare plăcere! Ah, şi încă ceva: trimiteţi pe cineva pe terenul neconstruit de pe cealaltă parte. Cred că la ultima mea vizită am văzut acolo pe cineva ghemuindu-se. Pe cineva cu păr lung şi blond.

— Cum? Si de ce n-ati...

— Da, îmi pare rău, a fost o greşeală. Nu eram sigur.

Vecina încă era la fereastră când Max s-a îndreptat spre maşină.

— Tot dumneavoastră. Vreţi cumva să-mi puneţi nişte întrebări? Doar i-am spus colegului dumneavoastră că n-am văzut nimic.

— O zi bună vă doresc! a zis Max şi a urcat F în maşină.

32

Când Max a intrat, Hannah şedea în acelaşi loc, ca şi la ultima lui vizită, cu picioarele ridicate pe canapea, şi era foarte palidă.

— Bună, Hannah! a salutat-o el pe fată, iar ea a răspuns cu un „Bună!” şoptit.

După o privire aruncată părinţilor care se aşezaseră şi ei pe canapea, de-o parte şi de alta a fetei, s-a lăsat pe fotoliul pe care mai şezuse.

— N-aş vrea să deranjez prea mult, a început Max, de aceea trec direct la subiect, înainte de toate, aş vrea să-ţi mai mulţumesc o dată că m-ai sunat.

— Dar nu ştiu dacă a fost într-adevăr cineva sau doar mi-am imaginat.

Max a scuturat din cap şi a pus carnetul cu însemnări şi un pix pe masa din faţa lui.

— Oricum, decizia să mă suni a fost corectă. Cel mai bine ar fl să începi să-mi povesteşti pur şi simplu exact ce s-a întâmplat.

— OK, deci... azi-noapte m-am trezit nu ştiu din ce motiv. Am dat să mă întorc pe cealaltă parte şi să-mi continui somnul, dar atunci am auzit ceva afară.

Era ca...

Părea să-şi caute cuvintele.

— Ai zis că s-a auzit ca şi cum s-ar fl rupt o creangă, a zis mama ei.

— Da, exact. Ca şi cum cineva ar fi călcat pe o creangă. M-am ridicat în capul oaselor şi nu ştiam ce să fac.

A făcut o pauză, iar Max a profitat de ea.

— Unde e camera ta?

— Sus.

— Hm... dormi cu fereastra deschisă?

— Da, altfel n-aş fi putut să aud. Am aşteptat să văd dacă se aud şi alte zgomote. Şi mi-era teamă că s-ar putea să mai fie ceva, fiindcă n-aş fi ştiut ce să fac. A trecut poate un minut, iar afară a mai trosnit ceva. Mi-am luat inima în dinţi şi m-am ridicat din pat.

— Ai aprins lumina?

— Nu. Când e întuneric afară şi în cameră

arde lumina se vede tot ce-i înăuntru. Si când

te uiţi afară, dintr-o cameră luminată, vezi doar întuneric.

Max şi-a făcut nişte însemnări, apoi şi-a ţuguiat buzele.

— Astea sunt nişte gânduri foarte pragmatice. Judecata ta pare să fi funcţionat perfect în situaţia asta.

— Vă îndoiţi de spusele fiicei mele? a întrebat mama lui Hannah, cu indignare în glas.

înainte ca Max să poată răspunde,

tatăl lui Hannah a dat ochii peste cap.

— Nicidecum, mie mi s-a părut mai curând o apreciere.

— Aşa este, a confirmat Max. Dar te rog să povesteşti mai departe, Hannah. Ce s-a întâmplat apoi?

— M-am ridicat din pat, m-am dus la fereastră şi m-am uitat afară. Si atunci am văzut-o. Era o siluetă, o fată. Stătea în faţa gardului viu şi... privea în sus, spre mine.

— Ai putut să-i recunoşti chipul?

— Nu, era prea întuneric. I-am văzut doar părul lung, blond.

— A mai fost ceva care să-ţi atragă atenţia? Era înaltă sau scundă, suplă sau solidă? Sau îmbrăcămintea... cu ce era îmbrăcată?

— Asta... nu, nu ştiu cât de înaltă era, am văzut-o doar de sus. Si îmbrăcămintea... ceva închis la culoare. Habar n-am.

— Chiar nu sunteţi în stare să vă imaginaţi că în clipa aceea fiica mea avea altă grijă decât aceea de-a fi atentă la asa ceva? s-a amestecat mama lui Hannah.

Max a ignorat-o şi a continuat s-o privească pe Hannah.

— Dacă era atât de întuneric, de ce crezi că se uita în sus, la tine?

— Am simţit că mă privea. Şi...

Hannah a coborât capul, privindu-şi degetele pe care şi le frământa nervoasă.

Max a aşteptat-o să continue, dar văzând că n-avea de gând s-o facă, a reînceput precaut.

— Si?

A ridicat capul şi l-a privit din nou.

— Cred că era Leni.

— Hannah, a zis tatăl cu blândeţe, dacă n-ai recunoscut chipul şi...

— Leni a fost, a stăruit ea.

Max s-a aplecat puţin în faţă.

— Ce anume te face să crezi că era Leni?

— Pur şi simplu ştiu. A fost prietena mea cea mai bună. Am simţit că era acolo jos.

— Bine. Să admitem că era Leni. Ce ai făcut după aceea?

— M-am dus la tata.

— Deci te-ai dus în dormitorul părinţilor şi i-ai trezit?

Hannah a scuturat din cap.

— Nu, m-am dus la tata.

— Avem... dormitoare separate, a explicat tatăl lui Hannah şi i-a aruncat o privire soţiei.

Max s-a mustrat în sinea lui că nu-i lua asta în nume de rău şi că putea să-l înţeleagă.

— Aşa-i, a continuat Thomas Reinhard. A venit la mine, m-a trezit şi mi-a povestit ce a văzut afară. Apoi ne-am dus împreună în camera ei şi am verificat.

— Si? Mai era acolo?

Hannah a scuturat din cap

deznădăjduită.

— Nu, plecase. Dar jur că a fost cineva în grădină şi tot mai cred că era Leni.

Tatăl lui Hannah a ridicat din sprâncene când Max s-a uitat la el. Ca şi cum ar fi vrut să spună: „E o aiureală, bineînţeles, dar ce să fac?”

— Apoi tata s-a întors în camera lui, iar eu m-am băgat înapoi în pat. Dar n-am mai putut să dorm.

— Te înţeleg foarte bine, la fel m-aş simţi şi eu după aşa ceva. Dar mai am o întrebare. E în ordine?

— Da, care anume?

— De ce nu mi-ai povestit nimic despre Alina?

Max observa atent chipul lui Hannah şi nu îi scăpă uşoara zvâcnire a ochilor.

— Pentru că ea n-are importanţă.

— Dar şi ea a fost prietena lui Leni.

Colţurile gurii lui Hannah s-au lăsat.

— N-a fost niciodată prietena lui Leni. I-ar fl plăcut Alinei. Dar n-a fost decât o colegă de clasă, nimic mai mult. Se vedeau doar rar.

— Hm... am aici o problemă, nu înţeleg prea bine, poate poţi să mă ajuţi. Ai spus deja că Leni nu prea avea contacte cu ceilalţi, fiindcă era asa de... închisă în ea. Atunci de ce contează atât de mult pentru Alina să o declare prietena ei?

— Asta n-aş putea să vă spun. Poate i se pare că devine ea ceva deosebit dacă

se declară prietena cuiva dispărut?

— Fireşte că e posibil. Totuşi, mă mir că n- ai pomenit-o.

— Cred că tocmai v-a dat explicaţia, a intervenit din nou doamna Reinhard.

— Da, bineînţeles.

Max a aruncat o privire peste însemnările lui.

— Hannah, mai e ceva ce ţi-a atras atenţia? Răspunsul a venit din nou de la mama ei.

— Nu-i suficient? Oricum, şi Robert crede că Leni e iar aici. Şi apoi lucrurile ei...

Max şi-a dat seama că nu mai putea să ţină sub tăcere uciderea lui Benz, mai ales că era partenerul lui Thomas Reinhard.

— în ceea ce-l priveşte pe Robert Benz, trebuie să vă mai spun ceva.

A făcut o scurtă pauză şi i-a privit pe toţi pe rând.

— A fost găsit ucis azi-dimineaţă, în locuinţa lui.

— Cum? au izbucnit într-un glas Reinhard şi soţia lui, în timp ce Hannah doar îl privea pe Max cu gura deschisă, părând şi mai palidă.

— Da. A fost împuşcat.

Reinhard îşi tot trecea mâna peste gură şi clătina întruna din cap.

— Dar cum se poate aşa ceva? Dumnezeule! întâi îi dispare fiica, apoi îl părăseşte soţia, şi acum... Poliţia are deja vreo idee cine ar fl putut să facă

asta?

— Nu, încă e prea devreme, dar investigaţiile sunt deja în desfăşurare.

— Leni!

Hannah rostise numele atât de încet, încât Max aproape că nici n-o auzise. A întors privirile spre ea.

— Ce ai spus, Hannah?

Când s-a uitat la ea, Max a văzut lacrimi curgându-i pe obraji.

— Leni.

Nici acum nu era mai mult decât o şoaptă.

— Leni a fost.

33

Trebuie să faceţi în aşa fel încât Hannah să stea de vorbă cu un psiholog, a zis Max apăsat.

L-a sunat pe Menkhoff imediat după ce a urcat în maşină şi i-a relatat discuţia cu Hannah şi părinţii ei.

— Iar eu aş vrea să fiu de faţă.

— Şi cum vă închipuiţi aşa ceva? Doar nu pot pur şi simplu să...

— Nu e doar pur şi simplu. Hannah crede că a văzut-o pe Leni noaptea, în grădină, şi, în afară de asta, e convinsă că ea şi-a ucis tatăl. Pentru asa ceva trebuie să existe un motiv. Si asta nu poate fi decât faptul că Leni i-a povestit ceva în urmă cu şase ani, ceva ce pentru Hannah e un motiv suficient de plauzibil ca să creadă că acum Leni şi-a ucis tatăl. De la început am avut senzaţia că ştie mai mult decât recunoaşte.

— Asta înseamnă că dumneavoastră chiar credeţi că Leni e din nou aici?

— Hannah crede, iar acum asta contează. Menkhoff pufni.

— Bischoff! *Dumneavoastră* credeţi că Leni apare acum din nou, deşi a dispărut fără urmă la vârsta de zece ani?

— Cred că măcar e posibil. Se poate să fi ajuns în mâinile unui cerc de pedofili, iar acolo să fi fost pasată de la unul la altul.

— Timp de şase ani?

în glasul lui Menkhoff se simţea clar îndoiala.

— Şi apoi reuşeşte să fugă şi se întoarce aici ca să-şi ucidă tatăl? Chiar asa?

— Da, ştiu că sună dement. Şi...

Max înghiţi în sec.

— Numai dacă îţi închipui ce a fost nevoită să îndure în toţi aceşti ani – în caz că am r dreptate şi tot ţi se întunecă mintea, dar... e posibil.

— Bine. Am să văd ce pot face. Dar am nevoie de declaraţia dumneavoastră despre discuţia cu Hannah, pe hârtie. Chiar dacă nu mai vreţi să scrieţi rapoarte. Sunteţi martor în acest caz.

— Da, bine, o s-o primiţi. Cât de rapid se poate rezolva cu psihologul?

— N-am idee, sper că repede.

— Ah, şi încă ceva. Trebuie neapărat să vorbim singuri cu Hannah. Când sunt părinţii de faţă – mai ales mama ei –, ori i se sugerează răspunsurile, ori răspund chiar ei la întrebări.

— OK. Vă sun.

După ce a închis, a format imediat numărul lui Bohmer.

— Ah, domnule detectiv particular, s-a auzit glasul binedispus al fostului partener. Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa, Horst! Ai timp o oră?

— Ăăă... da, sigur. De ce?

— Pot să vin la tine? Am nevoie de ajutorul tău.

— Atunci porneşte!

Trei sferturi de oră mai târziu, când Böhmer i-a deschis uşa, Max s-a oprit uimit.

— Ti-ai ras barba?

De când îl cunoştea, Böhmer purta o barbă tunsă scurt. Arăta cu totul altfel fără acel semn distinctiv. Faţa părea mai rotundă şi avea ceva blând, aproape tineresc, faţă de cum arătase până atunci.

— Da, m-am gândit că am ajuns la vârsta la care n-ar fi rău să scap de tot ce îmbătrâneşte. Cum ţi se pare?

— Feminin, a zis Max, care nu purtase barbă niciodată, în ciuda modei din ultimii ani.

Böhmer rânjea.

— Nu te lua de mine.

Apoi i-a făcut loc să treacă.

Max îşi dădea seama cât de bine îi făcea să stea de vorbă cu prietenul şi fostul său partener.

— Vrei o cafea? a întrebat Böhmer, adăugând fără să aştepte răspunsul: Hai în bucătărie, aşa nu mai trebuie să duc ceştile de colo-colo.

Bucătăria era chiar mică, dar era loc suficient pentru o măsuţă şi două

scaune. Max s-a aşezat, Böhmer a dat drumul la cafetiera automată, a pus o cană dedesubt şi a apăsat un buton.

— Deci, dă-i drumul. Ce ai pe suflet?

Max a aşteptat ca râşniţa zgomotoasă să se oprească.

— Ar trebui să faci nişte cercetări pentru mine. încă sperăm că una dintre fetele răpite, Lea, mai este în viaţă. Numai că trebuie s-o găsim cât mai repede fiindcă, dacă intr-adevăr Benz a fost cel care a răpit-o, înseamnă că e posibil s-o fi încuiat undeva unde nu-i mai poartă nimeni de grijă.

— OK. Nu mai colaborezi cu Nemernicia Sa?

Max râse.

— Ba da, şi găsesc că nu e chiar atât de rău pe cât se spune. E chestie de obişnuinţă, dar nu e rău.

Râşniţa a pornit a doua oară. Când cafeaua a fost gata, Böhmer ridică din umeri.

— în privinţa asta avem păreri diferite, dar treacă de la mine. De ce nu se ocupă el de cercetări?

— Poate că o şi face, dar deja l-am rugat să se ocupe de o altă chestiune care e posibil să ne ajute. N-aş vrea să aibă impresia că nu-l consider un bun investigator. Aşa ar putea crede dacă îi cer la fiecare pas să rezolve diverse probleme care ar trebui să fie clare de la bun început.

Böhmer rânjea.

— Profesorul Bischoff în acţiune. N-ar vrea să rănească mândria marelui domn Menkhoff, fiindcă ştie că, de fapt, ăla tot un nemernic e şi nu i-ar mai da informaţii dacă s-ar întâmpla aşa ceva. Nu-i rău, Max, nu-i rău.

— Ce mai contează? Mă ajuţi?

Böhmer a pus pe masă, în faţa lui Max, doar o ceaşcă fierbinte şi s-a aşezat lângă el.

— Bineînţeles că te ajut. Dar pentru asta trebuie să-mi povesteşti mai întâi tot ce ştii.

Max a încuviinţat din cap şi a sorbit precaut din cafeaua aburindă. Apoi a început.

Böhmer l-a ascultat cu răbdare şi nu l-a
F
întrerupt deloc. S-a abţinut chiar şi când Max a avut nevoie de câte o pauză, fiindcă îl afectau gândurile legate de ceea ce povestea. Böhmer a pufnit zgomotos abia când Max s-a sprijinit de spătar şi a întins iarăşi mâna după cană.

— Asta chiar e tare! Şi tu crezi că e posibil ca fata să se fi întors după şase ani, iar acum o face pe-a îngerul răzbunării?

— Bineînţeles că nu e foarte plauzibil, dar da, imposibil n-ar fi.

— OK, şi ce să cercetez acum pentru tine?

— Chestiuni standard, Horst. Mediul lui Robert Benz, căutările pe internei, dacă a postat ceva pe vreun portal, mai ales pe cele relevante şi cunoscute, şi

aşa mai departe. E clar că a avut într-adevăr de-a face cu copiii dispăruţi, dar pe mine mă deranjează, ca şi până acum, faptul că m-a angajat ca să afie dacă fiica lui mai trăieşte şi dacă aceasta a revenit. Imposibil să nu se fi gândit că în timpul cercetărilor voi da peste ceva care va da de bănuit. Şi asta contravine oricărei logici.

— Hm... Ştii că voi avea necazuri cu colegii din Köln dacă descoperă că, împreună cu cineva din departamentul IT de la noi, mă amestec în cazul lor.

— Da, Menkhoff probabil că ar sări în sus.

S-au privit în ochi două, trei secunde, apoi Böhmer a dat din cap, rânjind.

— Te ajut.

34

Se zvârcoleşte asudând şi bănuieşte că se află între vis şi realitate.

Asemenea unui observator secret, se vede zăcând pe pat, privindu-l cu ochii larg deschişi cum se apropie de ea. încă e mică. Are abia zece ani.

— Leni, comoara mea, jucăm un joc?

— Nu, bâiguie ea cu glas firav. Te rog, papi, nu vreau!

— Dar tu mă iubeşti, îngerul meu, nu-i aşa?

Ar vrea să-şi poată da ordin să nege, dar în aceeaşi clipă se aude zicând:

— Ba da, papi!

— Ei, vezi? Fetiţele mari îşi arată iubirea pentru cineva jucând jocuri frumoase. Doar eşti dej a fetiţă mare.

Şi iarăşi ar vrea să-şi comande să-i spună că nu e mare, că nu vrea să fie mare. Niciodată. Dar micuţul ei Eu de pe pat nu zice nimic. îşi strânge doar coapsele când el ajunge aproape.

— Ei, hai, mica mea comoară, vino în braţele lui papi al tău şi am să-ţi arăt ceva frumos.

Se apleacă deasupra ei şi o mângâie pe cap, în timp ce mâna i se plimbă pe trupul ei care tremură...

— NU! strigă, şi în clipa următoare nu ştie dacă doar şi-a imaginat sau dacă a strigat.

Stă în capul oaselor, gâfâie, şuviţe de păr i s- au lipit pe faţa scăldată în sudoare. Le dă deoparte cu un gest mecanic, priveşte năucită în gol

încă mai e sub impresia celor trăite. Retrăite deja de mii de ori. Situaţia asta şi altele, dar de cele mai multe ori exact situaţia asta.

Ascultă în sinea ei. De fapt, de data asta ar trebui să fie altfel. E mort. Ar trebui să simtă o uşurare sau o satisfacţie, ar trebui să se simtă liberă...

Nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta şi nu înţelege de ce. Răceala ei lăuntrică, amorţeala aceea a sentimentelor, nimic nu s-a schimbat. A fost bună şi necesară pentru ce dorise să facă, dar acum trebuia să dispară. însă nu reuşea să

scape de ea.

Trebuie să afle de ce. Simte că încă n-a terminat. E clar că uitase ceva şi trebuie *să afle ce anume.*

Se lasă pe spate, închide ochii şi speră că amintirile vor reveni, oricât de rele ar fi ele, şi speră că atunci îşi va da seama ce i-a scăpat.

35

Max era pe drumul de întoarcere de la Bohmer când l-a sunat Menkhoff şi l-a invitat să ia masa de prânz într-o pizzerie din centrul Kolnului.

Max era surprins, de fapt nici n-avea chef, dar, pe de altă parte, puteau să profite de timpul acela şi să vorbească despre caz. Poate afla vreo noutate sau mai apăreau ceva idei din discuţia lor. Aşadar, a acceptat şi a introdus adresa dată de Menkhoff în sistemul de navigare. Chiar după colţul unde era pizzeria se afla o parcare.

Când a intrat în localul plin, Menkhoff îl aştepta deja. L-a găsit la o masă pentru două persoane, aproape de intrare, şi i-a explicat chelnerului zâmbitor, care l-a întrebat cu ce îi putea fi de folos, că avea întâlnire cu domnul cu părul încăruntit.

— Mulţumesc că aţi venit! l-a întâmpinat Menkhoff, surprinzându-l pe Max cu purtarea prietenoasă.

Max s-a aşezat şi a dat deoparte şervetul în carouri roşii şi albe, frumos împăturit, sprijinindu-şi coatele pe masă.

— Cu plăcere! Sper că nu-mi luaţi în nume de rău întrebarea, dar... s-a

întâmplat ceva?

Menkhoff a clătinat din cap. Un zâmbet trist i s-a aşternut pe buze.

— N-aş formula aşa, dar aveţi dreptate, există un motiv pentru care v-am invitat. Vreau să vă povestesc ceva. Ceva foarte personal.

Chelnerul a venit la masa lor, iar Max a comandat o apă minerală plată, la fel ca Menkhoff.

După ce s-a îndepărtat tânărul brunet, care chiar era italian – îţi dădeai seama după accent –, Max a simţit privirea lui Menkhoff.

— Ei, haideţi! l-a încurajat el. Acum întrebaţi-mă ce vă stă pe limbă.

Max a şovăit puţin.

— Nu ne cunoaştem aproape deloc. în plus, se zice despre dumneavoastră că nu vă prea pasă de sentimentele celorlalţi şi că sunteţi un om foarte închis. Bineînţeles că îmi pun întrebarea de ce vreţi să-mi povestiţi tocmai mie ceva personal.

Menkhoff a luat o înghiţitură de apă şi privirea i-a rămas aţintită la pahar, după ce l-a pus jos şi a continuat să-l ţină cu mâna dreaptă.

— Ştiu care mi-e reputaţia şi ştiu că există r 1 r i i
şi un motiv. Nu e adevărat că nu mă interesează sentimentele altora, dar e foarte adevărat că, după părerea mea, în meseria noastră sentimentele sunt relevante numai atunci când servesc

elucidării unui caz. Orice altceva tulbură abordarea neutră a faptelor şi persoanelor implicate, care este absolut necesară în elucidarea unui caz. în timpul serviciului, doar meseria contează pentru mine, orice altceva trebuie lăsat deoparte. La fel şi toată trăncăneala inutilă. N-as vrea să dau verdicte şi să spun dacă asta e bine sau rău, fiindcă nu-mi pasă. Sunt aşa cum sunt şi nu pot fi altfel.

Max nu putea să nu-i dea dreptate lui Menkhoff în multe dintre cele spuse. Deosebirea dintre ei consta în faptul că el nu vedea niciodată lucrurile doar în alb şi negru, asa cum făcea comisarul.

— înţeleg şi vă dau dreptate în multe privinţe. însă oricum, asta nu răspunde la întrebarea de ce vreţi să-mi încredinţaţi ceva personal tocmai mie.

Acum privirea lui Menkhoff s-a îndreptat din nou spre Max.

— Ştiu unele lucruri despre dumneavoastră, domnule Bischoff, şi nu mă refer doar la ultimul caz, în care a fost implicată sora dumneavoastră. Ştiu şi despre femeia pe care aţi iubit-o enorm.

Max şi-a dres glasul şi s-a tras puţin înapoi pe scaun. Conversaţia lua o întorsătură care nu-i convenea absolut deloc. Nu se simţea confortabil.

— Credeam că e vorba despre viaţa dumneavoastră, nu despre a mea.

înainte ca Menkhoff să poată răspunde, a venit chelnerul cu apa şi pus-o în faţa lui Max. Au fost întrebaţi ce mai comandă. Amândoi au luat câte o pizza mică.

— Nu vă fie teamă, într-adevăr e vorba doar despre mine şi nu despre dumneavoastră. V-am zis toate astea ca să înţelegeţi cât de serios sunt în ce vă voi spune îndată. E vorba tot despre o mare iubire pe care n-am depăşit-o nici până azi, deşi totul s-a petrecut cu zece ani în urmăl. Şi este vorba despre o fată maltratată şi ucisă; aici e paralela cu cazul de acum. Atunci am reuşit să rezolv cazul, dar numai pentru că n-am luat prea în serios dispoziţiile de serviciu.

Max a ridicat din sprâncene.

— Si ce anume înseamnă asta?

Menkhoff a întârziat cu răspunsul şi Max l- a lăsat în pace. Simţea că pentru comisar nu era deloc uşor să vorbească pe tema asta.

în cele din urmă, Menkhoff şi-a luat inima în dinţi şi a zis:

— în urmă cu zece ani mi-am îngăduit să fiu foarte implicat emoţional intr-un caz. Atât de intens, încât am manipulat nişte dovezi pentru ca făptaşul să fie condamnat.

S-a sprijinit de spătar şi l-a privit pe Max ca şi cum ar fi aşteptat un verdict.

— Pfff, ăsta nu-i un fleac. Ce s-ar fi întâmplat dacă v-aţi fi înşelat, iar presupusul infractor ar fi fost nevinovat? i-a tâsnit lui Max r f printre dinţi.

— Eram sigur sută la sută, dar... Atunci mi- aş fi recunoscut fapta. Cariera mea ar fi avut alt traseu, însă mi-am asumat riscul.

— Vă mulţumesc pentru încredere! a zis Max. Dar asta contrazice totuşi ce ati susţinut înainte. în cazul de acum zece ani ati adus în investigaţie foarte multe sentimente personale.

— Aşa e şi exact *asta* a contribuit la faptul că azi gândesc aşa cum am descris.

— OK, dar sincer să fiu, tot nu înţeleg de ce îmi povestiţi toate astea.

— Nu e evident? Doar am mai spus că în curând ies la pensie şi pentru mine e extrem de important ca înainte de asta să lămurim cazul de acum. N-am reuşit acum şase ani, în cazul lui Leni şi al celorlalte două fete, fiindcă mereu m-am lovit de îngrădirile regulamentelor.

Max începea să bănuiască încotro avea să se îndrepte discuţia.

Menkhoff s-a aplecat în faţă, şi-a sprijinit şi el coatele pe masă, apropiindu-şi capul atât de mult, încât între nasurile lor rămăseseră cel mult treizeci de centimetri.

— Ajutaţi-mă, Bischoff, a zis el încet, conspirativ. Gândiţi-vă la copile, gândiţi-vă la Sofia şi la ce a făcut cu ea porcul ăla de Benz.

— Dar e mort, a obiectat Max. Şi chiar dacă a fost el – ceea ce încă nu e dovedit trebuie mai întâi să facem tot ce ne stă în putere ca s-o găsim pe mica Lea, care poate că e încuiată pe undeva. în afară de asta, trebuie să ne ocupăm de găsirea ucigaşului lui Benz. Sau a ucigaşei.

— Bineînţeles că asta trebuie să facem, iar acum nimic nu e mai important decât fata. Dar as vrea să... *trebuie* să dovedesc că Benz şi-a ucis fiica, altfel nu-mi găsesc liniştea. Deci încă o dată, vă rog, ajutaţi-mă nu doar să dau de mica Lea şi de ucigaşul lui Benz, ci să şi dovedesc că Robert Benz a răpit-o, maltratat-o şi ucis-o pe fiica lui – şi poate şi pe celelalte fete. Nu vreau ca porcul ăsta pervers să fie considerat o victimă. Numele lui, când va fi cândva auzit, să fie legat de faptele dezgustătoare pe care le-a comis. Şi dacă pentru asta e nevoie s-o luăm pe nişte căi mai puţin drepte, ignorând regulamente, atunci vă rog să mă însoţiţi. Nu mai sunteţi poliţist, vă puteţi permite.

— Domnule Menkhoff!

Gândul acela nu-l făcea să se simtă în largul lui, însă mai mult era supărat pe el însuşi. Fiindcă acum, când omul zisese exact ceea ce credea şi el despre regulamente, n- avea destulă bărbăţie ca să-i dea dreptate.

— E adevărat, nu mai sunt poliţist, dar totuşi sunt obligat să respect legile.

Când mă gândesc la ce aţi făcut cu zece ani în urmă...

Mâna lui Menkhoff a aterizat cu un pocnet surd pe masă şi cuplul de la masa alăturată s-a uitat la ei.

— Acum vreau să aflu de la dumneavoastră dacă mă veţi ajuta sau nu prin orice mijloace – cât de cât legale –, a zis Menkhoff încet, dar apăsat.

Cei doi bărbaţi se priveau în ochi şi brusc lui Max i s-a părut că poate să vadă în sufletul lui Menkhoff. Era ca şi cum comisarul ar fi deschis o uşă care îi îngăduia lui Max să arunce nestingherit o privire în lăuntrul lui. Vedea tristeţe şi deznădejde, furie şi îndârjire.

— Da, a zis Max, mirându-se cât de convingător suna, am să vă ajut.

Menkhoff n-a răspuns nimic, ci a dat doar din cap de mai multe ori.

— Dar repet – mai întâi trebuie să încercăm s-o găsim pe Lea.

— Deja vreau să i se facă lui Benz o radiografie completă. Acum am voie. Profilul complet al deplasărilor, pe baza datelor din telefonul mobil, toate numerele la care a sunat şi de la care a fost sunat, căutările pe internei, plăţile cu cârdul... tot programul.

— Asta e bine.

Max era hotărât să-l pună pe Menkhoff la încercare.

— Ştiu că nu e chiar legal, dar l-am rugat pe fostul meu coleg din Düsseldorf să facă acelaşi lucru.

Menkhoff i-a aruncat o privire serioasă, iar Max se şi gândea că în clipa următoare aveau să izbucnească nişte tunete şi fulgere tipice pentru Menkhoff, însă comisarul a dat apoi din cap.

— Deci Böhmer face pe sub mână cercetări în cazul meu. Asta e clar împotriva regulamentelor de serviciu.

I-a întins mâna lui Max.

— Ei bine atunci! Mă numesc Bernd.

Max i-a strâns mâna.

— Max.

— Vreau să mai spun că procurorul a fost de acord ca un psiholog să discute cu Hannah luni dimineaţă. Oricum, tu n-ai voie să fii de faţă, dar poţi să urmăreşti discuţia împreună cu mine, din camera alăturată.

— Pot să vorbesc cu psihologul înainte? Să-i dau câteva întrebări pe care să i le pună lui Hannah?

Menkhoff rânjea.

— Oficial, nu.

— Bine. îţi mulţumesc!

1. Arno Strobel, *Das Wesen (Creatură),* Fischer Teschenbuch Verlag, Frankfurt am Main, 2010 (n.tr.).

36

La două ore după discuţia din pizzerie au ajuns rezultatele autopsiei şi primele evaluări de la locul faptei, făcute de tehnicienii criminalişti, iar Menkhoff i

le-a comunicat telefonic lui Max, fără întârziere.

Acasă, Max completase tabla cu noile informaţii şi însemnări, şi atunci s-a auzit telefonul. La început părea că ceea ce avea Menkhoff să-i comunice nu ascundea nicio surpriză.

— Mai întâi chestiunile standard, a zis el. După cum ştiam deja, Benz a fost împuşcat în cap cu un pistol, pe la spate. Am găsit glonţul cu calibru de nouă milimetri în muchia dulapului de lemn. Traiectoria e piezişă cu ascendenţă minimă, deci făptaşul e aproximativ la fel de înalt ca Benz. Sper că plăgile tăiate de la nivelul organelor genitale au fost dureroase, dar nu atât de profunde încât hemoragia să-i fi. fost fatală. Chiloţii şi pantalonii au pete de sânge. Poate că Benz şi-a ridicat pantalonii, după ce făptaşul a terminat cu ciopârţeala. Probabil că făptaşul i-a dat jos pantalonii din nou, după ce i-a expediat un glonţ prin ţeastă, pentru că i s-a părut că e o imagine foarte frumoasă. Interesant e că, după ce a fost împuşcat, pardoseala pare să fi fost aspirată. Nu s-au găsit urme, iar colegii au descoperit sânge pe furtunul de la aspirator.

— Deci din această cauză balta de sânge are marginea mânjită.

— Da. Dar în rest – nicio urmă care să ne ducă mai departe.

— Nu s-au găsit fire de păr blond?

— Niciun fel de păr.

— La naiba, ar fi fost prea simplu.

— Da, dar consolează-te. Am păstrat ce-i mai bun pentru sfârşit. Colegii de la IT, care examinează computerul lui Benz, au făcut o descoperire interesantă. Nu sunt expert în treburi dintr-astea, dar, dacă am înţeles bine, toate datele deschise pe un computer lasă nişte urme. Ei le-au numit fişiere temporare. Astea se păstrează până când memoria prevăzută pentru aşa ceva e plină şi atunci e suprascrisă. Până şi datele şterse lasă nişte urme.

— Şi au găsit ceva în computerul lui Benz? l-a întrerupt Max pentru care explicaţia dura prea mult.

— La asta ajung acum. Se pare că noaptea trecută au fost deschise mai multe fişiere de pe un hard-disk extern. Printre ele, cel puţin două înregistrări video. Dar nu am găsit un asemenea hard-disk.

— Hm...

Max era puţin dezamăgit.

— Poate să fi fost orice. Fotografii şi filme din concediu, de exemplu.

— Ar putea fi dacă fişierele n-ar avea nişte nume ciudate.

Max se întreba dacă Menkhoff trăgea de timp numai ca să-l tortureze.

— Hai odată, zi ce-i cu numele de fişiere!

— Sunt două denumiri diferite folosite de mai multe ori, care se deosebesc prin cifrele care le sunt ataşate. De pildă,

există fotografii sub numele de fişier *Marie2, Marie6* şi *Marie9.*

Un junghi fierbinte a străbătut trupul lui Max.

— Cum? Pe una dintre fetele care au dispărut atunci o chema Mărie.

— Cât se poate de exact. Şi vrei să ştii cum sună numele primului video care a fost deschis?

Max avea o temere care l-a lovit în stomac ca un pumn de fier.

— Da.

— Se numea *Leni3.*

— La naiba!

în momentul acela Max n-a reuşit să scoată mai mult de-atât.

— Da. Probabil că ştii ce-ar putea să însemne asta. Patru colegi sunt acolo şi întorc toată casa pe dos. Am o bănuială că, dacă găsim hard-diskul ăsta, am progresat destul de mult.

în mintea lui Max se instalase brusc un gol straniu din cauza căruia îi era imposibil să gândească limpede. Abia când Menkhoff l-a strigat pe nume, a reacţionat cu un „Da?” speriat.

— Eşti bine?

— Da... nu. Trebuie... trebuie să mă gândesc. Te sun eu.

— Asa să faci.

Max a închis telefonul şi a pus coatele pe masă, sprijinindu-şi fruntea în palme.

Marie şi Leni. Nu putea fi ceva întâmplător. Aşa cum arătau lucrurile,

Menkhoff chiar avusese dreptate cu bănuielile lui faţă de tatăl lui Leni. Aşa creştea şi probabilitatea ca uciderea lui să fi fost într-adevăr un act de răzbunare.

Lui Max încă nu-i prea venea să creadă povestea cu reapariţia lui Leni. Unde să fi fost în toţi aceşti ani? Cum să fi reuşit să fugă şi unde să fi stat, unde să fi dormit, dacă se afla în Köln de peste o săptămână?

Max avea senzaţia că-i vâjâie capul. S-a îndepărtat de tablă. Ascultându-şi primul impuls, a dat să ia telefonul ca s-o sune pe Kirsten, dar şi-a tras mâna înapoi. Cât se ocupă de acest caz îsi va reduce la minimum contactele cu sora lui.

în schimb, l-a sunat pe Böhmer.

— Scuză-mă că iar te bat la cap! a început el când fostul partener i-a răspuns.

— Ah, Max, doar nu-i ca şi cum n-aş mai ţine minte cum funcţionezi tu când te prinde un caz. De fapt, mă aşteptam să mă suni chiar mai devreme.

— Trebuie să vorbesc urgent cu tine, a zis Max, apoi totul a ţâşnit din el.

— Pff! Asta înseamnă că tot Nemernicia Sa a mirosit cel mai bine cum stă treaba, a răspuns Böhmer când Max a terminat de vorbit. Doamne, Doamne... propria fiică. Porc ticălos...

— Da, de neînchipuit. Numai gândul că probabil Benz a filmat aşa ceva şi că

apoi s-a tot privit mă face să turbez... însă şi mai importantă este acum întrebarea dacă mica Lea e încă în viaţă şi, în caz că da, unde a ascuns-o. Dacă m-am înşelat într-adevăr în privinţa lui Benz – şi totul arată că aşa este –, iar el a fost cel care a răpit copiii, trebuie să facem tot ce ne stă în puteri s-o găsim.

— Max!

— Ce?

— Dacă Benz a ucis-o pe Sofia şi s-a debarasat de cadavrul ei, cât de mare este probabilitatea ca Lea, care a dispărut cu trei zile înaintea Sofiei, să mai trăiască?

Böhmer zisese de fapt exact ceea ce gândea şi Max, dar totuşi nu voia să accepte că şi mica Lea ar putea fi moartă. Ce se întâmplase cu ea şi *cum* ajunsese să moară?

— Ştii că totuşi trebuie s-o căutăm cu toate motoarele pornite.

— Da, dar voiam să-ţi reamintesc că şansele de a fi găsită în viaţă tind spre zero. Oricum, în ceea ce le priveşte pe celelalte trei fete, de şase ani nu există nici cea mai mică urmă.

După o pauză, Böhmer a adăugat:

— Fireşte că asta ar putea să însemne şi că nu pot fi găsite în zonă, fiindcă nu sunt aici.

— Ce vrei să zici?

— Ei, doar te-ai jucat şi tu cu gândul

că e posibil ca Leni să se fi întors şi să-şi fi ucis tatăl pentru că a abuzat-o în copilărie. Unde poate să fi fost ea în tot acest răstimp şi cum a ajuns acolo?

— Singura explicaţie logică ar fi ca Benz s-o fi vândut.

Max ştia că pedofilii erau uneori organizaţi în grupări în care nu numai că circulau sute de mii de filme porno cu copii, ci se făcea şi schimb sau erau vândute victimele abuzurilor, în darknet existau adevărate burse pentru aşa ceva. Lui Max i se făcea rău doar gândindu-se la asta.

Adesea era vorba despre copii răpiţi, care nu mai apăreau niciodată. Dar uneori ţintele erau chiar copiii acestor monştri, care o vreme au fost abuzaţi de către un părinte – mai ales de tată – sau uneori, mai rar, de amândoi părinţii, şi care apoi trebuiau înlăturaţi, dar nu ucişi, de teamă că ar putea să divulge cândva ce li se făcuse.

— E adevărat, dar ce... Un moment, acum pricep. Te gândeşti că dacă a făcut aşa cu propria fiică, de ce nu şi cu celelalte fete? Şi că de aceea nu li s-a mai găsit urma niciodată?

— Exact!

— Şi atunci, cum e cu Sofia? A ucis-o, a învelit-o într-o folie şi a transportat-o prin pădure. Nu e ăsta mai curând un argument că la fel a făcut şi cu celelalte fete, în urmă cu sase ani?

— Mda, aici e punctul sensibil al

teoriei ăsteia. Totuşi, mereu îmi face bine să vorbesc cu tine despre teorii probabile, Horst. Mulţumesc!

— N-ai pentru ce. Cum am vreo veste de la Lauer, te şi anunţ.

— Lauer?

— E colegul de la IT care se ocupă de urmele lăsate de Robert Benz pe internei. Pe toate platformele existente, oficiale şi neoficiale. Când a auzit că în felul ăsta îti face ţie o favoare, a fost gata să-şi sacrifice şi sfârşitul de săptămână.

— Mulţumesc şi pentru asta! L-am anunţat şi pe Menkhoff. Nici el nu are nicio obiecţie.

— I-ai spus? De ce?

— Am avut senzaţia că trebuie să fiu sincer cu el.

— Ah! Si de ce?

— E o poveste lungă, dar cum ziceam, e OK.

— Hm... a mormăit Bohmer.

— Ce?

— Dar tot Nemernicia Sa rămâne.

37

La nici jumătate de oră după discuţia cu Bohmer, a sunat telefonul lui Max. Nu cunoştea numărul afişat pe ecran. A răspuns.

— Alexander Bohrens, tatăl Alinei.

— Domnul Bohrens, a zis Max, şi în aceeaşi clipă s-a gândit că uitase să-i dea o carte de vizită.

— Am numărul de telefon de la domnul Menkhoff, a explicat Bohrens, ca şi cum ar fi ghicit gândurile lui Max. Sper că nu vă deranjează că mi l-a dat.

— Absolut nicio problemă, l-a asigurat Max nerăbdător.

Bohrens trebuie să fi avut un bun motiv dacă îşi dăduse osteneala să-i găsească numărul de telefon prin Menkhoff.

— Poate că domnul Menkhoff e supărat că trec peste el în povestea asta, dar... e cam zgomotos, iar în discuţiile cu el mereu ai senzaţia că eşti bănuit de ceva. în afară de asta, aş vrea să evit să mai discute o dată cu Alina.

Chiar dacă între timp se descurca destul de bine cu felul de a fi al lui Menkhoff, Max ştia exact despre ce

vorbea Bohrens.

— I-am zis că as vrea să am numărul dumneavoastră de telefon pentru cazul în care Alina sau eu ne mai aducem aminte de ceva.

— OK, şi care e motivul apelului dumneavoastră?

— Am auzit de uciderea lui Robert Benz şi m-am gândit că acum pot...

A respirat adânc, ca şi cum i-ar fi venit greu să continue.

— V-am spus deja că omul nu-mi prea place, dar nu şi de ce. Dar acum, că a murit, pot s-o fac.

— Atunci, daţi-i drumul!

— După cum am mai zis, Alina s-a schimbat după ce a dispărut Leni. Aşa este, dar e numai jumătate de adevăr. Purtarea ei a devenit brusc ciudată încă dinainte.

— Cât timp a fost aşa?

— Cred că a început cam cu două luni înainte să fi dispărut Leni. Alina a fost mereu un copil zburdalnic şi plin de viaţă. Lucrurile s-au schimbat dintr-odată, de pe-o zi pe alta, după ce a petrecut o după-amiază la joacă, la Leni. Soţia mea a observat că ceva nu e-n ordine încă de când s-a dus s-o ia de acolo. Când au ajuns acasă, Alina a dispărut imediat în camera ei, iar soţia a povestit că pe drum n- a scos niciun cuvânt.

Max bănuia unde avea să ajungă povestea, dar spera că se înşală.

— M-am dus la ea şi am încercat să aflu ce se întâmplă, dar n-a vrut să zică nimic. în zilele care au urmat a fost mai bine, dar încă se vedea că o apasă ceva. Am făcut tot posibilul să aflăm despre ce era vorba, dar nu ne-a spus. însă ne-a atras atenţia faptul că din ziua aceea n-a mai vrut să se ducă să se joace la Leni. Când venea vorba că fetele vor să se joace împreună, Alina insista mereu ca Leni să vină la ea.

Bohrens a făcut o pauză cât să respire de două ori înainte să continue.

— Şi situaţia nu s-a mai schimbat până la dispariţia lui Leni.

— Si credeţi că Robert Benz a avut ceva de-a face cu schimbarea felului de a fl al fiicei dumneavoastră?

Din nou au trecut câteva secunde înainte ca Bohrens să răspundă:

— Da, cred că e posibil. Alina reacţiona foarte ciudat ori de câte ori era pomenit numele lui...

— Domnule Bohrens, acum am să vă întreb de-a dreptul: credeţi că, într-un fel sau altul, Robert Benz s-a apropiat prea mult de fiica dumneavoastră?

— Probabil că da.

Max a clătinat din cap, deşi n-avea cine să-l vadă.

— La naiba, de ce n-aţi zis asta nimănui? Doar era vorba despre copilul dumneavoastră.

— Domnule Bischoff, sunt avocat şi ştiu foarte bine cât de repede poate fi distrusă pentru totdeauna reputaţia unui om – indiferent dacă reproşurile sunt îndreptăţite sau nu. E de ajuns o bănuială pentru a scoate pe cineva din circulaţie şi a-l izola social. Ca să nu mai vorbim de daunele materiale cauzate de pierderea locului de muncă şi altele asemenea. Da, am avut o temere, dar nicio dovadă. Am fost cu Alina la o doctoriţă care a f examinat-o sub un pretext oarecare. N-a găsit nimic care să fi sugerat vreun abuz. După cum v-am spus, cred că i-a făcut ceva Alinei, dar, din păcate, până acum n-am putut s-o dovedesc.

Oricât de tare îl înfuria faptul că pornirile anormale ale unor indivizi ca Benz rămâneau nedescoperite mult prea mult timp, fiindcă victimele, în cele mai multe cazuri, foarte tinere, tăceau de ruşine sau credeau că tot ceea ce făcea un adult trebuia – automat – să şi fie corect, Max putea totuşi să înţeleagă şi argumentele lui Bohrens. Şi totuşi... era furios peste măsură.

— îmi dau seama, a reuşit el să spună, stăpânindu-se cu greu. Cu toate astea, sigur v-a fost limpede şi că tăcerea dumneavoastră putea să-i permită să-şi continue nestingherit porcăriile şi să hărţuiască şi alte fete. Sau chiar mai rău de-atât.

— Da, domnule Bischoff, asta mi-era clar. Totuşi nu puteam să fac o acuzaţie atât de îngrozitoare fără să am nişte

dovezi. Acum ştiţi şi motivul pentru care nu i-am povestit nimic comisarului Menkhoff. El e poliţist şi ar fi fost *nevoit* să urmărească situaţia. îmi închipui că ştiţi cum ar fi procedat el. Cât timp n-aveam de oferit decât nişte presupuneri, nu puteam să-mi asum nicio răspundere.

— Ştiu. Asta este marea dilemă a cărei urmare e adesea faptul că răufăcătorii ajung mereu să atace copii. Oricum, vă mulţumesc că m-ati sunat!

— în ce mă priveşte, n-am nimic împotrivă să-i vorbiţi despre asta domnului Menkhoff.

— Da, cu siguranţă o voi face. Cum se simte fiica dumneavoastră? A mai spus că are impresia că a văzut-o pe Leni?

— Nu. Nu vorbeşte cu noi despre asta. în ultimii ani, viaţa ei se mai liniştise oarecum, dar de câteva zile stă iarăşi doar în camera ei, încuie uşa şi dă muzica atât de tare, încât jos, în camera de zi, s-ar putea dansa. însă sper că se va calma, mai ales acum, când ştie că Benz e mort.

— Poate că ar fi o idee bună ca Alina să stea de vorbă cu un psiholog?

— Nu cred. Nici unui psiholog nu i-ar zice nimic. Sunt bucuros că măcar a vorbit cu dumneavoastră.

Un semnal acustic i-a atras atentia lui
Max F
că avea un apel în aşteptare. Bănuia cine putea să fie, iar o scurtă privire pe ecran i-a confirmat presupunerea. Menkhoff.

— Bine atunci, domnule Bohrens, a zis, ducând iar telefonul la ureche. Vă mulţumesc încă o dată că m-ati sunat! Dacă vă mai amintiţi ceva, sunaţi-mă oricând, vă rog, acum aveţi numărul meu.

— Asa voi face. Pe curând!

Fiindcă Menkhoff încă nu închisese apelul, Max i-a răspuns.

— în sfârsit! a bubuit comisarul. Ce voia Bohrens de la tine?

— Zi bună şi din partea mea!

— Da, da. Doar abia ne-am văzut la prânz. Deci, ce voia?

Max i-a povestit discuţia avută cu tatăl Alinei, iar Menkhoff reacţionă cu un fel de şuierat.

— Asta iar e ceva tipic pentru şmecherii ăştia de avocaţi. îşi închipuie că au înghiţit înţelepciune cu linguroiul. încă de atunci ar fi trebuit să-mi zică asta. Sunt în măsură să decid când pot sau nu să fac publică o suspiciune împotriva cuiva. De fapt, tăcerea lui nu-i nimic altceva decât o obstructionare a justiţiei. Mă ocup eu de băiatul ăsta!

— Nu cred că ar trebui să-l speriem. Oricum, nu mai putem schimba lucrurile. Dar poate că el sau fiica lui, Alina, ne mai pot ajuta. O vor face numai dacă nu începi acum cu reproşurile.

— Dar ţi-e clar că am fi pus mâna pe porcul ăla mai devreme dacă domnul avocătel ar fi deschis gura atunci. Mica Sofia poate că

ar mai fi fost în viată acum. La fel şi Lea. Că veni vorba – am cercetat cu o unitate întreagă toată zona din jurul locului unde Benz a aruncat-o pe copilă ca pe un sac de gunoi. în toate direcţiile, în lanţ extins. Colegele şi colegii au pieptănat cu răngile toată pădurea. Habar n- am ce intenţiona cu ea, dar pe aria maximă pe care credem că ar fi fost posibil s-o străbată cu cadavrul pe umăr n-am găsit absolut nimic.

— La naiba! Si cum arată cercetările în legătură cu mama lui Leni? E vreo noutate?

— Până acum nimic, din nefericire, dar cererea de sprijin din Andaluzia e încă valabilă.

— O, Doamne, nu mai avem timp!

— Dacă nu cumva e deja prea târziu.

38

Stă lângă un panou publicitar, cu spatele sprijinit de stratul gros de zeci de afişe, şi observă casa. Mai bine zis, cele două ferestre de la primul etaj, în spatele cărora se află locuinţa lui. La amândouă se vede lumină, dar nu zăreşte niciun fel de mişcare. El e acolo sus şi probabil că tot scormoneşte la cazul acela. Cazul ei.

Vrea ca el să înceteze. Cel care trebuia să fie oprit a fost oprit, chiar

dacă în alt fel decât plănuise ea. Acum nu mai poate să-şi facă jocurile dezgustătoare niciodată, niciodată.

Cel care stă acolo sus nu mai are ce să facă. Trebuie să admită că asa e.

Se gândeşte puţin la Lea, fetiţa care încă e dispărută. Nu crede că mai trăieşte. Ştie ce face el când termină de editat filmele şi îşi pierde plăcerea jocului. A văzut. Dă gândul deoparte, fără niciun fel de emoţie, ca şi cum ar fl fost despre starea vremii, şi se uită în jur. E linişte, nu se vede nici ţipenie de om.

Se desprinde de panou, traversează printre două lămpi stradale, printr-un loc nu prea luminat, şi străbate aleea asfaltată care trece pe lângă casă.

Când ajunge la marginea parcării din spatele clădirii, se aprinde o lampă cu senzor de mişcare. Se opreşte puţin şi îşiface o imagine de ansamblu. Locul e pustiu, totul e calm.

Cinci maşini sunt parcate, a lui e pe rândul din spate.

Se strecoară prin spaţiul dintre un Mercedes şi o Toyota, se duce la maşină. Fără să şovăie, scotoceşte în buzunarul de la pantaloni până când degetele dau peste ceea ce caută, apoi se lasă pe vine lângă portiera din stânga.

39

După ultima discuţie cu Menkhoff, Max a zăbovit din nou mult timp în faţa tablei albe, privind pentru cine ştie a câta oară însemnările şi observaţiile de pe ea, dar fără să avanseze măcar un pas. Fiecare nouă informaţie confirma doar ce ştiuse şi până atunci.

însă cea mai chinuitoare era întrebarea aceea sfredelitoare, pe care şi-o punea întruna şi la care pur şi simplu nu putea să găsească răspuns: de ce un om care abuzase de fiica lui şi de alte două fete, pe care poate le şi ucisese, l-a angajat pe el, un investigator de succes, ca să afle dacă pomenita fiică mai trăia? Nu era posibil să nu ştie că pe parcursul cercetărilor aveau să iasă la iveală nişte fapte – cum se şi întâmplase – care îl indicau pe el ca făptaş. Şi asta din moment ce răpise alte două fete, omorând-o deja pe una chiar în timpul noilor investigaţii?

Oricât şi-ar fi frământat mintea, raţionamentele lui Max duceau mereu la aceeaşi concluzie: purtarea lui Benz contrazicea orice logică.

încerca să-şi aducă aminte dacă trecuse prin fazele astea de blocaj şi de

neînţelegere şi pe vremea când era activ ca investigator şi simţea că începe să-l roadă îndoiala de sine. Oare îşl pierduse capacităţile mulţumită cărora reusise să rezolve cazurile în trecut? Sau doar îşi pierduse exerciţiul? I-au venit în minte cuvintele rostite cândva de Bohmer, la începutul colaborării lor, care erau atât de simple prin logica lor convingătoare, încât Max n-avea să le uite niciodată.

„Când ceva arată ca o portocală, se simte ca o portocală, miroase a portocală şi are gust de portocală, poţi să fii aproape sigur că e vorba despre o portocală. Dacă lipseşte o caracteristică, e bine să fii circumspect faţă de acel obiect."

Cazul la care lucra era ceva care arăta ca o portocală, aşa se şi simţea la pipăit, dar mirosul şi gustul nu se potriveau deloc. Simţea că se învârte în cerc, ca un câine care încearcă să-şi prindă coada. Avea nevoie să-şi abată gândurile, să se oblige să nu se mai gândească la caz măcar o oră, două, ca să-şi elibereze mintea.

S-a dus la canapea, a luat telecomanda şi a deschis televizorul. După ce a schimbat mai multe canale, a găsit un documentar despre regiunea amazoniană pe care l-a lăsat să ruleze, dar din care nu reţinea nimic.

O vreme a stat aşa, uitându-se la ecran, până când a trebuit să admită că n-avea rost. A stins din nou televizorul şi

s-a ridicat. Mai bine să facă o plimbare. Aerul proaspăt al nopţii îi va înviora mintea. Poate că după aceea va gândi iarăşi limpede.

Şi-a luat din cuier jacheta subţire, de vară, a băgat cheia în buzunar şi a ieşit din apartament, punându-şi haina. Spre deosebire de ultimii trei ani, vara aceasta n-avea recorduri de căldură, iar orele nopţii erau chiar răcoroase.

S-a gândit în ce direcţie s-o ia şi a privit în jur. Ca întotdeauna, strada era ocupată pe ambele părţi de maşinile celor care locuiau acolo. Putea să se socotească fericit că avea un loc de parcare al lui, în spatele casei. Un afiş imens de pe panoul publicitar de vizavi anunţa un concert al lui Elton John la Köln, pe Lanxess Arena; în spate, parcată oblic, era o motocicletă.

Max s-a întors spre dreapta şi era cât pe ce să pornească, dar a văzut o siluetă care tocmai ieşea din parcare, pe drumul lateral, destinat chiriaşilor. Nu reuşea să distingă detalii, era prea întuneric, dar persoana părea să poarte un hanorac cu glugă, care estompa şi mai mult conturul.

Şi el fusese observat, fiindcă silueta s-a întors brusc şi a luat-o la goană.

— Hei! a strigat Max, fugind după ea.

Indiferent de caz, Max se orienta după vechea regulă din poliţie: cel care încearcă să fugă e suspect. îi despărţeau cam treizeci şi cinci de metri, dar după

cum estima Max, distanţa se micşora treptat. Silueta a cotit la primul colţ şi apoi a traversat în fugă. Max bănuia că ţinta era mica pădurice care se afla la capătul străzii secundare. Dacă reuşea să ajungă până acolo, Max avea puţine şanse s-o mai prindă. Şi-a concentrat toată forţa în picioare. încă treizeci de metri. Mai erau cam o sută cincizeci de metri până la capătul străzii, când, la lumina unei lămpi stradale, Max şi-a dat seama că felul acela ciudat de a alerga i se părea cunoscut.

încă douăzeci de metri. Paşii lor răsunau 7 pe strada pustie.

— Hei... stai pe loc! a strigat Max din nou, dar silueta din fata lui nu i-a dat atentie şi a continuat să alerge.

Se apropiau tot mai mult de pădurice, dar şi distanta dintre ei se micşora cu fiecare metru. Părea că urmăritul îşi cam pierde suflul.

Când Max a ajuns la cam cincisprezece metri distanţă, fugarul era deja la capătul străzii, s-a prins cu mâinile de tija unui semn de circulaţie, a tras de ea, curbând-o, i-a dat drumul şi a fost proiectat ca din praştie spre marginea pădurii. Din cauza mişcării bruşte, gluga de pe cap i-a alunecat, iar Max a văzut o coadă lungă, blondă. Bischoff a scos un icnet, în clipa următoare, silueta s-a topit în

întunericul dintre primii copaci.

Max a mai urmat-o câţiva metri în pădure, dar apoi s-a oprit respirând din greu. N-avea rost să-şi continue cursa în bezna aceea. Abia dacă putea să-şi vadă propria mână, iar pericolul de a se răni serios era prea mare. A mai auzit nişte trosnete şi foşnete, apoi s-a lăsat liniştea. Pădurea îl înghiţise pe fugar. *Fugară,* s-a corectat el, încetinindu-şi paşii. Poate că era foarte aproape de dezlegarea enigmei lui Leni; trebuia măcar să încerce s-o găsească.

A rătăcit douăzeci de minute bune prin pădurice, apoi a lăsat în urmă ultimul şir de copaci de pe cealaltă parte şi a ajuns pe un câmp. A privit pentru un timp, apoi s-a întors dezamăgit, a mai mers o vreme prin pădure până la următorul drum, apoi a luat-o înapoi spre casă, gândindu-se care fuseseră intenţiile acelei persoane în faţa casei lui.

Când a ajuns iar acolo, a mers înspre parcarea din curte şi s-a uitat de jur împrejur, imediat ce luminile s-au aprins. S-a apropiat încet de maşina lui şi s-a uitat la roata din fată 77 şi la cea din spate, pe partea dreaptă. Păreau intacte. A înconjurat maşina prin faţă, a verificat şi a doua roată din faţă, şi apoi a văzut.

Scrijelite fără îndemânare, cu un obiect ascuţit, pe portiera de pe partea şoferului se vedeau cuvintele:

TE ROG, LASĂ-MĂÎN PACE. S-A TERMINAT.

40

Trupul ei mic zace ghemuit pe pământul rece, jilav. Priveşte în întuneric şi îngheaţă de frig, în ciuda păturii cu miros greţos pe care a tras-o peste ea.

Acum nu mai plânge. A plâns deja atât de mult, fiindcă îi este teamă că n-o să-şi mai vadă niciodată părinţii şi că trebuie să moară în groapa aceea întunecoasă şi rece.

îi este atât de dor de mama, şi de tata, şi de Sebastian, fratele ei. Şi de Baiu, câinele ei. Ce n- ar da să fie acum cu ei! Jură că niciodată nu va mai fi obraznică şi că o va asculta mereu pe mama, numai să nu mai fie singură.

Bărbatul a zis că dacă îndeplineşte tot ce-i cere, n-o să-i facă niciun rău şi o s-o lase iarăşi la părinţii ei. Nu-l crede. A mai zis el că are un portbagaj plin cu păpuşi vorbitoare, când s-a dus cu el, după orele de curs. Şi atunci a minţit. E un om rău.

Când se întoarce, o să facă lucruri şi mai rele ca până atunci, ştie asta.

Nu pricepe încă prea multe despre adulţi, dar ştie că nu e bine ce a făcut. Nici măcar mama sau tata n-au atins-o în

locurile alea, pe unde au pipăit-o mâinile mari ale bărbatului. N- a durut-o, dar totuşi a fost rău. Şi era interzis, asta ştie. I-a fost foarte ruşine şi şi-a promis că niciodată n-o să le povestească mamei şi tatei.

Ei sigur ar crede că e o fată rea, fiindcă a făcut ceva atât de rău. Ceea ce el i-a poruncit. Asta înţelege şi mai puţin. Deodată, el a început să scoată nişte zgomote ciudate, şi când ea şi-a retras mâna speriată, s-a supărat şi i-a zis să continue imediat.

Atunci i-a fost şi mai frică, aşa că a făcut ce voia el. Până când...

Ceva o împiedică să gândească mai departe. Deodată îşi simte capul golit. E ca atunci când profesoara şterge tabla cu un burete. Totul e negru. E bine aşa.

Un zgomot o face să tresară, deşi mereu se aud pe undeva trosnituri şi foşnete. Se ghemuieşte şi mai tare şi strânge la bărbie cele două colţuri ale păturii urât mirositoare. Speră că el nu s-a întors.

Nu ştie cât timp a trecut de când a plecat. Nu ştie de cât timp e încuiată în groapa aceea întunecoasă. Sigur au trecut deja multe ore.

I-a adus o pungă cu biscuiţi şi ciocolată şi suc. A mâncat aproape totul pe nerăsuflate, fiindcă era foarte flămândă. După aceea i s-a făcut groaznic de rău şi a trebuit să vomite.

Uite! încă un zgomot. Mai aproape şi mai puternic. începe să tremure şi să scâncească. S- a întors. îi aude paşii deasupra, apoi păcănitul şi, imediat, scârţâitul balamalei, când ridică trapa. „Nu, te rog, nu!” îngaimă ea încet, dar degeaba. Strânge pleoapele. Nu-i nevoie să se uite într-acolo, îi aude picioarele uriaşe pe treptele care scârţâie sub greutatea lui.

— Salut, dulceaţă! zice el, iar ei i se face iarăşi rău pe loc.

Apoi aude un zgomot la care nu se aştepta şi care îi dă speranţă pentru o clipă. E un scâncet stins, şi nu vine din gura ei, de asta e sigură.

Ridică încet capul şi clipeşte des, fiindcă el tine în mână o lanternă.

Nu e singur.

Faţa i se schimonoseşte îngrozitor.

— Uite, dulceaţă, ţi-am adus pe cineva.

41

Ajuns acasă, Max s-a lăsat pe canapea şi a închis ochii.

„Te rog, lasă-mă în pace. S-a terminat.”

Cine se furişa noaptea într-o parcare privată, scrijelea un mesaj pe o maşină străină, folosind „te rog”? Nu era logic.

De ce îşi asuma cineva riscul să fie surprins producând stricăciuni, în loc să scrie mesajul pe un bilet pe care să-l arunce apoi în cutia poştală? Şi de ce mesajul îi era adresat lui, nu lui Menkhoff? Sau altcuiva din poliţie?

întrebări peste întrebări. Max îşi frământa mintea, dar nu găsea niciun răspuns. Se gândea la coada blondă pe care o văzuse. Din fotografii, Leni era blondă. Dar nu e numai ea blondă.

La un moment dat s-a ridicat, a mers la bucătărie şi şi-a turnat un pahar cu vin. întors în cameră, a aruncat o privire pe ecranul telefonului să vadă ora şi l-a sunat pe Menkhoff.

— Max! a răspuns Menkhoff. Ceva nou?

Max i-a povestit ce i se întâmplase.

— Şi când a fost asta, chiar acum?

— Nu, acum aproape o oră.

— La naiba! De ce mă suni cu atâta

întârziere?

Era o întrebare firească.

— Fiindcă... fiindcă mai întâi m-am gândit la toată treaba.

— Si ti-a luat o oră?

— Ah, fir-ar să fie, de-acum tot nu mai contează. Asta e tot ce te interesează?

— O coadă blondă, zici?

— Da, i-a ieşit de sub glugă.

— Si? Tu ce crezi?

Max a şovăit o clipă, dar ce folos, tot trebuia să-i spună lui Menkhoff ce credea.

— Asa coadă am văzut de curând la Alina Bohrens.

— Hm... când am văzut-o ultima oară, părul îi ajungea până deasupra urechilor. Dar asta a fost cu mult timp în urmă, pe-atunci încă era pui. Mda, ar trebui s-o luăm la descusut pe domnişoară.

— Nu ştiu dacă e o idee bună.

— Ce naiba-i cu tine? s-a stropşit Menkhoff. Cineva îţi scrijeleşte maşina cu mesajul „lasă- mă în pace, s-a terminat”, ceea ce, clar, are de- a face cu cazul. Persoana o ia la fugă când o observi, iar tu recunoşti o coadă lungă, blondă. Şi uite că o avem pe Alina Bohrens, care are păr lung, blond, şi care e implicată în caz. Care-i problema?

— Dar cum să fi ajuns din Köln-Brück până aici? Sunt cincizeci de kilometri.

— Ce ştiu eu? Cu trenul? Cu

autobuzul? Cu
autostopul? Posibilităţi sunt destule.

Max a dat să-i spună că Alina i se părea foarte traumatizată, că o coadă blondă nu dovedea prea multe şi că putea fi fatal pentru ea dacă avea senzaţia că e învinuită pe nedrept. Dar apoi a auzit iarăşi cuvintele lui Bohmer: „Dacă ceva arată ca o portocală...”

Acum, totul arăta, mirosea şi se simţea la pipăit ca o portocală, asta cel puţin.

— Bine atunci. Acum e 11:30. Mâine plec dis-de-dimineată şi vorbesc cu ea.

— O, nu, ne întâlnim în jumătate de oră şi vizităm împreună familia Bohrens.

— Trece de miezul nopţii până când ajungem acolo.

— Mă doare-n cot cât de târziu e. Avem atât de puţine indicii în afurisitul ăsta de caz, încât o să ne ţinem de urma asta cât mai e fierbinte.
Dă-i drumul, pune-ţi fundul în maşina ta zgâriată şi vino încoace!

Max îşi dădea seama că nu-l putea convinge pe Menkhoff să se răzgândească. Dacă se împotrivea, comisarul avea să se ducă singur la familia Bohrens, ceea ce ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia.

— Bine. Dar ştii că am nevoie de cel puţin trei sferturi de oră.

— Te aştept în faţa casei.

Când Max a ajuns la casa luxoasă a familiei Bohrens, maşina neagră a lui

Menkhoff, un Audi A6, era deja la marginea străzii.

în timp ce Max parca, comisarul a coborât şi a venit spre el. L-a aşteptat să coboare şi apoi au luat-o spre casă.

— Ia s-o descoasem noi pe domnişoară!

— E în ordine dacă am să conduc eu discuţia? a întrebat Max.

între timp uşa s-a deschis şi figura masivă a lui Alexander Bohrens s-a ivit la intrare.

— Ce faceţi aici la ora asta? a întrebat el, dar glasul nu-i suna nici pe departe la fel de prietenos ca la ultima conversaţie. Am auzit voci, şi probabil că nu doar eu. Vreţi să treziţi toată strada?

— Trebuie să discutăm cu fiica dumneavoastră, a zis Menkhoff tăios, înainte ca Max să poată spune ceva.

— în toiul nopţii? E în pat de multă vreme şi doarme.

Menkhoff s-a oprit în faţa bărbatului şi l-a privit bănuitor.

— Sunteţi sigur?

Bohrens a izbucnit în râs.

— Fireşte că sunt sigur.

— Domnule Bohrens, ştiu că e o oră nepotrivită, a intervenit Max, dar este extrem de important. Puteţi să ne spuneţi când s-a dus Alina la culcare?

— Nu ştiu exact, a stat toată seara în camera ei.

— Şi sunteţi sigur că acum e în patul ei şi doarme? Chiar dacă n-ati văzut-o

toată seara?

— Auziţi, de-acum n-am să mai zic nimic până nu mă lămuriţi ce-i cu asediul ăsta.

Privirea i s-a îndreptat spre Menkhoff.

— După cum ştiţi, domnule comisar-şef, sunt avocat şi mă pricep destul de bine la legi. Oricum, suficient cât să ştiu că ceea ce faceţi acum nu are nicio bază legală.

— Aş vrea să vă arăt ceva, a zis Max, atrăgându-i iarăşi atenţia lui Bohrens, înainte ca Menkhoff să poată răspunde. Vă rog, aici, în fată la maşina mea.

Bohrens sovăia. Atunci Max şi-a scos smartphone-ul şi i-a arătat o fotografie a portierei din stânga, făcută în parcare.

Bohrens a privit fotografia o vreme, apoi s- a uitat întrebător la Max.

— Ce-i asta?

— Asta mi-a scrijelit cineva pe portiera maşinii în seara asta. Am descoperit întâmplător persoana în momentul în care am ieşit din casă. A fugit şi m-am luat după ea. Cu puţin înainte s-o pierd, am văzut că avea o coadă lungă, blondă.

Au trecut două, trei secunde până când Bohrens a căscat ochii.

— Şi acum credeţi că Alina ar putea... pentru că are părul blond, la fel ca, probabil, o treime dintre femeile din Germania? Si de ce f să fi făcut asa ceva?

— Asta am dori s-o întrebăm, dacă ne lăsaţi, a mârâit Menkhoff.

Bohrens părea că stă să se gândească, înainte să dea din cap.

— Mă duc acum în camera ei şi mă uit dacă e în pat, OK?

Menkhoff a dat să răspundă, dar Max a ridicat mâna şi a zis, întors spre Bohrens:

— Bine. Aşteptăm aici.

Abia plecă omul, că Menkhoff s-a şi dus în partea dreaptă a casei, trecând prin spatele lui Max şi mormăind ceva, a sărit peste poarta joasă de lemn şi s-a făcut nevăzut.

După o jumătate de minut a reapărut.

— Cele două camere din spate au câte un balcon, a şoptit el repede, în timp ce din casă s- au auzit paşi.

— E asa cum v-am zis.

Acum glasul lui Bohrens suna iarăşi la fel de calm cum îl ştia Max.

— E în pat şi doarme adânc. N-a părăsit casa în seara asta.

— Asta nu înseamnă... a început Menkhoff, dar s-a întrerupt, a scotocit prin buzunarele sacoului, a scos telefonul pus pe vibraţii şi l-a dus la ureche, întorcându-se cu spatele.

— Da? Aici Menkhoff... Ce?... Asta nu poate... De când? ...Şi eu de ce aflu abia acum? ...OK... Da, da, bine.

Menkhoff l-a privit serios pe Max.

— Ce mizerie nenorocită!

— Ce-i?

Arăta cu mâna spre marginea străzii.

— Ce scrie pe maşina ta nu-i adevărat. Nu s-a terminat. în seara asta a fost dată dispărută o copilă de nouă ani din Ehrenfeld.

42

Tine-te după mine până la sediul poliţiei, a zis Menkhoff la plecare. După cum văd că merg lucrurile, asta va fi o noapte nedormită.

Douăzeci de minute mai târziu, pe când se îndreptau spre uşa larg deschisă a sălii de consfătuiri de la Comisariatul criminalistic 11 din sediul poliţiei din Köln, Menkhoff a mormăit:

— La dracu', asta ce caută aici?

Au ajuns la intrare înainte ca Max să-l poată întreba despre cine vorbea, iar cele vreo cincisprezece persoane adunate acolo, femei şi bărbaţi, i-au privit curioşi.

— Musafirul dumneavoastră e domnul Bischoff? l-a întrebat pe Menkhoff o femeie suplă, cam la cincizeci de ani.

Purta un costum business negru şi o bluză albă, încheiată până la gât. Avea trăsături uşor masculine care, împreună cu părul negru, pieptănat atent, adunat la spate într-un coc strâns, îi dădeau un aer pe care Max l-a asemănat în sinea lui cu cel al domnişoarei Rottenmeier din filmele cu Heidi din copilăria lui. Presupunea că la ea se referise Menkhoff.

— Da, el e Max Bischoff, un fost coleg din Düsseldorf. Acolo a...

— Ştiu ce a făcut domul Bischoff la Düsseldorf, l-a întrerupt ea.

— Desigur, doamnă procuror, a comentat Menkhoff maliţios. M-ar fi mirat să nu fie asa. La fel cum mă miră că întrebaţi.

Deci ea era doamna procuror. Max se întreba dacă proasta ei dispoziţie, atât de evidentă, avea de-a face cu faptul că era ora unu şi trebuia să-şi petreacă noaptea de duminică la secţia de poliţie sau cu realitatea că mai dispăruse un copil.

— Ştiţi ce mă miră pe *mine,* domnule Menkhoff? a continuat ea. Mă miră că un avocat mă sună în miez de noapte şi se plânge că şeful Comisariatului criminalistic 11, însoţit de un civil, tocmai a fost la uşa lui, cerându-i să-i interogheze fata care dormea adânc, ca să afle dacă nu cumva a scrijelit portiera unei maşini. La douăsprezece şi jumătate noaptea!

— Exista un motiv, a început Max, dar privirea aruncată de procuror l-a amuţit.

— Nu-mi amintesc să vă fi întrebat pe *dumneavoastră,* domnule Bischoff.

— Poate că nu, a ripostat Max în care furia creştea cu mare viteză. Dar tocmai v-ati referit la mine, aşa că îmi îngădui să-mi spun şi eu părerea. Cred că ar fi util, în cazul

nostru, dacă ati lua-o mai încet şi ati asculta întâi ce avem de spus, înainte să aruncaţi preventiv cu otravă.

Vedea că unii poliţişti prezenţi se străduiau să-şi reţină zâmbetul. Spre deosebire de ei, el n-avea motive să se teamă de consecinţe.

— Deci dumneavoastră vă băgaţi nasul în cazul ăsta în calitate de detectiv particular autonumit. Evident, prea mult succes n-aţi avut până acum.

Spre deosebire de dumneavoastră, vreţi să ziceţi?- asta îi stătea pe limbă lui Max, dar i-ar fl ridicat împotriva lui şi pe colegii lui Menkhoff, care probabil că şi aşa sufereau destul din cauza insuccesului.

— Deci, domnule Menkhoff, ascult! a zis ea, întorcându-se din nou spre comisar.

— V-a spus domnul avocat şi *ce* a scrijelit cineva pe portiera domnului Bischoff?

— Nu, de ce s-o fi făcut?

— De ce s-o fi făcut? Fiindcă atunci poate că s-ar înţelege de ce am vrut să vorbim imediat cu Alina Bohrens. E scris: „Te rog, lasă-mă în pace. S-a terminat.” Domnul Bischoff l-a surprins pe autorul mesajului şi l-a urmărit. Asta se întâmpla pe la 22:30. Atunci a văzut că e vorba despre o fată, fiindcă avea o coadă lungă, blondă. La fel ca Alina Bohrens, care – după cum sper că ştiţi –

e prietenă cu Leni Benz, cea care a dispărut în urmă cu şase ani şi care, chipurile, ar fi reapărut.

Liniştea care a umplut încăperea era atât de intensă, încât nu se auzea nici măcar vreo respiraţie. Menkhoff şi doamna procuror stăteau fată în fată cam la trei metri unul de f f altul şi se priveau. Când tăcerea a devenit aproape de nesuportat, procurorul a dat din cap şi a zis sec:

— Dacă îi mai hărtuiti vreodată fiica f f traumatizată pentru un asemenea fleac, avocatul Bohrens va face oficial plângere împotriva dumneavoastră. Aşadar, nu vă mai apropiaţi de familia asta, e clar? Dacă va fi nevoie, trimit pe altcineva acolo, dar deocamdată nu văd de ce as face-o.

Menkhoff a dat să răspundă ceva, dar ea a ridicat mâna şi a spus pe un ton evident mai potolit.

— Şi acum putem să ne îndreptăm atenţia spre fetiţa de nouă ani care a dispărut?

Gâtul lui Menkhoff a zvâcnit de câteva ori, ca şi cum şi-ar fi înghiţit furia. Apoi i s-a adresat lui Max, stăpânindu-şi glasul.

— Ce vezi aici e Co.Spec.Lea care, după cum arată numele, a fost întemeiată acum două săptămâni şi jumătate, când a dispărut mica Lea.

A dat din cap privind în jur.

— OK, atunci informaţi-mă care e situaţia acum.

Un bărbat de vârsta lui Max a luat un carnet de însemnări de pe o masă de lângă el.

— în seara asta... pardon, *ieri* seară, Klara Seidel, de nouă ani, nu s-a întors acasă de la prietena ei, care locuieşte la două străzi depărtare, aşa cum fusese convenit.

— Când anume? a întrebat doamna procuror al cărei nume Max tot nu-l aflase.

— Ar fi trebuit să se întoarcă la şapte şi jumătate. Părinţii prietenei au dat asigurări că au trimis-o acasă la ora aceea, după cum se înteleseseră.

— Ăştia lasă o fetită de nouă ani să umble de una singură prin oraş? Şi asta după ce tocmai au fost răpiţi doi copii? s-a amestecat Menkhoff.

— Nu-i ceva neobişnuit, a comentat o femeie la vreo patruzeci de ani. Fiica mea are opt ani şi se duce şi ea singură la prietenele ei. Doar nu poţi să-i urmăreşti pe copii douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Oricum, părinţii Klarei au pornit mai întâi chiar ei să-şi caute fiica. Văzând că nu e de găsit pe drumul pe care ar fi trebuit să meargă, au sunat la alte prietene, dar nici ele n-o văzuseră. Chiar înainte de ora nouă s-au dus la postul de poliţie de pe Strada Venloer şi au anunţat dispariţia fiicei.

— Şi de ce aflu asta abia la douăsprezece şi jumătate noaptea?

— Ei hai, Bernd! a răspuns funcţionarul care raportase. Ştii doar cum merg treburile. Mai întâi, colegii au scris o informare pentru persoane dispărute, apoi au trimis patrule care au străbătut zona în căutarea fetei; când totuşi nu au găsit nimic, au înştiinţat Comisariatul criminalistic permanent. Colegul care era de serviciu acolo a bănuit că e vreo legătură cu cazul Lea şi ne-a informat. Procedura obişnuită.

— Ce aveţi de zis despre asta, domnule Menkhoff, după ce chiar ieri mi-aţi explicat că răpitorul de copii e mort? a întrebat doamna procuror.

— Deocamdată, la doar câteva ore după dispariţia fetei, nu spun absolut nimic.

— Da, mi-am închipuit eu, a zis ea dând din cap. OK. Transmiteţi presei fotografia copilei. Părinţii sunt de acord. Acum contează fiecare f
oră. Mâine-dimineaţă vreau să am pe masă un raport detaliat privind toate măsurile luate. Să sperăm că reapare până atunci. Vă doresc tuturor noapte bună!

După o ultimă privire greu de descifrat aruncată lui Max, a părăsit încăperea. Menkhoff a mai aşteptat puţin, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că intr-adevăr n-avea să revină, apoi s-a întors spre Max.

— Cred că acum poţi să te duci acasă şi să dormi câteva ceasuri.

Max a privit în jur prin încăperea

unde ochii tuturor se îndreptau spre el. Ar fi preferat să fie de faţă la consfătuire, dar nu voia să înceapă o discuţie cu Menkhoff în situaţia aceea. în plus, bănuia şi de ce îl trimitea acasă.

— Te conduc până jos, a zis Menkhoff, arătând spre uşă.

Max a dat din cap spre cei din Co.Spec.Lea şi a ieşit, mergând în spatele comisarului-şef. Când au ajuns în casa scărilor, Menkhoff a zis:

— Ai auzit ce a spus drăguţa de doamnă procuror. Nu mai am voie să mă apropii de domnul avocat şi de fiica lui, aşa că e nevoie să preiei tu treaba asta. Du-te acasă, dormi câteva ore şi vezi mâine-dimineata cum dai de Alina Bohrens.

Asta era confirmarea presupunerii lui Max cu privire la motivele lui Menkhoff.

— OK. Mâine e luni. Ai zis că soţia lui Bohrens are un magazin de bijuterii în centru.

Au ajuns la primul etaj, şi Menkhoff i-a deschis usa lui Max.

— Da, un magazin destul de mare. Caută adresa pentru magazinul de bijuterii *Kehrmann.* E numele ei de domnişoară. A preluat afacerea de la tatăl ei. Dar trebuie să te avertizez. Daniela Bohrens e dată naibii.

Max rânji.

— Mai ceva ca doamna procuror?

S-a strâmbat şi gura lui Menkhoff.

— într-un fel, da. Doamna Petermann poate fl şi foarte sociabilă. în momentul de fată e r r atât de nesuferită fiindcă e pusă şi ea sub presiune de sus. Aşa-i cu politica. în schimb, Bohrens e o vrăjitoare adevărată, căreia pur şi simplu îi place să facă scandal şi să-i desfiinţeze pe ceilalţi. Asta-i valabil mai ales în familie.

— Familia ei? Şi pe fiică?

— Da, şi pe ea.

— Ei, atunci ea este exact persoana potrivită cu care să vorbesc, a zis Max.

Când au ajuns în hol, Max s-a întors spre Menkhoff.

— Noroc în căutarea micuţei Klara! Poate că reapare.

— Da, poate. Presimţirile îmi spun totuşi altceva.

43

În dimineaţa următoare, la ora zece, Max intra în magazinul de bijuterii *Kehrmann,* aproape de Heumarkt. N-a trebuit să caute prea mult; femeia blondă, la vreo patruzeci şi cinci de ani, ieşea în evidenţă printre cei cinci angajaţi din spatele micilor tejghele elegante, care prezentau clienţilor bijuterii scânteietoare, puse pe nişte tăvi plate, îmbrăcate în catifea neagră. Părea rece şi intangibilă şi ar fi fost o frumuseţe dacă crisparea din colţurile gurii n-ar fi dat un aer de acreală acelui chip cu trăsături fine.

Max s-a îndreptat hotărât spre măsuţa unde ea îi arăta felurite brose unei doamne în

vârstă, fardată strident. Când s-a oprit la doi metri în spatele clientei, Daniela Bohrens a ridicat ochii spre el şi l-a privit o secundă mai mult decât ar fi fost necesar, înainte să-i zâmbească şi să i se adreseze iarăşi doamnei.

— Bună dimineaţa, pot să vă fiu de folos?

O angajată tânără, cu păr roşcat, îl privea zâmbitoare pe Max.

— Mulţumesc, sunteţi foarte amabilă,

a răspuns el prietenos. O aştept pe doamna Bohrens.

Zâmbetul nu i-a dispărut de pe faţă, dar a pălit în mod vizibil.

— Ah, da, bine, cum doriţi.

Şefa i-a aruncat din nou o privire lungă şi apoi a dat din cap spre el.

Max a trebuit să mai aştepte puţin, timp în care uşa magazinului s-a tot deschis la aproape flecare minut. Afacerea părea să meargă excelent.

în cele din urmă, după ce a ales o broşă şi a plătit la casă, doamna în vârstă a părăsit magazinul.

Daniela Bohrens s-a apropiat zâmbitoare de Max.

— Bună dimineaţa! Am auzit că doriţi să fiţi servit de mine. Cu ce vă pot ajuta?

Poate era o închipuire, dar privirea cu care îl studia i s-a părut cam insinuantă. Găsea, printre altele, că femeia aceea elegantă şi Alexander Bohrens, cel cam greoi, erau cât se poate de diferiţi, măcar ca înfăţişare.

— Numele meu este Max Bischoff, a început Max zâmbind. Dacă se poate, aş vrea să vorbim despre soţul şi fiica dumneavoastră.

Orice ar fi fost ceea ce văzuse înainte în privirile ei – totul a dispărut într-o secundă, ca şi cum n-ar fi fost. A ridicat sprânceana dreaptă.

— Despre Alexander şi Alina? Cine sunteţi dumneavoastră?

— După cum am mai spus, mă numesc Bischoff. Mă trimite comisarul-sef Menkhoff.

— Poliţia, a constatat ea, cu glas mult scăzut, dar Max nu găsea că ar fi avut vreun motiv s-o contrazică. Iarăşi începe. Deja mă întrebam când va apărea primul dintre voi când am citit despre dispariţia celor două fete şi despre moartea bietei făpturi. Oricum, nu ştiu ce-am avea de discutat.

Max şi-a plimbat demonstrativ privirile prin magazinul mare şi apoi a arborat cel mai seducător zâmbet.

— Aici, nimic, fără-ndoială. Dar m-aş bucura foarte tare dacă mi-aţi îngădui să vă invit la o cafea. Cu siguranţă există vreo cafenea plăcută prin apropiere.

Ochii albaştri l-au studiat din nou, apoi Daniela Bohrens şi-a ţuguiat buzele şi a scuturat din cap, zâmbind amar.

— Lăsaţi linguşelile. Sunt ceva mai în vârstă decât dumneavoastră, dar încă nu sunt senilă, deci nu-mi închipui că persoana mea v- ar interesa în mod serios. Veniţi, avem alături o încăpere pentru pauze, acolo putem discuta.

Zâmbind, Max a urmat-o pe femeie, observând că rochia ei strâmtă, azurie se mula pe un corp bine antrenat. Camera pentru pauze era o încăpere foarte spaţioasă, cu o chicinetă şi o masă cu opt scaune în jur.

— Aşa, a zis Daniela Bohrens, după ce s-au aşezat. Daţi-i drumul, domnule...

cum spuneaţi că vă cheamă?

— Bischoff. Max Bischoff.

— Deci, domnule Bischoff, despre ce anume e vorba?

— Este, de fapt, o întrebare foarte simplă: ati fost acasă aseară?

Daniela Bohrens a scos un hohot artificial.

— Dacă am fost acasă aseară? Sună ca şi cum ati vrea să-mi verificaţi alibiul. Ce acuze mi se aduc?

— Niciun fel de acuze, doamnă Bohrens. Ati fost acasă?

— Da, seara, târziu. Am luat cina la restaurantul italian cu un angrosist de verighete. Vă pot da numele dacă doriţi să verificaţi. Am ajuns acasă pe la unsprezece şi jumătate, cu puţin înaintea soţului meu. Dar de ce vreţi să stiti?

— *înaintea* soţului? a întrebat Max, şi ea l-a privit derutată.

— Da, aşa am zis. Ce-i aşa de neobişnuit?

— Unde a fost soţul dumneavoastră aseară?

— La birou. Cum face la fiecare două, trei seri.

De data asta râsul ei nu mai suna artificial, ci mustea de dispreţ.

— în timp ce până şi un coleg mai tânăr, venit acolo după el, a ajuns partener, soţul meu nerod rezolvă treburi mărunte pentru ceilalţi, până noaptea târziu.

— Aşa, ca ieri.

— Da, ca ieri. Şi acum daţi-i drumul. De ce mă întrebaţi? Ce s-a întâmplat aseară?

în vreme ce Max încerca încă să prelucreze cumva faptul că în acea noapte Alexander Bohrens îi minţise cu neruşinare pe el şi pe Menkhoff, soţia a zis:

— Ascultaţi, domnule... Bischoff. Primăriţa din Köln poartă bijuterii de la mine, soţia ministrului de Interne e şi ea o bună clientă, iar şeful poliţiei din Köln îmi este prieten apropiat. Prin urmare, dacă soţul meu a făcut ceva, e mai bine să-mi spuneţi acum imediat, înainte să fiu nevoită să obţin informaţii de la vreuna dintre sursele pomenite. Deci?

— Nu mi se pare că aveţi o părere prea bună despre soţul dumneavoastră, a evitat Max întrebarea.

— De unde vă veni ideea asta?

A scuturat din cap.

— Avocat specializat în drept fiscal. Puteţi să vă imaginaţi ceva mai plictisitor? L-aţi cunoscut deja?

Deci Bohrens nu-i povestise soţiei despre prima vizită a lui Max. Nici fiica n-o făcuse.

— Da, a confirmat Max.

— Ei, atunci ştiţi despre ce vorbesc. Molâu, gras şi cu ceva ce unii numesc bunăvoinţă. Eu îi zic prostie împletită cu o înclinaţie spre lene. La şaizeci de ani, încă va sta noaptea într-o cămăruţă de la birou şi va prelucra nişte documente idioate, în vreme ce colegii lui îşi

sărbătoresc ultimele succese cu şampanie, într-un bar sic. Ăsta e soţul meu. Vă dati seama, aşadar, că, dacă încercarea dumneavoastră stângace de a flirta ar fi fost serioasă, aţi fi avut şanse.

— Este... Mă simt măgulit, a răspuns Max, şi nu era chiar minciună.

Oricum, trebuia să admită că într-adevăr îşi pierduse exerciţiul la flirtat.

— Asa ar şi trebui.

Pentru un moment, în ochi i s-a aprins iarăşi privirea aceea insinuantă, apoi a dispărut din nou.

— Fiica era acasă când v-ati întors?

— De unde să ştiu? Stă aproape mereu în camera ei, apoi, la un moment dat, se culcă. Duce un fel de viaţă care pare aproape numai a ei, despre care noi aflăm doar foarte puţin.
Şi să nu vă închipuiţi că acasă pune mâna pe ceva. Domnişoara e prea nobilă pentru lucruri dintr-astea.

— Hm... după toate aparenţele, nici relaţia dumneavoastră cu fiica nu pare a fl cea mai grozavă sau mă înşel?

— Corect, dar după felul în care îl accentuaţi pe *nici,* păreţi să presupuneţi că e vina mea. Nu-i aşa, pot să vă asigur. Motivul e pur şi simplu faptul că, din păcate, Alina a moştenit foarte multe trăsături de la tatăl ei şi aproape deloc de la mine.

— Hm...

Max a renunţat la alte comentarii,

nedorind să-şi îngăduie vreun verdict privind motivul pentru care relaţia dintre ea şi Alina nu era dintre cele mai bune.

— Aţi observat ceva azi-noapte pe la 12:30?

— La 12:30? Doamne, atunci deja dormeam adânc.

— Şi nu v-aţi trezit? Din cauza glasurilor sau a unor zgomote?

— Nu! Când dorm port mască şi folosesc Ohropax. Altminteri, aud şi prin două ziduri sforăitul sugarului uriaş cu care sunt căsătorită. Si acum vreau să aflu imediat ce

înseamnă întrebările astea ciudate.

Max ştia că dacă dădea drumul adevărului, Daniela Bohrens urma să-i facă scandal soţului acasă, iar el ar suna-o iar pe doamna procuror, ceea ce ar degenera într-o discuţie neplăcută pentru Menkhoff. Sigur că el ar fi făcut faţă la aşa ceva, cu două luni înainte de pensionare; în schimb, ar fi fost rău, fiindcă astfel ratau orice sansă ca Bohrens să mai

colaboreze cu ei şi să le mai spună totuşi adevărul despre seara trecută.

— Azi-noapte am fost la uşa dumneavoastră împreună cu comisarul-şef Menkhoff şi am vorbit cu soţul r dumneavoastră. Aveam una, două întrebări în legătură cu Robert Benz, pe care trebuia să le lămurim pe loc.

— Credeţi cumva că soţul meu are vreo

legătură cu uciderea lui?

— Nu, nu credem asta.

— Bine.

A scos un hohot de râs gutural.

— Sunt sigură că şi pentru aşa ceva ar fi prea netot.

La scurt timp după aceea, când a părăsit magazinul, Max se întreba de ce Daniela Bohrens mai era împreună cu soţul ei. Motive financiare n-aveau cum să fie, ea conducea o afacere profitabilă.

Dar poate că avea să afle curând motivul.

44

Citeşte şi tot citeşte titlul scris cu litere groase. Ca şi cum ar spera că a zecea oară se va dovedi că s-a înşelat.

E total răvăşită, nu mai poate să închege niciun gând limpede că ceea ce scrie acolo nu poate fi aşa. Nu are voie *să fie aşa.*

A treia răpire?
încă o fetiţă dispărută la Köln

Coboară mâna în care ţine smartphone-ul şi priveşte apatică în gol, şi atunci imaginile apar din nou.

Umbra de deasupra ei. Faţa aceea care se tot apropie, gâfâitul şi gemetele, în timp ce o mână o apasă pe podea şi cealaltă umblă pe ea.

Şi apoi apare iar pata aceea luminoasă, ovală, chiar în spate. E ca o enigmă a cărei dezlegare o ştiuse, dar pe care o încuiase cândva într-un cufăr şi o pusese în cel mai ascuns colt al uitării.

Spre deosebire de alte dăţi, pata aceea capătă acum nişte prime contururi, încă abia desluşite. Articolul despre fata dispărută aruncase o lumină murdară, crepusculară, în cotlonul

uitării, cufundat în beznă până atunci.

încă nu poate să distingă detalii, dar chiar şi acele impresii tulburi trezesc la viaţă ceva din ea.

Nu este greaţă şi oroare, nu, e altceva. Ceea ce îşi face loc acum e ceva mult, mult mai rău. Bănuieşte. Ştie. *Şi e cuprinsă de panică.*

încă e doar un tremur, o vibraţie, dar simte că, dacă acel oval neclar capătă contururi, în ea se va dezlănţui un cutremur, după care nu-şi va mai reveni niciodată.

45

Ce mizerabil! a izbucnit Menkhoff, după ce Max i-a povestit discuţia avută cu Daniela Bohrens. îi trag eu ăstuia fundul gras în ţeapă, până în gât o să-i ajungă.

— Gândeşte-te la doamna procuror.

— Nu mai pot eu! Bohrens ne-a minţit cu vârf şi îndesat. îi vom face acum o vizită şi, Doamne fereşte, să nu spună cumva adevărul. Eu simt la sediu. Când poţi să ajungi aici?

— Cam în douăzeci de minute.

— Bine. Voi fi jos, în faţa intrării principale. Vino să mă iei de acolo.

Un sfert de oră mai târziu a urcat în maşină

F

lângă Max şi i-a întins un bilet.

— Asta e adresa biroului de avocatură unde lucrează Bohrens. Dar mai întâi ne ducem la el acasă.

— Speri că Alina e acasă? Singură?

— Exact.

— Dacă vorbeşti cu ea fără acordul părinţilor – şi asta după teatrul de azi-noapte –, drăguţa doamnă Petermann o să-ţi facă zile fripte.

Menkhoff încuviinţă.

— Ştiu. Tocmai de aceea ai să vorbeşti tu cu ea.

Exact de asta se temuse Max.

La 10:40 au ajuns în faţa casei familiei Bohrens, dar trei minute mai târziu Max a urcat din nou în maşină.

— Nu-i nimeni.

— La naiba! Ar fi fost prea frumos. Oricum, tare m-ar interesa să ştiu pe unde umblă acum domnişoara.

A aflat două minute mai târziu.

La capătul străzii, după ce au luat-o spre stânga şi au mai făcut cam două sute de metri, Menkhoff a zis:

— încetineşte!

Max a luat piciorul de pe acceleraţie şi a privit în jur.

— Acolo, în faţă, pe partea stângă. Vezi?

Max a descoperit maşina din care tocmai coborâse Alina Bohrens. Acum stătea în dreptul portierei deschise şi părea să discute cu şoferul.

— Cine naiba e în maşină?

— Habar n-am.

Max a mijit ochii, dar în lumina soarelui era imposibil să vezi cât de cât prin luneta de la Opel-ul vechi şi murdar. Menkhoff a scos un pix din buzunarul sacoului şi şi-a notat numărul de înmatriculare.

— Hai să vedem! Mai apropie-te puţin.

Max a parcat intr-un spaţiu mare între două vehicule, cam la douăzeci de metri de maşină, şi Menkhoff a coborât. Max a făcut la fel şi l-a urmat, traversând strada în diagonală.

Când au ajuns la zece metri de ea, Alina i-a zărit, s-a aplecat repede, a spus ceva spre interiorul maşinii şi a trântit portiera. în următoarea secundă, motorul a scos un urlet scurt şi maşina a ţâşnit, trecând atât de aproape de Max şi Menkhoff, încât amândoi au sărit speriaţi într-o parte. Max a reuşit să vadă că la volan era un bărbat mai în vârstă, pe jumătate chel, apoi vehiculul a virat şi a dispărut din câmpul lor vizual.

Alina a dat s-o ia la fugă, dar Max i-a strigat:

— Alina, renunţă! Opreşte-te, n-are rost să fugi!

Ea chiar s-a oprit, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Cine era? a vrut să ştie Menkhoff când au ajuns la ea.

— Nimeni.

— Aaa! OK. Deci nu era nimeni.

Clătina din cap cu buza de jos împinsă înainte.

— Bun şi aşa. Cu puţin noroc, mi-am notat numărul de înmatriculare al domnului Nimeni. îi vom căuta adresa, apoi trimit la el o patrulă care să-l ia de acasă şi să-l aducă la mine la secţie, unde îl voi întreba de ce ai coborât din maşina lui şi de unde veneati. Si

ca să nu-l poţi avertiza, îţi luăm smartphone- ul, şi vii şi tu cu noi la poliţie. Atunci veţi fi din nou împreună, iar mama ta va putea să-l cunoască şi ea pe domnul Nimeni când va veni mai târziu să te culeagă.

Menkhoff se folosea fără milă şi fără nicio f reţinere de evidentele tensiuni care existau ʳ între Alina şi mama ei, dar Max recunoştea în sinea lui că şi el ar fl făcut la fel. în timp ce Menkhoff şi-a scos telefonul, a format un număr şi a transmis datele de înmatriculare ᶠ pentru găsirea proprietarului, Alina s-a întors spre Max.

— Nu vreau să vin cu dumneavoastră. Nu mă puteţi obliga, n-am făcut nicio infracţiune. Tata e avocat.

Max s-a uitat spre Menkhoff, iar când l-a văzut făcându-i semn din cap, a spus indiferent:

— E adevărat, n-ai făcut nicio infracţiune, dar prietenul tău tocmai a încercat să ne calce cu maşina. Asta este tentativă de omor şi, fiindcă refuzi să ne dai identitatea lui, te faci vinovată de complicitate. Aici nici tatăl tău nu va putea schimba nimic. Aşadar, urcă, te rog, şi dă-ne smartphone-ul.

— Dârei...

Ochii Alinei s-au umplut de lacrimi care în clipa următoare au început să i se prelingă pe obraji.

Max vedea deznădej dea de pe chipul

ei şi îi părea rău de ea, dar ştia că n-avea voie să se lase influenţat de asa ceva.

— Bărbatul acela e o cunoştinţă sau un prieten de-ai părinţilor tăi?

— Nu.

— Ci?

— Dacă vă spun cine e, îl lăsaţi în pace?

— Totul depinde de unde veniţi şi ce aţi făcut, a ripostat Max.

— N-am făcut nimic, doar am vorbit, jur. Asta nu-i interzis, nu-i aşa?

Alina şi-a trecut braţul peste ochi. Umerii îi zvâcneau.

Menkhoff nu s-a lăsat impresionat.

— Cine-i individul?

— îl… îl cheamă Karl.

— Karl şi mai cum?

— Asta nu ştiu.

Max s-a încruntat.

— Tocmai ai coborât din maşina unui bărbat care are cel puţin patruzeci de ani şi nu-i ştii decât prenumele?

— Da, la naiba! a răspuns ea impertinent. Nu contează ce nume are şi cine este. Nu mă interesează deloc. El mă înţelege.

— De unde veneati?

— N-am fost departe. în parcarea cimitirului.

— Ati fost la cimitir? a întrebat Menkhoff neîncrezător.

— Nu, am spus că am fost în parcarea

cimitirului, aveţi o problemă de auz?

Max vedea cum fata comisarului se schimba la culoare. 0 roseată uşor de recunoscut i se aşternea pe obraji.

— Ai grijă, domnişoară! a zis Menkhoff printre dinţi, făcând eforturi vizibile să-şi păstreze cumpătul. Altminteri ajungi imediat la sediul poliţiei. Deci, ce căutaţi dis-de-dimineată la cimitir?

Alina părea să priceapă că era mai bine să nu-l mai întărâte pe Menkhoff. Când a răspuns, în glasul ei se simţea disperarea.

— în parcarea de acolo ai linişte, pur şi simplu.

— Linişte ca să ce? a intervenit Max.

— Ei, ca să stai de vorbă. Am vorbit tot timpul.

— Despre ce?

— Despre multe.

— Alina, a reluat Max cu glas calm, acum ia şi ne explică de unde îl cunoşti pe Karl şi de ce te sui de dimineaţă în maşina lui şi te duci cu el în parcarea cimitirului.

— L-am cunoscut pe internei.

— Când?

— Cu aproximativ trei săptămâni în urmă.

Max şi Menkhoff au schimbat o privire, înainte ca Menkhoff să întrebe:

— *Cum* v-aţi cunoscut pe internei?

— Pe Instagram. Am postat câteva fotografii sumbre, cu nişte ciori care

ciugulesc ochi, nişte capete care explodează şi altele de felul ăsta. Şi am scris că lumea e o grămadă uriaşă de căcat şi că îmi vine să vomit de dimineaţă, fiindcă viaţa e de tot rahatul. Atunci mi-a scris şi a vrut să ştie de ce sunt într-o stare atât de mizerabilă. I-am răspuns că nu-l priveşte, dar nu s-a lăsat. Mi-a dat numărul lui de mobil, zicând că pot să-l sun oricând, când mi se pare că totul e o prostie. Era atât de... drăguţ. Apoi, seara, când am ajuns în pat, l-am sunat şi i-am povestit tot. Că mereu am certuri cu părinţii, mai ales cu mama, vaca aia proastă. Şi...

Alina a coborât privirea.

— Şi? a zise Max precaut.

— Şi că mereu mă gândesc la povestea aceea cu Leni, fiindcă tocmai a mai fost răpită o fată.

Max a scuturat nedumerit din cap.

— înţeleg eu bine? Un individ total necunoscut, care ar putea să-ţi fie tată, îţi scrie pe internei şi îţi dă numărul lui de mobil, iar tu chiar îl suni şi îi răstorni în fată tot ce-ti stă pe suflet? Aşa, pur şi simplu? Şi asta deşi tocmai a mai dispărut o fetiţă? Şi cu toate că acum şase ani ai aflat, de la cei apropiaţi, ce fel de indivizi bolnavi există? Nu pricep.

— Uită-te la mine, Alina! a zis Menkhoff cu un glas de terapeut, care nu i se potrivea deloc.

Şi într-adevăr, Alina a ridicat fruntea şi l-a privit în ochi.

— Karl a pus vreodată mâna pe tine? Fii sinceră!

— Nu! a exclamat ea consternată. Voi, poliţaii, nu vă gândiţi decât într-o singură direcţie? Karl n-ar face niciodată asa ceva. El nu-i asa ca...

S-a întrerupt brusc şi a coborât privirea.

— Asa ca... La cine te referi?

Văzând că Alina nu răspunde, Menkhoff a repetat:

— La cine, Alina?

Dar ea n-avea de gând să-şi mai termine fraza. Max vedea asta în ochii ei.

— N-aveţi cum să înţelegeţi, a continuat ea cu glas scăzut. Karl e primul care ascultă ce-i spun şi mă consolează. N-ar face nimic ce nu vreau.

Max a simţit din nou compasiune pentru fată, dar fireşte că n-avea voie să se lase amăgit şi să uite că aici era şi altceva la mijloc.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Menkhoff a întrebat:

— OK. Unde ai fost ieri-seară?

Alina l-a privit întrebător.

— Ce... de ce vreţi să stiti asta? Ieri-seară nu m-am întâlnit cu Karl.

— Nu-i un răspuns la întrebarea mea. Aş vrea să ştiu unde ai fost ieri-seară.

— Acasă, unde să fiu?

— Părinţii te-au văzut? a continuat el să f
scormonească, deşi ştia foarte bine că cei doi nu fuseseră acasă.

— Habar n-am. Nu. Am fost la parter o dată şi mi-am luat ceva de mâncare, nu era nimeni.

— Când a fost asta?

— La zece sau cam asa.

— Deci ieri-seară n-ai fost în Düsseldorf?

— Cum? în Düsseldorf? V-aţi prostit? Ce să caut seara în Düsseldorf? Dacă vreau să ies, atunci o fac în Köln.

Fata asta ori era o actriţă extraordinară, ori perplexitatea de pe faţa ei era autentică şi spunea adevărul.

— Ei, după cum am putut vedea, există cineva care probabil că te-ar duce dacă i-ai cere.

— Am fost acasă şi gata. în fine, pot să plec? Menkhoff părea să stea pe gânduri.

— Da. Şi dacă îl suni pe Karl, spune-i să nu încerce să fugă de noi. N-ar da prea bine.

— Ce părere ai? a întrebat Max, uitându-se în urma Alinei.

— Nu-s sigur. Să aşteptăm până când vorbim cu – şi-a deblocat ecranul telefonului şi
a citit ceea ce i-au trimis de la sediu – acest Karl Olschewski. Aşteaptă!

A tastat ceva pe ecran, apoi a dus

telefonul la ureche.

— Aici Menkhoff. Povesteşte, ce-i cu individul?

După un timp a zis:

— La dracu’! Aduceti-mi-l imediat la secţie! Trimite două maşini acolo, pentru siguranţă. Dacă nu e, dă ordin de urmărire... Nu mai pot eu... Nu, sigur că nu-l putem pune sub urmărire din cauza asta... Găsiţi voi ceva, fie şi tentativă de omor. Era cu o minoră, iar când a fugit, aproape că a dat cu maşina peste noi... Da, n-are decât. Ea oricum se repede la noi ori de câte ori nu-i pică bine ceva.

După ce a închis, a făcut un semn cu bărbia spre înainte.

— Bohrens trebuie să mai aştepte puţin. Karl al nostru a avut deja de două ori necazuri cu părinţii unor fete pe care le-a dus cu vorba pe internei, până când s-au întâlnit cu el.

Max a pornit maşina.

— Ce vârste aveau fetele?

— Doisprezece şi paisprezece.

46

Când au ajuns la sediu, Karl Olschewski încă nu era acolo, dar se afla deja într-o maşină a poliţiei, după cum i-a comunicat lui Menkhoff un coleg.

Zece minute mai târziu, Olschewski a fost adus în încăpere de către un agent şi a rămas pe loc, privindu-i derutat pe Menkhoff şi pe Max. După cum observase Max, când trecuse în viteză pe lângă ei, avea o chelie mărginită de o cunună de păr închis la culoare. Era voinic şi nu foarte înalt, poate puţin peste 1,70 m, şi avea trăsături lipsite de asprime, aproape feminine. Umbra întunecată a bărbii crea un contrast bizar.

Purta o cămaşă colorată şi jeanşi, nu doar prea lungi, ci şi cu cel puţin un număr prea mari, prinşi pe sub burtă cu o curea uzată.

— Domnule Olschewski! l-a salutat Menkhoff cu glas sonor, făcându-l să tresară. Luati loc!

în loc să facă ce i se spunea, Olschewski a rămas în picioare.

— De ce am fost adus aici?

— O să vă povestim imediat. Vă rog!

Menkhoff îi arătă un scaun din faţa lui şi, în cele din urmă, Olschewski s-a aşezat. Menkhoff l-a aşteptat să-şi potrivească scaunul.

— Cred că ne recunoaşteţi, nu-i aşa?

— Nu.

— Nu? Numele meu e Menkhoff. Conduc secţia de criminalistică de aici, iar acesta este Max Bischoff, fost coleg şi acum consilier. Tocmai era să treceţi cu maşina peste noi, în Brück. Vi se pare ceva cunoscut?

Da, i se părea, după cum a putut Max să-şi dea seama uitându-se la fata lui Olschewski.

— Oh, dumneavoastră eraţi? îmi pare rău, n-a fost... cu intenţie. Am intrat puţin în panică când Alina mi-a strigat să dispar imediat.

— De ce? a intervenit Max.

— De ce? Am crezut că poate vine tatăl ei cu un prieten şi vor să mă bată.

— De ce să facă tatăl Alinei asa ceva? Ar avea vreun motiv?

Olschewski a scuturat din cap.

— Nu, absolut deloc.

— Nu înţeleg. Şi atunci de ce aţi crezut una ca asta?

Bărbatul a coborât privirea, întârziind răspunsul, până când Menkhoff a zis:

— Domnule Olschewski?

— Fiindcă... am mai fost bătut o dată de un tată care nu voia să mă întâlnesc

cu fiica lui.

Menkhoff s-a prefăcut surprins.

— Ah, înţeleg. Ce motiv avea acel tată să fie furios pe dumneavoastră? Ce vârstă avea fata?

— Avea cincisprezece ani şi era stresată de părinţi. Ne-am întâlnit de câteva ori, fiindcă putea să plângă în voie când era cu mine.

— Şi ceilalţi părinţi care v-au reclamat pentru că v-aţi *întâlnit* cu fiicele lor, una de doisprezece şi alta de paisprezece ani – probabil că şi ei îşi stresau fiicele.

— Da, exact. Reclamaţiile au fost retrase, fiindcă n-am făcut nimic, am stat doar de vorbă cu *girls*^ şi, la urma urmei, asta nu e o culpă.

— *Girls?* a repetat Max.

Rostit de bărbatul acela, cuvântul suna mai mult decât nepotrivit dacă te gândeai la ce voia să spună.

Olschewski zâmbea stânjenit.

— Da, aşa le zic mereu, le place fetelor la vârsta asta.

— Spuneţi-mi, domnule Olschewski, vreţi să ne luaţi peste picior? a întrebat Menkhoff vizibil enervat. Tot trăncăniţi despre nişte *întâlniri* repetate cu nişte copile pe care le numiţi *girls,* ca şi cum ăsta ar fi cel mai firesc lucru de pe lume.

Olschewski se uita la Menkhoff cu o privire nevinovată.

— Si nu-i asa? Am avut şi eu părinţi care nu r r r ± r
m-au înţeles, fiindcă niciodată nu

ascultau ce spun. Ştiu cât de rău e şi ce bine mi-ar fi făcut să fi avut pe cineva cu care să discut.

— în general, pentru aşa ceva există prieteni şi prietene de aceeaşi vârstă, a ripostat Menkhoff, iar Olschewski a ridicat din umeri.

Mâna lui Menkhoff a aterizat cu zgomot pe tăblia mesei. însă Olschewski nu şi-a pierdut calmul.

— Ce vreţi de la Alina?

— O ascult.

— Si de ce o faceţi?

— Fiindcă are nevoie de cineva cu care să vorbească.

— Si dumneavoastră sunteti bunul samaritean care îi ascultă problemele cu totul dezinteresat.

— Exact.

— Şi în rest, ce faceţi când nu vă întâlniţi cu nişte copile? a întrebă Menkhoff iritat. Sunteţi căsătorit? Aveţi copii?

— Nici, nici, din păcate. încă n-am găsit-o pe cea potrivită.

Asta pot să-mi închipui, şi-a zis Max.

— Ce ocupaţie aveţi?

— Sunt agent de asigurări. Adică am fost. Pentru moment caut de lucru.

— Şi, pe lângă asta, jucaţi rolul de consolator pentru nişte copile.

— Exact.

— Aţi pus vreodată mâna pe Alina sau pe vreuna dintre celelalte fete?

Max nu era sigur că putea să ia de

bună expresia aproape ridicol de stupid-naivă cu care Olschewski se uita când la Menkhoff, când la el. în schimb era destul de sigur că, în felul ăsta, stând cu gura deschisă, Olschewski trezea în el o agresivitate greu de stăpânit.

— Da, sigur. Când fetele sunt triste şi plâng, bineînţeles că le mai iau în braţe şi le mângâi pe cap. Adică le consolez.

Max vedea că şi Menkhoff părea să se simtă ca el. Pe fata comisarului se arăta iarăşi roşeaţa aceea care, după câte ştia până acum, prevestea o izbucnire tipică de-a lui.

— Ei, flr-ar să fie! s-a răstit Menkhoff la Olschewski, care a tresărit şi a băgat capul între umeri, aşa cum vezi prin filme actori care o fac pe-a sperioşii. Aţi avut cu vreo fată – cu Alina, de exemplu – ceva de natură sexuală?

Ochii omului au devenit uriaşi.

— Sex? Nu! Niciodată n-am să fac ceva ce *girls* nu vor.

într-o fracţiune de secundă, furia a explodat în Max, şi părea să aibă nevoie imediat de o supapă.

— Ia încetaţi să le mai numiţi *girls* pe copilele astea! s-a răstit el la Olschewski, alegându-se cu o privire surprinsă de la Menkhoff. Ele nu-s *girls,* ci nişte fete naive, care nu-şi dau seama că le furaţi încrederea prefăcându-vă că le înţelegeţi, pentru ca apoi să vă excitaţi cu prezenţa sau îmbrăţişările lor, sau ce altceva o mai fi.

Nu-i asa?

— N... nu.

Ochii lui Olschewski începeau să capete un luciu umed.

— Nu vreau decât să fiu un sprijin pentru ele.

— Ati zis că n-ati face nimic din ce n-ar vrea fetele. Şi ce s-ar întâmpla dacă vi s-ar părea că ele vor?

Cu un gest trist, Olschewski a ridicat din umeri.

— Uitati-vă la mine! Chiar credeţi că o fiinţă asa tânără şi-ar dori ceva de la un individ ca mine?

— La nişte fete de vârsta asta, când se apasă pe butoanele potrivite, înfăţişarea şi vârsta individului care le îmbrăţişează nu mai joacă decât un rol secundar, l-a informat Max cu asprime. Şi chiar dacă acum vreţi să jucaţi rolul naivului consolator de copii, nu reuşesc să scap de senzaţia că ştiţi foarte bine ce spun, domnule Olschewski.

S-au privit atent câteva secunde, iar în ochii omului s-a zărit o fulgerare rece. A durat cel mult o secundă, dar Max era convins că în acel scurt moment îl văzuse pe adevăratul Karl Olschewski.

— Unde ati fost ieri-seară? a tâsnit întrebarea lui Menkhoff.

— Ieri? Eu... Am fost acasă şi m-am uitat la televizor.

— Poate cineva să confirme?

— Nu, cum am mai zis, trăiesc singur şi... Stati asa! Am vorbit la telefon cu mama.

Locuieşte în Wuppertal.

— Când?

— Să fi fost pe la nouă?

— Unde eraţi într-a doua şi a unsprezecea zi din luna asta?

— Asta... nu ştiu.

— Atunci faceţi bine să vă gândiţi. Unsprezece n-a fost chiar cu mult timp în urmă. A fost într-o vineri, acum două săptămâni.

Olschewski a coborât privirea, muşcându-şi buza de jos.

— Hm... stati asa... vineri... atunci tot acasă am fost.

— Toată ziua? Si seara?

— în ziua aceea nu m-am simţit prea bine. Am zăcut pe canapea toată ziua şi seara.

înainte să i se adreseze din nou lui Olschewski, Max a schimbat o privire cu Menkhoff.

— Şi pe două? Asta a fost miercuri, cu o săptămână înainte. Şi atunci eraţi acasă cu televizorul deschis?

— Asta nu mai ştiu. E prea mult timp de atunci.

— Atunci gândiţi-vă bine, a zis Menkhoff şi s-a ridicat. Asta e tot, deocamdată. Puteţi pleca. Dar să rămâneţi la dispoziţia noastră. Asta înseamnă să nu părăsiţi oraşul Köln, ca

să vă putem contacta oricând.

S-a ridicat şi Olschewski.

— De fapt, ce îmi reproşaţi? Din câte ştiu, nu e ceva penal să stai de vorbă cu o fată de şaptesprezece ani.

— Vom afla cum stau lucrurile după ce vorbim cu părinţii celorlalte fete, a zis Menkhoff.

— N-aveţi decât, eu n-am ce să-mi reproşez.

Menkhoff a făcut semn spre uşă.

— Să mergem! Un coleg o să vă conducă jos.

— De ce vreţi să stiti unde am fost ieri-
seară şi în celelalte zile?

— Nu stiti de ce?

Max nu putea să-şi închipuie că unul de teapa lui Karl Olschewski nu aflase nimic despre dispariţia fetelor.

— Nu, altfel de ce aş întreba?

— Fiindcă în zilele astea au fost răpite cel puţin două fete, a spus Menkhoff pe un ton care lăsa să se înţeleagă clar că discuţia era încheiată. între timp am găsit-o pe una dintre ele. A fost abuzată şi ucisă. Şi acum, afară de- aici!

1. „Fete(le)” (engl., în original) (n.r.).

47

După ce un coleg de-ai lui Menkhoff l-a preluat pe Olschewski, Max l-a urmat pe comisar în birou.

Menkhoff s-a lăsat în scaunul lui, încrucisându-şi mâinile la ceafă.

— Ei? Ce părere ai?

— A jucat teatru. Nu e nici pe departe atât de naiv cum a vrut să ne facă să credem, şi sunt convins că se foloseşte de întâlnirile cu fetele ca să se excite în vreun fel pe seama lor. Oricum, pare sigur că nu i se va întâmpla nimic. De aceea nu cred că s-a ajuns la acţiuni sexuale indiscutabile, căci ar trebui să fie convins că măcar o fată se dă de gol. Altceva îl frământă.

Menkhoff a încuviinţat.

— Crezi că e omul nostru?

— Cum definim noi *omul nostru?* E cel care a fost răspunzător de dispariţia celor trei fete acum şase ani? E cel care le-a răpit pe Lea şi Sofia? Şi pe Klara? Sau e totul la un loc?

— Ştii cine a fost răspunzător în cazurile de acum şase ani, după părerea mea. Aici nu s-a schimbat nimic.

— Da, ştiu, a încuviinţat Max. Şi indiferent dacă Benz le-a răpit şi a

abuzat pe cele trei fete, inclusiv pe propria lui fiică, e limpede că acum avem de-a face cu alt făptaş. Şi dacă e aşa, mă tem de ce-i mai rău în ceea ce o priveşte pe micuţa Klara.

Menkhoff s-a ridicat dintr-o smucitură.

— Atunci să ne străduim să progresăm. Să-i facem o vizită domnului avocat. Eu conduc.

Chipul lui Alexander Bohrens a părut să îngheţe când a intrat în sala de consfătuiri de la primul etaj al clădirii cu mai multe niveluri, unde tânărul de la recepţie îi adusese pe Max şi pe Menkhoff. Max se prezentase drept Peter Klein, proprietarul unei firme care avea probleme cu administraţia financiară.

— Dumneavoastră? a izbucnit Bohrens, în timp ce îl privea pe Menkhoff ca pe o nălucă. Nu cred. Bine, acum o voi suna pe doamna procuror Petermann şi voi înainta o plângere oficială împotriva dumneavoastră.

Bohrens a dat să se întoarcă şi să părăsească încăperea, dar Menkhoff a strigat în urma lui:

— Atunci să-i şi explicaţi doamnei procuror unde aţi fost cu adevărat ieri-seară, înainte să ajungeţi acasă aproape de miezul nopţii. *După* soţia dumneavoastră.

Bohrens s-a oprit, s-a întors spre ei şi

a închis usa.

— Ati vorbit cu soţia mea? E din ce în ce mai frumos.

— Nu vă abateţi de la temă, domnule Bohrens, a intervenit Max. Am dori să aflăm de la dumneavoastră unde ati fost ieri-seară şi de ce ne-ati mintit.

— Si înainte să veniti iarăşi cu nişte paragrafe despre ce avem noi voie sau nu, gândiţi-vă că noaptea trecută v-am pus întrebări în calitate de martor şi că ne-ati minţit fără ruşine. E posibil să fiţi în relaţii bune cu doamna Petermann, dar mai cunosc şi eu câteva persoane, cum sunt cei de la Camera Avocaţilor. Ei vor fi cu siguranţă încântaţi să afle despre un avocat care minte poliţia.

Bohrens a părut să se gândească puţin, apoi şi-a tras un scaun şi s-a aşezat în fata lui Max şi a lui Menkhoff.

— Bine, am fost toată seara aici, în cancelarie. V-am zis că am fost acasă fiindcă voiam s-o apăr pe Alina.

— Era la ea în cameră când aţi ajuns acasă?

— Nu ştiu. M-am uitat abia când aţi apărut dumneavoastră în fata uşii. Atunci chiar era în pat. Ascultaţi...

Bohrens îşi sprijini braţele pe masă.

— Alina trece printr-o perioadă dificilă. Ne scapă de sub control. Ca să

fiu sincer, asta s-a întâmplat deja cu câţiva ani în urmă. Mereu am fost atenţi cu ea, din cauza poveştii urâte de atunci.

A respirat adânc şi s-a lăsat pe spătarul de piele al scaunului.

— Poate că ar fi trebuit să intervenim cândva. Dar când îţi vezi copilul că suferă, pur şi simplu nu poţi să fii aspru cu el.

— Domnule Bohrens!

Max se străduia să dea glasului său un ton înţelegător, deşi vedea în explicaţiile lui Bohrens doar o jalnică încercare de a-şi justifica eşecul.

— Povestea aceea cu portiera maşinii mele... O credeţi pe Alina în stare de aşa ceva?

Bohrens a scuturat din cap.

— Sincer, nu ştiu. De multă vreme nu mai ştiu ce gândeşte sau ce simte.

— Atunci ar trebui să-l întrebaţi pe Karl Olschewski, a propus Menkhoff sec. Poate că el va putea să vă dea informaţii.

— Pe cine?

Bohrens îl privea derutat pe Menkhoff.

— N-am auzit numele ăsta niciodată. Cine- i? Un prieten de la şcoală?

— Mai curând nu. Olschewski e un individ de peste patruzeci de ani, care de câteva săptămâni se întâlneşte cu fiica dumneavoastră ca s-o tină în braţe şi s-o
r r r
consoleze, după cum zice el.

Bohrens era vizibil încordat.

— Cum? Se întâlneşte cu un bărbat

care are
de trei ori vârsta ei? Cumva s-a... cu individul?

— Nu credem asta, l-a calmat Max. Dar poate lămuriţi problema asta cu fiica dumneavoastră. Acum ar trebui să fie acasă şi sigur va fi plăcut impresionată dacă, dintr- odată, vă interesaţi cum se simte şi unde şi cu cine îşi petrece timpul.

Bohrens a împins scaunul şi s-a ridicat.

— Sigur c-o voi face.

— Cu ocazia asta mai întrebati-o şi dacă ieri a fost acasă toată seara.

Fără să mai răspundă, Bohrens a părăsit încăperea. Ajuns, la recepţie s-a mai întors o dată, a zis „La revedere!” şi apoi a dispărut pe o usă care dădea în holul alăturat.

Când erau pe punctul de a pleca, Max s-a întors spre tânărul din spatele mesei de la recepţie.

— Spuneţi-mi, câţi dintre avocaţii de aici stau până noaptea târziu în birou?

Omul a ridicat din umeri.

— Depinde. Se mai întâmplă să stea la birou până la opt sau nouă, când unul, când altul.

— Dar până aproape de miezul nopţii, cum a stat domnul Bohrens ieri-seară şi în alte dăti?

Bărbatul a ridicat din sprâncene.

— Până la miezul nopţii? Nu ştiu să fi stat cineva la birou atât de târziu.

— Aha! Nici ieri-seară?

— Nu ştiu. Ieri am plecat de la birou la cinci şi jumătate. Nu pot să spun cine a mai fost aici după aceea şi nici până când, dar până la miezul nopţii – asta mi se pare extrem de mult.

— Nu există vreo evidentă a numărului de ore lucrate de cineva într-o zi?

— Doar când avocaţii se ocupă explicit de un client, ca să poată fi plătite şi orele acelea.

— Deci ieri-seară n-a fost cazul?

— Nu, din câte ştiu.

— Aveţi aici vreun sistem de contorizare a programului?

Bărbatul a zâmbit cu îngăduinţă.

— Nu-i nevoie. Doamnele şi domnii avocati nu-şi controlează prezenţa unii altora.

— Dacă înţeleg bine, înseamnă că, de vreme ce ieri-seară domnul Bohrens n-a lucrat pentru un client anume, nu există nicio dovadă cât timp a stat la birou.

După un scurt moment de gândire, tânărul a răspuns:

— Ăă, deci... Cred că asta ar trebui să lămuriţi cu domnul Bohrens. Acum, scuzaţi- mă, vă rog, mai am ceva de făcut.

— Să mergem! a zis Menkhoff, care aştepta la ieşire.

După ce au ajuns în casa scărilor şi uşa cancelariei s-a închis, Max s-a mai întors o dată şi a privit zona de la

intrare, înainte să-l urmeze pe Menkhoff spre scară.

— Şi? Ce părere ai despre domnul Bohrens al nostru? s-a interesat Menkhoff când au ieşit

F

din clădire, la parter.

— încă nu sunt sigur ce să cred despre el. Faptul că vrea să-şi protejeze fiica e o treabă, dar în privinţa orelor suplimentare...

Max s-a răsucit din nou şi a privit zona de la intrarea în clădire.

— Ele sunt problema căreia ar trebui să-i dăm de capăt, şi uite cum anume.

Privirea lui Menkhoff a urmărit degetul arătător al lui Max, apoi, când a descoperit camera video de deasupra uşii, comisarul a dat din cap mulţumit.

48

Ederutată.

în aşa măsură încât nu mai poate să gândească. Şade lângă copacul ei ascuns şi nu- şi dă seama că îşi leagănă trupul încoace şi încolo, ca un pendul de orologiu, şi că spatele i se freacă de scoarţa crăpată.

Dreapta... stânga... dreapta...

înregistrează durerea într-o zonă a creierului, dar nu este conştientă nici de unde vine şi nici unde se află exact centrul acestei dureri. însă nu-i pasă, fiindcă această durere externă se ia la

întrecere cu un chin lăuntric mai greu de îndurat decât orice rănire. Trebuie să împiedice chinul acela să învingă durerea.

De când stă acolo, imaginea aceea îi stăruie în faţa ochilor. Grimasa de deasupra ei, rânjetul diabolic, firul de salivă care atârnă în colţul gurii, tot lungindu-se şi apropiindu-se de faţa ei, astfel încât îndată avea s-o atingă. Ceea ce se petrece nu e un film. Doar un cadru. Şi totuşi se modifică puţin câte puţin, de la un minut la altul îi apare tot mai limpede pata aceea deschisă la culoare, ovală, care este un chip – între timp ştie că asta este. Contururile nu sunt încă suficient de clare ca să o poată recunoaşte, dar o porţiune din mintea ei începe totuşi să-i sufle, cu glas şoptit, cui îi aparţine faţa asta şi pe cine va recunoaşte curând.

Cuvintele nu-i pătrund încă în zona de conştienţă, dar şi-au început deja munca de demolare în subconştient.

îi este frică, atât de frică, încât trupul i se zguduie şi, fără să vrea, îşi apasă şi mai mult spatele de copac şi îşi freacă mai tare pielea dintre umeri. Nu-i pasă, fiindcă durerea ţine restul pe loc, măcar pentru moment.

Nu ştie cât timp trece între acest gând şi zvâcnirea care îi străbate trupul, când, dintr- odată, ovalul deschis la culoare se preface într- un chip ce poate

fi recunoscut cu uşurinţă. E ca un fulger care îi lasă în minte o urmă a pustiirii.

Se încordează şi se ridică. Nu observă că pe spate tricoul îi este îmbibat cu sânge. Şi nici nu îi pasă.

49

Voi avea nevoie de o aprobare ca să pot vedea înregistrările, a zis Menkhoff, în timp ce el şi Max se uitau la camera video.

Max dădu din cap.

— Da, ştiu. Şi? O vei primi?

Menkhoff a izbucnit în râs.

— Aici e vorba despre un avocat faţă de care nu există nici măcar vreo suspiciune concretă, în cazul căruia noi avem doar *senzaţia* că n-a spus chiar adevărul. Să mai adaug ceva?

— Judecătorul, femeie sau bărbat, va râde de tine.

— Exact.

Max n-avea nevoie să mai stea pe gânduri.

— OK. Hai, urcă odată în maşină! Eu mai am ceva de rezolvat.

Au rânjit unul spre altul, apoi Menkhoff s-a întors şi a şoptit:

— Mult noroc!

Max a intrat din nou în clădire şi s-a oprit în faţa plăcuţelor fixate pe zid, în partea stângă, pe care erau inscripţionate toate birourile, firmele de avocatură şi cabinetele cu sediul acolo. Pe marginea de jos se putea citi:

FACILITY MANAGEMENT^ – Ell

Uşa pe care scria Ell se afla la capătul parterului şi ducea spre o locuinţă pe a cărei sonerie era numele Kerner.

A durat puţin până când un bărbat cam la şaizeci de ani a deschis uşa şi l-a privit distant pe Max.

— Bună ziua! a zis Max cu un zâmbet prietenos. Numele meu e Max Bischoff, mi-aţi putea acorda un moment?

— Pentru ce? a vrut să ştie Kerner, dar înainte să poată răspunde, Max a auzit un glas strident de femeie.

— Cine mai e acum?

Kerner a dat ochii peste cap, a scos o înjurătură şoptită şi a răspuns:

— Un bărbat.

— Un bărbat? Ce fel de bărbat? Ia şi termină repede şi intră în casă!

— Da, da, da, la naiba! a mormăit Kerner, dar a zis tare: Vin îndată!

Apoi s-a întors din nou spre Max.

— Deci?

— Voi juca cu cărţile pe faţă, a început Max, făcând un pas spre administratorul clădirii şi şoptind confidenţial: Sunt detectiv particular şi am fost angajat de un biet om care se teme că nevasta profită de el şi îl înşală fără ruşine, de multă vreme. E una dintre cucoanele bogate de aici din clădire şi îi povesteşte, tot la câteva zile, că e nevoită să facă ore suplimentare. Dar el crede că în timpul ăsta ea îi pune coarne şi că se întâlneşte cu amantul.

Schimbarea de pe chipul omului îi

îngăduia lui Max să spere că nimerise cu povestea lui.

Kerner a dat din cap ştiutor.

— Amărâtul!

— Cam aşa-i. Am văzut că deasupra intrării e o cameră de luat vederi şi m-am gândit să-l întreb pe cel care o administrează dacă n-aş putea să arunc o privire pe înregistrările de ieri-seară.

în timp ce vorbea, Max şi-a scos din sacou micul portmoneu, a luat două bancnote împăturite de cincizeci de euro şi i le-a întins administratorului.

— Bineînţeles, contra unei mici compensaţii pentru efort.

Când a văzut cum privea Kerner bancnotele, Max a ştiut clar că izbândise. O sută de euro, de care nu ştia nevasta, era probabil foarte valoroasă pentru el.

Cu o mişcare iute, banii s-au mutat din mâna lui Max în buzunarul de la pantalonii lui Kerner.

— OK, dar vă ţineţi gura şi mă lăsaţi pe mine să vorbesc dacă e nevoie, clar?

— Bineînţeles!

Holul era lung şi îngust şi se termina cu o uşă închisă, în spatele căreia Max bănuia că este camera de zi, fiindcă se auzeau nişte zgomote înfundate, care sugerau că funcţiona un televizor.

în ciuda temerilor lui, n-a fost nevoie să treacă pe acolo, ci au intrat într-o mică încăpere aflată în spatele unei uşi de pe partea dreaptă, care era umplută

cu dulapuri de unelte, detergenţi şi rafturi cu tot felul de cabluri, becuri şi alte ustensile de care e mereu nevoie într-o asemenea clădire. Lângă peretele din fund era un birou cu un monitor color mare, pe a cărui suprafaţă împărţită în opt se puteau vedea diferite zone ale clădirii. Una dintre ele era spaţiul din faţa uşii.

— Ieri-seară, ziceaţi?

— Da, aşa, de pe la cinci ar fi minunat.

Kerner s-a aşezat pe scaunul uzat de la birou, a tras tastatura mai aproape, a apăsat pe o tastă, făcând să dispară înregistrările video şi să apară un sistem de directoare cu subfoldere.

Un minut mai târziu, pe tot monitorul s-a văzut imaginea de la camera exterioară. Ora indicată pe marginea dreaptă de sus era 17:06.

— OK, a zis Max şi s-a aplecat ca să poată vedea mai bine detaliile. Acum vă rog să puneţi pe repede înainte. îi voi recunoaşte.

Imediat viteza de derulare a crescut de patru ori şi când Max a încuviinţat din cap, reacţionând la o privire a lui Kerner, viteza a devenit de sase ori mai mare.

Din când în când, de clădire se apropiau bărbaţi şi femei şi dispăreau înăuntru într-o fracţiune de secundă, însă mult mai multe erau persoanele care o părăseau. Max n-a avut mult de

aşteptat. Ceasul arăta 17:38 când a exclamat:

— Stop!

Kerner a oprit banda şi apoi, la rugămintea lui Max, a derulat-o încet înapoi până când umbra mare, pe care tocmai o văzuse ieşind din clădire, a luat-o înapoi, mergând de-a îndărătelea.

— Şi opriţi!

Max văzuse destul. Bărbatul a cărui fată era relativ uşor de recunoscut în acest cadru era fără îndoială Alexander Bohrens.

— Şi acum, ce? a întrebat Kerner surprins. Credeam că sunteti în căutarea unei femei. Sau ăsta e amantul?

— Nu, am crezut că el e, dar nu-i. Daţi iar înainte, vă rog, poate fi şi mai repede decât până acum.

Puţin timp după aceea, Max a cunoscut-o şi pe nevasta lui Kerner, când ea a deschis brusc uşa şi l-a privit cu neîncredere. După ce Kerner i-a explicat că Max era un tehnician care verifica instalaţia video, ea s-a retras mormăind ceva şi a închis usa.

După încă douăzeci de minute, ceasul a ajuns la ora 00:00, şi Max ştia sigur că Bohrens îi mintise din nou. Indiferent unde şi-ar fi petrecut seara, el îşi părăsise biroul la 17:38 şi nu se mai întorsese.

Max i-a mulţumit lui Kerner şi a ieşit

din
locuinţă.

Puţin mai târziu, aflat din nou în faţa clădirii, l-a sunat pe Menkhoff, care îl aştepta în maşină, undeva, mai departe.

— Cred că ar trebui să mai discutăm o dată cu domnul Bohrens, a propus Max. Ieri-seară a plecat de la birou la şase fără douăzeci şi nu s- a mai întors după aceea.

— Nemernicul. Ajung îndată acolo.

Când i-a văzut, tânărul de la recepţie a dat ochii peste cap.

— Dacă iar vreţi la domnul avocat Bohrens, îmi pare rău, dar tocmai are o discuţie importantă cu un mandant.

— Nu-i nimic, a răspuns scurt Menkhoff, apropiindu-se de uşa în spatele căreia Bohrens tocmai dispăruse şi deschizând-o fără să bată.

Când a intrat şi Max după Menkhoff, Bohrens şedea la birou şi i-a privit speriat. Era singur.

După prima secundă de sperietură a sărit de la locul lui şi a zis:

— Ei bine, asta întrece orice măsură. Până unde credeţi că puteţi să mergeţi? Eu voi...

— Acum vă veţi aşeza la loc şi ne veţi povesti unde aţi fost ieri-seară! s-a răstit Menkhoff la el. Si dacă îndrăzniţi să ne mai minţiţi încă o dată, am să vă fac zile fripte până când sunteţi dat afară în chip ruşinos din barou. Credeţi că suntem

complet idioţi? Ştiu că ieri aţi părăsit clădirea pe la şase fără douăzeci. Şi acum, domnule avocat, aş vrea să aud de la dumneavoastră unde v-aţi petrecut seara.

Bohrens pălise. S-a lăsat înapoi scaun, gemând. în cele din urmă, după ce şi-a mai venit în fire, a dat din cap resemnat.

— Bine. Dacă vă spun unde am fost, veţi înţelege de ce v-am servit povestea cu orele suplimentare.

— Daţi-mi voie să ghicesc, a intervenit Max. Aveţi o aventură, dar nu puteţi să ne spuneţi cu cine, ca să n-o compromiteţi pe doamnă, nu-i asa?

Atât Menkhoff, cât şi Bohrens l-au privit cu aceeaşi uimire.

— Cum... De unde ştiţi? a îngăimat avocatul.

— Nu-i deloc greu. în primul rând, ştiţi că am avut plăcerea să vă cunosc soţia, pe care o cunoaşteţi destul de bine ca să bănuiti cum s-a exprimat despre dumneavoastră. Iar acum presupuneţi că puteţi spera să găsiţi înţelegere la noi cu aventura. Aşa, ca între bărbaţi. în plus, o asemenea aventură are bineînţeles farmecul că, în cazul în care şi iubita e căsătorită, iarăşi puteţi spera să găsiţi înţelegere, nespunându-ne numele ei.

— Al naibii să fiu! a comentat Menkhoff, nu înainte să-i fi aruncat lui Max o privire admirativă. Nici să nu vă gândiţi! Vreau să ştiu cine-i femeia. Nume, adresă, număr de telefon. Tot. Si e vai şi amar dacă nu confirmă că ati

fost la ea ieri, toată seara.

Bohrens s-a lăsat pe spate în scaun şi l-a privit pe Menkhoff ca pe un animal ciudat.

— Nu găsiţi că începeţi să întreceţi măsura, domnule comisar? La urma urmei, e vorba dacă pot să confirm că fiica mea era sau nu acasă ieri-seară. Orice altceva ne priveşte doar pe soţia mea şi pe mine.

— O, nu, domnule avocat! Aici nu e vorba despre fiica dumneavoastră, e vorba despre o posibilă răpire a unui copil. în plus, e vorba despre uciderea lui Robert Benz. în afară de asta, eu sunt prim-comisar-şef la Criminalistică, să ţineţi minte.

Culoarea de pe faţa lui Bohrens a pălit pentru a doua oară într-un interval foarte scurt.

— Cum? Credeţi... credeţi că as fi în stare...

Cu un gest teatral şi-a dus mâna la frunte.

— Aşa ceva nu poate fi adevărat!

— Credeţi-mă, e adevărat! a ripostat Menkhoff netulburat.

— Dar Benz a fost ucis alaltăieri-noapte, nu-i aşa? în orice caz, atunci eram acasă, a adăugat Bohrens.

— Ah, chiar? a izbucnit Max. Şi cine poate să confirme? Soţia dumneavoastră care, cu două camere mai încolo, cu ochii legaţi şi cu dopuri pentru urechi, nu se trezeşte nici măcar când în faţa

casei se desfăşoară, în toiul nopţii, un ditamai teatrul, cu discuţii în gura mare? Sau fiica dumneavoastră, care ori nu iese din camera ei când sunteţi acasă, ori nu-i acasă, pur şi simplu, lucru pe care oricum nici nu l-ati observa.

— Ne-aţi minţit de mai multe ori, a preluat din nou Menkhoff. De-acum s-a terminat. Deci: cine e femeia?

Lui Max i se părea că trecuseră minute întregi până când Bohrens a reuşit să se adune cât să-i poată răspunde lui Menkhoff.

— Nu pot să vă spun numele ei. Ar avea consecinţe fatale pentru ea şi pentru familia ei. Ca să nu mai spun de a mea. Domnule Menkhoff, presupunerea că aş fi răpit o fetiţă sau că l-aş fi ucis pe Robert Benz este atât de absurdă, încât tot nu pot să cred că asta gândiţi. Dar înainte să distrugeţi două familii din cauza acestei supoziţii smintite, gândiţi-vă, vă rog, în ce stare se află fiica mea. încă este traumatizată şi extrem de labilă. Chiar vreţi să vă asumaţi răspunderea dacă acum îşi pierde şi ultimul sprijin pe care îl mai are?

Menkhoff s-a aplecat în faţă şi l-a privit pe Bohrens în ochi.

— La asta ar fi trebuit să vă gândiţi înainte să vă fi folosit scula cu o femeie măritată, domnule avocat. Vă dau răgaz două ore ca s-o puteţi preveni pe doamnă. Dacă până atunci nu ştiu cine e

amanta, am s-o caut chiar eu. Voi începe prin a vă întreba soţia şi fiica despre această irezistibilă necunoscută, iar la urmă vine rândul colegilor şi colegelor de aici, de la birou.

Max a observat că ameninţarea cu colegii îl îngrozea pe Bohrens mai mult decât aceea cu soţia.

— Două ore! a repetat Menkhoff, apoi el şi Max au părăsit biroul.

1. „Serviciul administrativ” (engl., în original) (n.r.).

50

Am impresia că iubita lui lucrează pentru biroul de avocatură, a gândit Max cu glas tare, după ce au ieşit din clădire.

— Dacă intr-adevăr există o iubită, a subliniat Menkhoff.

— Tu chiar crezi că Bohrens e implicat în uciderea lui Benz? a întrebat Max.

Ajunseră la maşina lui Menkhoff şi au urcat.

— Nu putem să excludem pe nimeni. Oricum, nu prea pare să-l aibă la inimă pe Benz.

— Hm, asta-i adevărat, confirmă Max.

Au petrecut următoarele minute în tăcere, până când Max şi-a adus aminte că trebuia să sune la universitate. După o convorbire scurtă a aflat că mentorul său, profesorul Bohrmann, preluase suplinirea orelor şi ceruse să i se transmită că putea să-şi ia liber cât avea nevoie.

După ce a pus telefonul deoparte, uşurat, Menkhoff i-a aruncat o privire.

— Eşti mulţumii cu ceea ce faci?

— Cursurile de la catedră?

— Da.

— Sigur. Câştig mai bine ca înainte, când eram criminalist, şi pot să le ofer viitorilor poliţişti informaţii pe care nu le învaţă în mod obişnuit.

— Locul tău e în stradă, şi asta ştii şi tu.

— Da, poate. Dar am mai avut o dată discuţia asta şi amândoi am fost de acord că r

poliţiştii sunt hărţuiţi şi mereu li se impun restricţii din multe direcţii. Nu, nu mai am chef de asa ceva.

— Dar acum, povestea asta, copiii ăştia răpiţi, uciderea lui Benz... îmi dau bine seama cât de mult te implici în investigaţie şi cât de perspicace eşti. Asta-i chemarea ta, Max.

— Se poate, dar totuşi...

— Şi dacă ai avea posibilitatea să-ţi păstrezi slujba la universitate şi să preiei din când în când câte un caz? Ca investigator particular?

— Vrei să zici ca acum, când am fost angajat de un suspect pentru molestare de copii, încercând să rezolv un caz, ca să nu fiu nevoit să recunosc că am fost luat de prost, de la început, şi că zile întregi am umblat aiurea ca un figurant inutil? Iar pentru toate astea n- am să am parte nici măcar de vreun onorariu?

Menkhoff a hohotit scurt.

— De la început ţi-am zis că Benz ăla nu e victimă, ci făptaş.

— Acum, că tot veni vorba – fata asta care se dă drept Leni. Ce crezi, chiar să fie Alina?

Menkhoff a izbucnit din nou în râs.

— Bine te-ai mai fofilat. Dar da, cred că e cel puţin posibil să se dea drept Leni. Indiferent din ce motiv.

— Si în cazul uciderii lui Benz? Ar intra şi ea în discuţie?

Menkhoff l-a privit scurt pe Max.

— Tu ce crezi?

— Nu putem s-o excludem, dar cred că e foarte posibil ca Alina să-mi fi scrijelit maşina. Poate că Olschewski ăla aşa a sfătuit-o, ca să se simtă şi ea mai bine, şi poate că el a adus-o la mine cu maşina, cine ştie. Dar o crimă?

— Bine, să ne întoarcem la tine. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ţi-ai putea închipui că preiei câteva cazuri ca investigator particular? Poate să lucrăm împreună?

— împreună cu tine?

— Da. Peste două luni ies la pensie, dar nu pot să mă văd stând acasă, cioplind figurine de lemn şi petrecându-mi serile cu idioţenii de la televizor. Dar mă văd înfiinţând o agenţie de detectivi împreună cu tine!

— Asta e... oho!

Max chiar amuţise. Inabordabilul, nesuferitul Menkhoff îl întreba dacă nu vrea să lucreze cu el. Max nu se putea abţine să nu se gândească la Böhmer şi la cât de mult îl ura acesta pe Menkhoff. Era foarte posibil ca Böhmer să se îndepărteze de el, dacă într- adevăr ar

fonda cu Menkhoff o agenţie de detectivi. Lăsând la o parte faptul că şi pe fostul său partener îl aştepta pensionarea în scurt timp. Ceea ce nu era şi cazul său. La doar treizeci şi trei de ani, avea înainte o întreagă carieră profesională. Indiferent care ar fi fost aceea.

— Ei? Ce zici?

— Deocamdată spun: mulţumesc pentru încredere, chiar mă simt onorat. Oricum, la asta trebuie să mă gândesc în linişte, iar acum nu pot încă să decid. Dar aş avea o propunere: hai să aşteptăm sfârşitul acestei poveşti, apoi vedem ce facem, OK? Dacă nu reuşim să rezolvăm cazul, cred că nu va mai fi nevoie de răspuns, nu-i aşa?

— Dacă nu rezolvăm cazul ăsta, a răspuns furios Menkhoff, o să fie nevoie de patru oameni ca să mă scoată din secţie, fiindcă altfel nu ies la pensie de bunăvoie. Şi acum să mergem la familia Reinhard. Mi-ar plăcea să ştiu dacă, întâmplător, Hannah nu are pe internei vreun prieten pe nume Karl.

Zece minute mai târziu, când au intrat pe strada unde era casa familiei Reinhard, Max a primit un telefon de la Alexander Bohrens, care i-a zis cu sufletul la gură:

— Individul ăla mizerabil. A luat-o pe Alina cu el.

— Ce? Care individ? Despre cine vorbiţi?

— Un tip cu un hârb de maşină, cred că era un Opel Kadett vechi. Trebuie să fie individul despre care mi-aţi vorbit. Am reuşit doar s-o văd pe Alina aruncând o geantă în portbagaj, a urcat şi ea şi apoi au plecat.

— I-ati urmărit?

— Da, bineînţeles, dar i-am pierdut la un semafor care s-a făcut roşu şi a trebuit să frânez.

— O să ne ocupăm de asta.

Max a tras aer în piept şi a pus telefonul deoparte.

— Se pare că Olschewski a luat-o pe Alina cu el. Ea avea şi o geantă. Bohrens a văzut-o urcând în maşina lui. I-a urmărit, dar i-a pierdut, din păcate.

— Ce mocăit! Dacă îşi închipuie că în felul ăsta povestea cu amica lui de aşternut e dată uitării, uite că şi-a prins degetele în uşă. Dau în urmărire maşina lui Olschewski.

Câteva minute mai târziu, mama lui Hannah le-a deschis uşa. După ce a dat din cap spre Max, l-a recunoscut pe Menkhoff, iar faţa ei trasă a părut să se scofâlcească şi mai mult.

— Dumneavoastră? Ce căutati aici?

— Bună ziua, doamnă Reinhard! a zis Menkhoff neimpresionat de această aversiune făţişă. Am dori să vorbim cu Hannah, fiica dumneavoastră.

— Nu-i aici.

— Dar unde-i?

— Nu ştiu. Doar nu mai e copil ca să-l păzeşti întruna. în afară de asta, oricum nu v- as lăsa să vorbiţi cu ea.

— De parcă aţi putea influenţa ceva.

Max nu ştia ce anume voia să zică Menkhoff, însă a părut să aibă efect, fiindcă trăsăturile femeii s-au înăsprit. Strângea din dinţi şi pometţii îi ieşeau şi mai mult în evidenţă. După un moment, femeia şi-a venit iar în fire.

— Pot să vă mai fiu de folos cu ceva?

— As dori să discut cu soţul r r dumneavoastră.

— E la birou.

— La birou? a intervenit Max. Când tocmai i-a fost ucis partenerul?

— Da. Totuşi, afacerea trebuie să continue.

— Hannah v-a pomenit vreodată numele Karl? a mai făcut Max o încercare.

— Karl? Nu. Cine-i?

— Unul dintre prietenii de pe internet ai Alinei Bohrens. Mă gândeam că poate Hannah ştie...

— Nu, Hannah sigur nu cunoaşte pe cineva care să umble cu pomuşoara aceea.

După o privire aruncată lui Menkhoff, care i-a răspuns ridicând din umeri, Max i s-a adresat iarăşi mamei lui Hannah.

— Sună ca şi cum Alina nu prea v-ar fl pe plac. N-a fost prietenă cu Hannah şi cu Leni?

— A avut voie să se joace cu ele de câteva ori. Dar am terminat cu asta când a început să fie inadmisibil de obraznică.

— Obraznică? în ce fel?

— Regret, mai mult de atât n-am ce să vă spun. Bună ziua!

Cu asta s-a întors şi le-a trântit lui Max şi lui Menkhoff usa în nas.

— Ştii ceva despre treaba asta? a întrebat Max în timp ce se îndreptau spre maşină.

— E clar că Alina şi Hannah nu se suferă. Dar ce treabă are doamna Reinhard cu asta nu ştiu.

— Atunci propun să-i facem domnului Reinhard o vizită la birou. Poate ne ajută el.

— Chiar sunt curios.

După ce au urcat în maşină, Menkhoff a sunat la secţie şi s-a interesat dacă mai era vreo noutate în cazul Klarei, fata dispărută. Puţin după aceea, punând telefonul pe consola din mijloc, a spus grav:

— Tot nimic. Nici despre Klara, nici despre Lea.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce...

Max a fost întrerupt de sunetul telefonului lui Menkhoff.

Comisarul a acceptat apelul, a dus telefonul la ureche şi a zis:

— Alina! Bine că suni.

Apoi, pentru un timp, doar a ascultat.

51

Zice să n-o căutăm şi că e în siguranţă, a explicat Menkhoff când conversaţia s-a încheiat. Susţine că l-a însotit pe Karl de bunăvoie. Că el o ocroteşte şi că ea se va întoarce când nu va mai fi nevoită să-i fie frică.

— Frică? De cine?

— Asta n-a zis.

— La naiba! Dacă ştie ceva...

— Da, dar ce folos dacă nu vrea să vorbească.

— Totul e din ce în ce mai dement şi mai încurcat, a comentat Max. Şi noi încă n-avem nicio urmă în ceea ce le priveşte pe Lea şi Klara.

— Ca să nu mai vorbim despre ucigaşul lui Benz, a adăugat Menkhoff.

— Sau despre ucigaşa lui, a zis Max, dând din cap. Dar de unde are Alina numărul tău de telefon?

— Habar n-am! Presupun că de pe cartea de vizită pe care i-am dat-o tatălui ei în urmă cu sase ani.

Biroul *Benz & Reinhard – Agenţi de asigurări* era la parterul unei clădiri cu patru etaje şi avea spre stradă două vitrine pe care era scris numele firmei, cu litere de dimensiuni mari.

Si-au dat seama încă de la intrare că era închis.

— Ciudat, a zis Max, ăştia n-au nişte angajaţi care să se ocupe de firmă când ei sunt plecaţi la clienţi?

— Se vede că nu.

— Ai numărul de telefon al lui Reinhard?

— Nu.

— Fir-ar să fie!

Max a lovit sticla vitrinei cu palma, făcând- o să vibreze.

— Alina nu-i, Hannah nu-i, Reinhard nu-i. Fug toţi de noi? Benz e mort, Bohrens ne minte după toate regulile artei, iar nevastă-sa e o narcisistă obsedată de propria persoană, care nu ştie nimic despre fiică-sa. Ce naiba se petrece aici?

— Bine ai revenit în lumea celor de la investigaţii, a comentat Menkhoff cinic. Dar să fim cinstiţi, de fapt, tocmai poveştile astea încâlcite ne întărâtă ambiţia să dezlegăm misterul, nu-i aşa?

Max a dat din umeri.

— Dacă n-ar fi vorba despre nişte vieţi omeneşti şi, mai ales, despre cele ale unor copii, probabil că ţi-aş da dreptate, dar ceea ce mă impulsionează în cazul ăsta este pur şi simplu speranţa că fetele mai pot fl salvate.

A stat o clipă pe gânduri.

— Aşa nu ajungem nicăieri. Vrei să-mi faci o favoare şi să mă laşi la secţie? Mă duc acasă

şi o să mă ghemuiesc acolo câteva ceasuri. Poate am noroc. De cele mai multe ori mai există câte un amănunt pe care l-ai trecut cu vederea şi care îţi sare în ochi dacă îţi faci timp şi mai verifici totul încă o dată, în linişte. Apropo, ai mai aflat ceva despre hard-diskul din casa lui Benz?

— Nu, dar bine că întrebi, mă interesez imediat.

Menkhoff a format un număr, iar când i-a răspuns un bărbat pe nume Becker, a trecut pe bluetooth, să poată auzi şi Max prin difuzoarele maşinii.

— Tot eu, Bernd. Ai aflat deja ceva de la colegii de la tehnic care caută hard-diskul în casa lui Benz?

— Da, tocmai aveam de gând să te sun.

— Si?

— Nolte tocmai s-a întors. Cel mai bine vorbeşti tu cu ea. O clipă!

După câteva secunde s-a auzit un glas de femeie.

— Nolte.

— Eu sunt, Bernd. Ce s-a întâmplat? Ce-aţi găsit?

— Când am terminat de scotocit prin casă, ne-am gândit să ne uităm în magazia de lemne de afară. Nici acolo nu era nimic, dar un coleg a văzut puţin mai încolo un loc care arăta ca şi cum cineva ar fl săpat şi s-ar fl străduit să şteargă urmele. Am verificat şi am dat peste un schelet de animal. Probabil un câine.

Trebuie să fie mort de câţiva ani.

— Da, chiar ar trebui să fie un schelet de câine. Max, nu ţi-a povestit Benz că vizitatorul nocturn a dezgropat câinele familiei şi a pus oasele în camera de zi?

— Da, exact, de aceea era Benz atât de sigur că era vorba despre Leni.

— Hm! a mormăit Menkhoff. Si nu mai era nimic altceva acolo, Nolte?

— Am mai căutat, dar nimic.

— Si totuşi... As vrea să...

— Deja au început săpăturile. Avem o echipă şi vom excava grădina. îndată plec şi eu intr-acolo. Dacă e ceva de găsit, atunci vom găsi.

— Bine. Si nici urmă de hard-disk?

— Din păcate, nu. Sunt pur şi simplu prea multe locuri în care poate fi ascuns un obiect atât de mic. Până acum n-am găsit nimic.

— OK, vă mulţumesc pentru efortul depus!

— Pentru puţin, doar e treaba noastră, a răspuns ea.

Apoi a închis.

— E în ordine dacă mă mai duc o dată la casa lui Benz?

— Sigur că da, de ce?

— Poate mai stau o oră pe-acolo, înainte să merg acasă.

— Bine, le zic colegilor că vii.

Mai târziu, când a coborât din maşina lui Menkhoff, la marginea parcării din faţa secţiei de poliţie, Max s-a mai

aplecat o dată spre interiorul maşinii şi a zis:

— Dacă apar noutăţi, te rog să mă suni, OK?

— Bineînţeles. Si mult succes în ce mai faci tu acolo, în casa lui Benz.

Max a zâmbit, a închis portiera şi s-a dus la maşină, intrând în trafic la puţin timp după aceea.

în decurs de numai câteva zile, Menkhoff reuşise să dreagă imaginea pe care Max o avea despre el şi care, în mare parte, era din auzite.

E drept că nu se dovedise a fi un investigator foarte simpatic, dar, totuşi, te puteai înţelege cu el şi era perspicace. Max îşi confirmase că cel mai bine e când te bazezi pe propria experienţă şi pe instinct.

S-a gândit la Bohmer, ale cărui resentimente faţă de Menkhoff, aparent de neclintit, se bazau tot pe spusele altcuiva. în cazul lui, ale Verenei Hilger.

Şi tocmai omul ăsta îi propunea să lucreze cu el ca investigator particular şi să dea o mână de ajutor poliţiei într-un mod poate mai puţin convenţional.

Ceva ce Max nu putuse sau nu voise să-şi imagineze până în acel moment. Dar şi-a propus să se gândească la asta mai târziu, în linişte.

Oricum, în momentul acela trebuia să-şi elibereze mintea şi să-şi facă timp să cerceteze casa lui Robert Benz.

Când a ajuns acolo, în faţa uşii erau trei vehicule de intervenţie, între care un transportor cu echipamentul de care colegii lui Menkhoff aveau nevoie în grădină. Max era foarte curios să vadă dacă vor găsi ceva.

Tânăra poliţistă în uniformă, care îl aştepta în faţa intrării, i-a făcut semn din cap.

— Domnul Bischoff?

— Da, eu sunt.

— Domnul Menkhoff deja ne-a informat că veţi veni.

A arătat spre uşa din faţă.

— Vă rog, e deschis.

Max tocmai trecu pe lângă ea, când s-a auzit strigat:

— Domnule Bischoff!

S-a întors spre ea.

— Da?

— Ce bine că vă avem la bord. Instructorul meu vă menţiona mereu când venea vorba despre metodele moderne de investigaţie.

— Mulţumesc, mă bucur, dar mai întâi să vedem dacă într-adevăr pot să ajut cumva. Şi, în plus, de caz se ocupă comisarul-şef Menkhoff, care este un investigator excelent.

— Prim-comisarul-şef de la Criminalistică, l-a corectat ea şi s-a îndepărtat zâmbind.

Max a intrat în casă, a stat o clipă în hol şi s-a uitat spre locul unde Robert Benz găsise ghiozdanul fiicei sale. însă

de asta avea să se ocupe mai târziu.

Motivul principal al vizitei lui era hard- diskul şi era convins că, dacă îl găseau şi conţinea într-adevăr ceea ce bănuiau ei, atunci ar fi progresat binişor. Poate că pe el se putea găsi chiar şi cheia soluţionării cazului.

în bucătărie s-a aşezat la masă, a privit în jur şi apoi a stat o vreme cu ochii închişi. Când i-a deschis din nou, şi-a lăsat gândurile să cutreiere.

Locuiesc de multi ani în casa asta şi am un f r hard-disk plin cu înregistrări video cu scene de sex la care mă tot uit, dar care n-are voie să ajungă în mâini străine. Am nevoie de o ascunzătoare...

52

După ce a stat o vreme la masa din bucătărie, Max s-a ridicat şi s-a uitat afară la bărbaţii şi femeile care săpau în grădină. Lucrau fără echipamente grele, doar cu cazmale şi lopeţi, şi asta era o muncă anevoioasă şi cam consumatoare de timp.

S-a întors, a ieşit din bucătărie şi a intrat în sufragerie.

Ascunzătoarea mea trebuie să fie în casă, undeva unde pot ajunge cu uşurinţă, în orice moment, şi pot scoate hard-diskul fără prea mare efort, ori de câte ori am nevoie.

Câteva uşi şi sertare de la dulapul din

sufragerie erau parţial sau complet deschise. Percheziţia lăsase semne vizibile, camera arăta diferit fată de ultima lui vizită. Era ceva obişnuit pentru Max. în timpul unei percheziţii, majoritatea ofiţerilor se străduiau să ţină haosul cât de cât sub control, dar pur şi simplu nu avuseseră timp să pună totul la loc.

Max nu şi-a bătut capul să cerceteze camera mai îndeaproape, mai avea timp să o facă dacă toate celelalte încercări eşuau.

Nu, camera de zi e locul unde primesc vizite. Când vine cineva, e foarte probabil să petrec majoritatea timpului în camera asta. Nu e un loc bun pentru ascunzătoarea mea.

Max a ieşit din cameră, a luat-o spre stânga şi a deschis uşa spre o încăpere mică, unde pe podea erau nişte lăzi cu băutură şi alte câteva sticle. Pe perete era panoul electric şi instalaţia pentru telefon.

Max a mişcat din loc câteva obiecte, fără prea mult interes. Cu siguranţă că poliţiştii verificaseră deja cu atenţie. A închis uşa, s-a dus la scări şi apoi a urcat la primul etaj, unde era camera lui Leni. S-a oprit în mijlocul încăperii şi s-a întors încet pe călcâie, şi ochii lui au scanat meticulos camera. S-a învârtit astfel de trei ori şi apoi s-a îndreptat spre anumite puncte, a deschis sertarele şi le-a pipăit

pe dedesubt, a verificat tablouri de pe pereţi şi a dat deoparte un covor.

în cele din urmă a privit tavanul acoperit cu un tapet cu fibre de lemn, vopsit în alb, apoi s-a dus la fereastră şi a aruncat o privire spre stradă, unde, între timp, sosise şi un al patrulea vehicul de intervenţie.

S-a întors, a făcut un pas, s-a oprit...

Ceva nu era în regulă cu imaginea pe care tocmai o văzuse când privise pe fereastră, dar nu ştia ce anume. S-a dus din nou la fereastră şi s-a uitat afară. Nu era nimic neobişnuit; totuşi simţea acea nelinişte greu de descris, care încerca să-i atragă atenţia asupra unui lucru. Ceva ce era extrem de aproape. Ceva important.

înainte să se poată ocupa de asta cu mai multă atenţie, Max a auzit de jos glasuri şi strigăte agitate. Găsiseră ceva.

A părăsit camera lui Leni cu paşi repezi, a coborât scările în fugă, a intrat în sufragerie şi a ieşit prin uşa de la terasă.

Toţi poliţiştii erau adunaţi într-un loc, priveau în jos şi vorbeau agitaţi.

— Ce-aţi găsit? l-a întrebat Max pe unul dintre ei când a ajuns mai aproape.

— Oase, a venit scurt răspunsul. Rămăşiţe umane.

Max şi-a făcut loc printre doi bărbaţi şi a reuşit să arunce o privire asupra gropii adânci cam de un metru şi jumătate, în care o poliţistă se lăsase pe

vine şi râcâia cu grijă pământul cu o mică tijă de metal.

— Craniul, bazinul...

A ridicat ochii şi i-a privit pe colegi, pe rând.

— Fără îndoială, un schelet de copil.

53

O jumătate de oră mai târziu a ajuns şi Menkhoff, aproape în acelaşi timp cu medicul legist, care s-a prezentat ca locţiitor al doctorului Dres, cel care fusese la Benz cu câteva zile în urmă pentru o primă examinare a cadavrului.

— Şi? Aţi mai găsit ceva? i s-a adresat Menkhoff celei care conducea echipa de căutare.

— Nu, până acum, nu.

— Bine. Un scurt raport.

— Oasele se află chiar lângă locul unde am descoperit rămăşiţele câinelui, la o adâncime cam de un metru şi jumătate. Cel care dezgropase oasele câinelui şi-a înfipt cazmaua în pământ la doar câţiva centimetri de cadavru şi la jumătate de metru deasupra lui.

— E foarte posibil să mai găsiţi şi alte cadavre.

— Da, se poate, la urma urmei au dispărut trei fete, a răspuns Nolte. Totuşi, ca să săpăm atât de adânc în toată grădina avem nevoie de un mic excavator. Deja l-am solicitat, dar va mai dura până ajunge aici.

Menkhoff a mulţumit şi s-a întors spre

Max.

— Mai sunt câteva noutăti interesante. Tocmai am primit un apel din Spania. De la fosta nevastă a lui Benz.

— Deci trăieşte?

— Da. Trebuie să fi aflat din mass-media că Benz a fost ucis. S-a tot codit o vreme, până când a zis că l-a părăsit atunci pe Benz, fiindcă i se părea că are ceva de-a face cu dispariţia lui Leni.

— Ce să zic, grozav! a exclamat Max, clătinând din cap. Şi abia acum vine cu povestea asta? De ce naiba nu v-a zis nimic acum sase ani?

— Asta am întrebat şi eu. Pretinde că nu era sigură. Nu-şi dorea decât să plece de lângă el.

— Mereu aceeaşi mizerie, a zis Max furios. Bine, acum ştim măcar că Benz nu şi-a omorât nevasta. Si? Altceva?

— Nu, dar am numărul ei de telefon, pentru orice eventualitate.

O vreme i-au privit în tăcere pe agenţi cum munceau, apoi Menkhoff a zis:

— încă de atunci i-as fi răscolit ticălosului casa şi grădina dacă aş fi primit un mandat corespunzător. Dar n-am primit, fiindcă suspiciunile nu se bazau pe suficiente dovezi. Cine ştie câte s-ar fi putut evita. Ce rahat!

A privit în jur prin grădină.

— Hai să mergem în casă!

Ajunşi în camera de zi, Menkhoff s-a

uitat la uşile dulapurilor şi la sertarele parţial deschise.

— Si? Cum stă treaba cu hard-diskul?

— De asta mă ocup, l-a asigurat Max şi iar s-a gândit la senzaţia avută în camera lui Leni. Am impresia...

— Da? Ce impresie?

— Greu de descris. E posibil să fi văzut deja rezolvarea, dar nu mai ştiu unde.

— OK. Atunci sper că-ţi vine iar în minte. Altceva: pe drum încoace am primit un telefon foarte interesant.

— De la cine?

— De la un oarecare Peter Josten.

Numele nu-i zicea nimic lui Max.

— Peter Josten... Cine-i?

Gura lui Menkhoff schiţa ceva ce aducea doar pe departe a zâmbet.

— îl cunoşti.

— Da? Dar nu şi după nume.

— Vizita noastră la biroul de avocatură...

Brusc numele era din nou prezent. Max îl văzuse pe o plăcuţă la recepţia biroului de avocatură.

— Aşa-i, acum îmi amintesc. Tânărul de la recepţie.

— Exact. Şi acum, ţine-te bine! Domnul Josten mi-a dezvăluit cine e aventura lui Bohrens.

înainte să insiste, Max a aşteptat o clipă pe care Menkhoff a savurat-o vizibil.

— Ei hai, zi, cine?

— Chiar el.

— El... ce?

— Chiar Josten. îşi dau întâlnire constant în locuinţa lui Josten.

— Asta explică şi de ce Bohrens s-a împotrivit cu atâta înverşunare să ne divulge numele. Dacă ar afla nevastă-sa...

— Cred că asta n-o priveşte numai pe nevastă-sa, a zis Menkhoff. Depinde cum văd lucrurile colegii din biroul de avocatură.

Max era din nou surprins de Menkhoff. Nu s-ar fi mirat dacă comisarul-sef ar fi făcut nişte comentarii dispreţuitoare despre homosexualitatea ascunsă a lui Bohrens. Dar nu le făcu. în schimb a aruncat o privire spre uşa de la terasă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca dintr-o clipă în alta să se găsească şi alte rămăşiţe omeneşti.

— Deci, acum e clar de ce ne-a minţit, dar oricum, încă nu e în afara cercului de posibili suspecţi. Ar avea cel puţin un motiv, şi nici alibiul lui nu e solid.

Max vedea altfel lucrurile.

— Nu ştiu... Faptul că nu-l plăcea pe Benz nu înseamnă şi că l-a ucis. Iar în ceea ce priveşte alibiul său – a dormit acasă, la fel ca toată lumea la ora aceea. Dacă nu admiti asta ca alibi, înseamnă că avem foarte mulţi suspecţi.

— O să vedem. Cred că vrei să rămâi singur aici înăuntru, nu-i aşa?

— Da.

— Bine. Ies la colegii mei. Dacă găseşti ceva, anuntă-mă.

După ce Menkhoff a ieşit din casă, Max a urcat din nou la etaj şi s-a dus în acelaşi loc unde stătuse înainte, în faţa ferestrei din camera lui Leni.

Sentimentul acela apăruse când se uitase pe fereastră şi văzuse vehiculele de intervenţie. Asa că a mai făcut o încercare.

între timp sosiseră şi mai mulţi poliţişti în uniformă. închiseseră strada cu bandă galbenă, plasată la oarecare distanţă de casă, şi din când în când discutau cu trecătorii.

Max s-a îndepărtat de fereastră şi a început să-şi asculte glasul interior. Senzaţia încă era acolo, dar pur şi simplu nu reuşea s-o desluşească.

După o ultimă privire în jur, a părăsit în cele din urmă camera lui Leni şi a intrat în

dormitorul lui Benz. O cameră aleasă ca ascunzătoare pentru obiecte valoroase. Evident, oamenii înclină să creadă că lucrurile sunt mai în siguranţă dacă le ascund în refugiul lor cel mai intim.

Spre deosebire de camera de zi pe care Benz o aranjase puţin mai modern, mobilierul din dormitor era învechit. Patul demodat, din lemn de stejar deschis la culoare, şi dulapul corespunzător i se păreau lui Max nişte relicve din anii 1970. Mocheta cafenie,

cu model comun, completa imaginea, dând camerei o atmosferă îmbâcsită, învechită.

După aproape douăzeci de minute, Max a ieşit şi din camera asta, fără să fi găsit ceva.

Cu privirile îndreptate spre uşa deschisă de la camera copilului a scos o înjurătură şoptită. Era sigur că văzuse ceva care nu se potrivea cu restul. Trebuia doar să-şi amintească ce anume. Dar oricât se străduia, tot nu reuşea să-şi dea seama.

N-avea rost, trebuia să repete tot ce făcuse după ce intrase în casă. Poate că atunci va înţelege ce nu se potrivea.

Aşa că a început de la uşă, unde s-a întors, şi a parcurs acelaşi drum ca mai devreme. în bucătărie s-a aşezat la masă şi a privit în jur.

Nimic. S-a gândit la ce făcuse după aceea. Se uitase pe fereastră. Aşa că s-a ridicat în picioare, s-a întors, a urmărit lucrările care se desfăşurau în grădină şi... apoi a realizat.

S-a răsucit iute şi s-a uitat în sus.

Camera lui Leni! De acolo văzuse strada, în schimb fereastra de la bucătărie dădea spre grădină. Deci camera copilului era de cealaltă parte a casei.

în timpul vizitei lui, când stătuseră în bucătărie, Benz se tot uitase nervos în sus, iar răspunsul lui la întrebarea lui Max fusese: „Camera lui Leni e chiar

deasupra bucătăriei.”

Nu era posibil să te înşeli chiar aşa în propria casă. Asta însemna că Benz avusese cu siguranţă alt motiv să se uite agitat în sus.

Max şi-a plimbat privirile peste panourile albe din lemn, amintindu-şi că în timpul discuţiei el stătuse lângă masă, iar Benz în faţa lui. Se uitase într-un loc, undeva deasupra capului lui Max... A tras un scaun şi a urcat pe el. Apoi a început să pipăie cu atenţie panourile de deasupra lui. Cu a treia a avut succes. A cedat la o atingere uşoară şi a apărut un gol. Max a împins puţin panoul într-o parte. Când deschizătura a fost suficient de mare, a băgat o mână şi a pipăit în jur. La câţiva centimetri a atins un obiect dur, rece. încă din clipa în care a apucat cu precauţie obiectul a bănuit ce ţinea în mână. După câteva secunde l-a văzut şi, neputându-se abţine, a scos un strigăt victorios.

Ceea ce ţinea el în mână era un hard-disk extern.

54

Max a pus hard-diskul pe masa din bucătărie şi a traversat în grabă camera de zi, ieşind pe terasă. Menkhoff tocmai discuta din nou cu Nolte. Când l-a văzut pe Max, i-a mai zis femeii ceva şi apoi s-a dus la el.

— Ai găsit ceva, nu-i aşa? a întrebat el plin de speranţă, încă înainte să fl ajuns la Max. Se vede pe faţa ta.

Max a dat din cap.

— Am hard-diskul.

Menkhoff a închis ochii pentru o clipă.

— Ah, în sfârşit! Unde era?

Max i-a spus, iar Menkhoff s-a lovit cu palma peste frunte.

— Ăştia întorc toată casa pe dos şi nu se uită după panourile din tavan? O ascunzătoare care apare în jumătate din filmele poliţiste de la televizor!

— Aici problema e să găseşti locul exact, i-a apărat Max pe agenţi. Eu l-am descoperit numai pentru că Benz se tot uita acolo sus când am fost la el. Am avut un avantaj.

— Ne trebuie imediat un computer.

Menkhoff s-a întors şi a chemat un om din
curte.

— Am nevoie de un computer. Sigur aveţi aşa ceva la voi. Repede, aduceţi-mi unul!

N-au fost nevoiţi să aştepte mult. După câteva minute, unul dintre colegii mai tineri i- a adus lui Menkhoff un laptop.

în bucătărie, Max a conectat hard-diskul la portul USB, a aşteptat un moment ca sistemul să recunoască mediul de stocare, a selectat litera unităţii nou apărute şi a aşteptat, ca vrăjit, să se afişeze conţinutul hard-diskului. Dar a fost dezamăgit. în loc de

o serie de nume de fişiere, a apărut o fereastră mică cu indicaţia: Vă rugăm introduceţi parola.

— Rahat! a exclamat Max, deşi, de fapt, se aşteptase la aşa ceva.

Dacă acel hard-disk conţinea intr-adevăr ceea ce credeau ei, ar fi fost o neglijenţă de-a dreptul idioată dacă Benz ar fi stocat fişierele fără să le fi criptat.

— Avem nevoie de un expert IT, a spus Menkhoff, apoi s-a ridicat şi a ieşit din bucătărie.

La scurt timp după aceea, Max l-a auzit strigând în grădină:

— îmi trebuie cineva care ştie să spargă o parolă.

Max se întreba dacă introducerea parolei era limitată la trei încercări sau dacă era deschisă. Nu exista decât o singură modalitate de a afla. A tastat cuvântul *Leni* şi a confirmat cu Enter, după care a primit doar mesajul că parola introdusă este incorectă. Aşadar, se părea că numărul de încercări era nelimitat, ceea ce simplifica spargerea parolei.

— Niciunul dintre cei de afară nu poate să ne ajute, a mormăit Menkhoff când s-a întors în bucătărie. Hai să ducem chestia asta la secţie.

Câteva minute mai târziu, Max şedea în maşină, conducând în spatele lui Menkhoff, care luase hard-diskul la el.

în timp ce ei se strecurau prin trafic, gândurile lui Max se îndreptau spre ce aveau să găsească după ce parola va fi

fost decriptată şi datele stocate vor fi devenit accesibile. în F sinea lui recunoştea că se temea de acel
F
moment. Bineînţeles că văzuse destule pe parcursul carierei sale; nu lipsiseră nici fotografiile cu pornografie infantilă. Dar se întreba cum avea să reacţioneze dacă va
trebui să-l vadă pe Robert Benz, pe cel care îl angajase, jucând un rol principal în filme precum *Leni3.*

Nu reuşea nici măcar cât de cât să-şi
F
închipuie aşa ceva.

Doi bărbaţi îi aşteptau la secţie. Se vedea că Menkhoff îl cunoştea doar pe cel mai în vârstă. Cel tânăr le-a fost prezentat drept un nou angajat care se specializase în domeniul criminalisticii IT. Menkhoff a dat scurt din cap spre tânăr, dar apoi s-a întors iarăşi spre colegul mai în vârstă, scena amintindu-i lui Max de felul în care se purtase Böhmer cu el când îi fusese repartizat ca nou partener.

Menkhoff i-a dat hard-diskul celui în vârstă.

— Parola trebuie spartă şi asta cât mai repede posibil.

Tânărul nu s-a arătat deranjat şi a dat din cap către Menkhoff, zâmbind.

— Nicio problemă, o să reuşim. Folosim metoda *brute-force.* Dacă parola nu e prea lungă, se poate face rapid. Dar dacă au fost utilizate zece sau mai multe caractere, poate să mai dureze, dar nicio

grijă, oricum o spargem.

Menkhoff a aşteptat să se termine explicaţiile şi apoi a spus calm:

— Luati-o din loc şi să nu vă întoarceţi până când nu putem deschide datele de pe blestemăţia asta.

Cei doi s-au dus cu hard-diskul în altă încăpere şi el a întrebat:

— Ai mai avut de-a face vreodată cu asa ceva?

— Asa direct? încă nu.

— Atunci gândeşte-te bine dacă chiar vrei să fii de faţă. Spre deosebire de mine, tu poţi să alegi şi nu trebuie să suporţi toată mizeria.

— Rămân, a decis Max. Vreau să ştiu cu ce făptaş avem de-a face în cazul celor două fete, Lea şi Klara, şi sper că în înregistrări există referinţe la el.

— Pot să-ţi spun şi mai târziu ce...

— Patru ochi văd mai multe decât doi, l-a întrerupt Max pe comisarul-şef, care a ridicat o mână în semn de scuză.

— E în regulă, mi-am spus şi eu o părere. Dar pregăteşte-te, ceea ce probabil că vei vedea curând o să te sfâsie lăuntric.

Max n-a răspuns şi a încercat să se convingă că va face faţă, pentru că ştia foarte bine la ce să se aştepte.

Când s-a întors după aproximativ cincisprezece minute, cel mai în vârstă dintre cei doi specialişti IT era alb ca varul.

— Ei? Aţi spart-o? l-a întrebat Menkhoff, dar el îl privea complet tulburat.

Abia după un timp a dat din cap.

— Da. Ce e acolo... Ce e pe... asta...

— E în regulă.

Menkhoff a făcut semn spre uşa prin care venise omul.

— E voie?

Când au intrat în încăpere, unde patru monitoare erau puse alături pe un blat lung, Menkhoff a privit mirat în jur.

— Unde ţi-e noul coleg?

— La toaletă, îşi varsă măruntaiele.

Menkhoff a bombănit ceva şi apoi a întrebat:

— Unde e conectată chestia aia?

— Acolo, în faţă.

Fără alte comentarii, Menkhoff s-a aşezat pe scaunul din dreptul monitorului şi a apăsat pe tastatură; a apărut interfaţa de la Explorer, iar în coloana din dreapta se putea vedea o listă lungă cu nume de fişiere.

— Vă doresc nervi tari! a zis colegul lui Menkhoff şi s-a întors. Eu ies de-aici.

Când a citit denumirile, lui Max i s-a strâns stomacul.

Lista fişierelor era lungă, dar existau trei nume principale, fiecare dintre ele apărând de mai multe ori şi deosebindu-se cu ajutorul unei numerotări consecutive: *Annal* până la *Annal* 7, *Măriei* până la *Marie23* şi *Lenil* până la *Leni3.* Cele mai multe fişiere erau

fotografii; celelalte erau format video. Cele trei fişiere

F

Leni erau filmulete.

— Sunt doar trei înregistrări cu fiica lui, a murmurat Menkhoff.

Max a tras aer în piept.

— Da, dintr-un motiv oarecare.

Fără să vrea, şi-a ţinut respiraţia când l-a văzut pe Menkhoff mutând cursorul pe fişierul *Lenil.mov.*

După un dublu clic, s-a deschis o nouă fereastră cu programul de redare a filmelor. în secunda următoare s-a văzut o fată blondă şezând pe o pajişte şi ţinând o păpuşă cu păr bogat, de lână galbenă, pe care o plimba prin iarbă.

O voce de bărbat – Benz era – a strigat-o şi i-a cerut să se uite la cameră, dar Leni ori nu-l auzea, ori nu-l lua în seamă. Pierdută în gânduri, ea continua să se ocupe de păpuşa pe care i-o făcuse bunica.

Max urmărea cu încordare ce se întâmpla pe monitor şi se aştepta ca imaginea şi atmosfera filmului să se schimbe în orice moment, dar nu s-a întâmplat aşa. După aproximativ patru minute, timp în care nu s-a văzut nimic altceva decât Leni jucându-se, clipul s-a terminat.

— Ciudat, a zis încet Menkhoff şi a făcut clic pe al doilea document *Leni.*

Aici fata era mai tânără, poate că avea patru sau cinci ani. Şedea pe o canapea

de modă veche, tapiţată în catifea cafenie, alături de o femeie blondă, atrăgătoare, şi se uita într- o carte deschisă, pusă pe coapsele femeii, probabil mama ei. Femeia tot arăta spre carte şi spunea o poveste.

— Chiar e ciudat, a spus Max când s-a terminat şi filmul ăsta, fără să fl văzut nimic din ce se temuse că s-ar putea să vadă.

Menkhoff l-a privit.

— îti aminteşti la ce filmulet se uita Benz ʳ ʳ ʳ
înainte să fie ucis?

— Da. *Leni3.*

— Ei, atunci...

înregistrarea s-a deschis cu un dublu clic, arătând-o din nou pe Leni, când avea vreo zece ani, stând liniştită în pat, cu ochii închişi. Max spera din toată inima că dormea, ceea ce s-a şi confirmat imediat, când a tresărit şi s-a întors pe-o parte.

Aparatul de filmat a ocolit capătul patului şi apoi s-a oprit de cealaltă parte, într-o poziţie de unde se vedea chipul fetei. Minute în şir. Apoi s-a terminat şi acest clip, iar Menkhoff şi Max s-au privit.

— Nu pare să ne-ajute în vreun fel, a comentat Menkhoff dezamăgit.

— Să mai aşteptăm şi vom vedea, a răspuns Max. Deschide oricare alt fişier.

Menkhoff s-a hotărât pentru *Annal.mov,* primul din coloană. în clipa

următoare a început filmul. După nici câteva secunde, Max s-a cutremurat şi a închis ochii dezgustat.

55

Deşi calitatea imaginii nu era deosebit de bună, Max a recunoscut-o pe fată după fotografiile care fuseseră ataşate rapoartelor pe care le citise online. Cadrele păreau să fi fost făcute pe lumină slabă, într-o construcţie de lemn. Şi l-a recunoscut pe bărbatul de lângă copil. Era Robert Benz.

Amândoi erau goi.

— Jigodia, a mârâit Menkhoff. Ar trebui să i se dea o medalie celui care i-a spulberat creierul.

Max nu era în stare să spună ceva, nici să fi vrut. Nu-şi putea dezlipi privirea de la scenele insuportabile care i se desfăşurau în faţa ochilor şi îi venea tot mai greu să respire. A reuşit să se desprindă abia după câteva minute.

— Eşti bine? l-a întrebat Menkhoff.

Max a scuturat din cap.

— Nu. Am nevoie de un moment, îmi pare rău.

— E în ordine. Dacă vrei, du-te afară şi trage aer în piept. Eu o să mă uit la înregistrările video şi la fotografii şi te chem dacă descopăr ceva care ne poate ajuta.

— Nu, cum am mai spus: patru ochi

văd mai multe decât doi. îmi revin îndată. Ştiam ce ne aşteaptă, dar să mai şi văd… două minute, bine?

Menkhoff a dat din cap şi s-a întors spre ecran.

Când zgomotele din înregistrare s-au oprit brusc, Max a ştiut că se terminase. Următoarele două filmări şi fotografiile semănau cu ceea ce tocmai văzuseră şi, pe lângă dezgust şi greaţă, ele au trezit în Max o furie imensă fată de Robert Benz. A reuşit să r

urmărească materialul doar pentru că se concentra să-şi ţină privirea fixată asupra lui Benz şi a detaliilor din jur, fără să se uite direct la fată.

Apoi Menkhoff a deschis fişierul video cu numele *Măriei* care, în afară de fată, se deosebea de cele anterioare într-un fel aparte: pe lângă Benz şi fata numită Mărie se mai vedea un bărbat.

Era gol, ca şi Benz, dar purta o mască de piele care îi acoperea tot capul, cu excepţia celor două găuri pentru ochi şi a uneia mai mari, pentru gură.

— Ei, fir-ar să fie, nu era singur, a izbucnit Menkhoff şi a lovit blatul mesei cu pumnul încleştat încât monitorul se clătină.

Max se aplecă, încercând să descopere vreun amănunt care să-i sugereze identitatea bărbatului.

— Ar putea fi punctul nostru de plecare.

îşi auzea emoţia din glas.

— Dacă atunci erau doi, e foarte posibil ca celălalt să continue şi acum.

— Bine. Ia să vedem dacă şi al doilea porc o să ne arate mutra lui hidoasă la un moment dat.

A făcut-o abia când au deschis ultima înregistrare de pe hard-disk, care se deosebea de celelalte chiar şi prin denumire: *hrxxx.mov*

încă din prima secundă a fost clar că acest film era altfel decât toate celelalte. Nu fusese înregistrat în construcţia de lemn, ci afară, în pădure. în plus, imaginile erau foarte tremurate, probabil realizate cu un smartphone de către cel care era pe jumătate lungit peste o fată care se împotrivea cu disperare şi plângea, pe care o ţinea lipită de pământ cu mâna liberă. Faţa victimei nu putea fi recunoscută pentru că îi era acoperită de părul lung, şi ea îşi legăna capul cu deznădejde.

Se auzeau o respiraţie gâfâită, apoi un râs urât. Pentru o clipă, s-a putut vedea chipul fetei, în vreme ce călăul ei a zis: „Hai, ajută-mă s-o îmblânzesc pe mâţă”, apoi a întors smartphone-ul ca să se vadă cel căruia îi vorbea.

Când i-a recunoscut – întâi pe fată şi apoi pe al doilea bărbat –, Max a simţit că-i îngheaţă sângele în vene.

56

Aşa ceva... nu se poate!

Vocea lui Max suna atât de răguşit, de parcă ar fi avut laringită.

Menkhoff a sărit de pe scaun.

— Trebuie să aflăm unde-i cabana asta. Strâng imediat toate informaţiile despre individ şi cer să fie dat în urmărire.

S-a ridicat şi Max. Parcă era anesteziat şi îi venea greu să-şi adune gândurile. Groaza stârnită de recunoaşterea celui de-al doilea făptaş, în afară de Benz, îl afecta peste măsură. La fel şi recunoaşterea victimei din ultima înregistrare.

— îl sun pe Böhmer la Düsseldorf, a zis. Să pună toate pârghiile în mişcare şi acolo.

— Da, e bine. Dacă nu mă înşel, acum chiar orice minut contează.

După ce Menkhoff a ieşit din încăpere, Max şi-a luat telefonul mobil şi l-a sunat pe fostul său partener.

— La naiba! a fost comentariul lui, după ce Max l-a pus la curent cu

situaţia. îi pun la treabă pe toţi cei de aici care sunt de serviciu şi am să mă ocup chiar eu să văd ce-i cu ticălosul. Iau legătura cu tine de cum aflu ceva.

— Mulţumesc!

F

Max a închis telefonul şi s-a lăsat în F scaunul pe care stătuse Menkhoff cu puţin timp înainte. Totul se împotrivea în el să accepte că acele imagini incredibile, pe care tocmai le văzuse, erau reale. Se gândea la fată şi nu îndrăznea să-şi închipuie ce fusese nevoită să îndure şi să pătimească şi ce se întâmplase cu sufletul ei de copil.

Deşi era încă în stare de şoc, mintea lui a început să adune piese din puzzle şi să formeze o imagine mai clară a ceea ce se întâmplase atunci şi a ceea ce se întâmpla acum. Şi cu cât imaginea devenea mai limpede şi înţelegea mai bine care erau conexiunile, cu atât mai mare era dezgustul lui Max faţă de acei monştri. Nu mai putea sta liniştit. S-a ridicat dintr-un salt, a părăsit încăperea şi a pornit spre biroul lui Menkhoff. Erau atât de multe de făcut, că nici nu ştia de unde să înceapă.

Când a intrat Max, Menkhoff tocmai închidea telefonul.

— Acum am vorbit cu soţia lui. Bineînţeles F F că habar n-are unde poate fi.

Max nici nu se aşteptase la altceva.

— Poţi să-mi dai numărul de pe care

te-a sunat Alina? Voi încerca să dau de ea.

— Am şi făcut-o. Nu răspunde.

— La naiba! De asta mă temeam. Trebuie să aflăm cumva unde e casa din înregistrările video. Ia zi-mi... până la ce distanţă de locul unde a fost găsită Sofia a căutat unitatea?

— Până departe. Nu s-a menţionat nicio baracă. Totuşi trimit încă o dată oameni acolo,

să cerceteze toată zona şi să vadă dacă nu e

vreo baracă de lemn.

— OK. A pornit deja vreo echipă spre casa lui?

Menkhoff a clătinat din cap.

— încă aştept mandatul.

— Evident, mereu porcăria asta cu formalităţile. Pierdere de timp.

— Ai dreptate.

Menkhoff s-a ridicat şi a ocolit biroul.

— Hai, mergem acum acolo!

— Fără mandat de percheziţie?

— Trebuie să vină curând. în plus, e un caz de pericol iminent. Să pornim!

Au stat o vreme tăcuţi, fiecare cu gândurile lui, în timp ce Menkhoff îşi croia drum prin traficul din Köln, cu lumina albastră pe acoperişul maşinii şi cu sirena pornite.

Toate informaţiile asupra cazului se învârteau în capul lui Max. în timp ce încerca să le pună într-o ordine cât de

cât logică, şi-a amintit brusc de ceva ce îi povestise Menkhoff.

— Ai sunat-o deja pe „fosta” lui Benz? Poate ştie ea ceva despre baraca aia.

— Nu, încă nu, dar ai dreptate.

— Dă-mi numărul ei. încerc eu.

Max a avut de aşteptat până când Stephanie Benz a răspuns, timp în care şi-a tot lovit nerăbdător coapsa cu degetele. Când în sfârşit i-a auzit vocea, Max i-a spus cine era şi în ce situaţie se aflau, iar ea a acceptat să-i ajute cât îi stătea în puteri. Pe individul care, împreună cu Benz, le abuzase pe fete nu l-a pomenit.

— Am o întrebare extrem de importantă, a spus Max. A vorbit vreodată fostul soţ de vreo baracă de lemn, undeva în pădure?

— Vrei să ziceţi magazia aia veche, de scânduri, pe care a cumpărat-o de la clientul lui?

Pulsul lui Max s-a accelerat pe loc.

— Da, posibil, povestiţi-mi despre ea. Unde se află?

Capul lui Menkhoff s-a întors brusc.

— E în Konigsforst. Nici măcar nu ştiu dacă a fost construită legal. O singură dată am fost acolo şi-am zis că e nebun că a mai dat şi bani pe cocioaba aceea.

— în Konigsforst? a repetat Max agitat. Puteti să-mi descrieţi unde anume?

— Da, cred că pot.

57

/l urmăreşte de mult timp.

A şezut aproape nemişcată, mai mult de o oră, pe un zid care îi ajungea până la şold, ţintuind cu privirea clădirea; el a ieşit şi a urcat în maşină. Arăta binedispus.

A condus în urma lui, având grijă să păstreze mereu o distanţă suficient de mare ca să n-o descopere.

Şi-a împletit părul blond într-o coadă care îi iese de sub cască. O mănâncă pielea capului.

Are dureri. Peste tot. Tot trupul ei pare cuprins de flăcări. La fel şi inima.

Sufletul ei arde.

Dacă ani de zile a crezut că nu i se mai poate face niciun rău mai mare decât ceea ce trăise, atunci a aflat că se putea.

Ajung la o pădure. Măreşte distanţa. Când el virează pe un drum îngust şi intră printre copaci, ea se opreşte scurt şi, înainte să-l urmeze, aşteaptă până când ramurile joase înghit maşina.

Minute în şir înaintează încet pe drumul care intră tot mai adânc în pădure.

Deodată el se opreşte. Face şi ea la

fel, aşteaptă şi îl urmăreşte cum coboară.

împinge motocicleta între doi copaci şi o sprijină de un trunchi, apoi merge aplecat spre locul unde e maşina lui. Mintea îi este încă r goală complet, se poartă ca o maşinărie neînsufleţită.

Când a ajuns aproape de maşină, recunoaşte baraca din fundal.

După câţiva paşi, îl vede umblând la lacăt, deschizând apoi uşa şi dispărând imediat în baracă.

Se furişează până acolo. Face un ocol, se apropie din lateral. Nu va putea s-o vadă prin fereastră, oblonul strâmb e închis.

Se opreşte în faţa verandei, ascultă ţinându- şi respiraţia, dar din interior nu se aude nimic. Pune un picior pe scara de lemn, se aşteaptă să scârţâie, dar e linişte. Apoi e în faţa uşii. Cu o mişcare lentă, mecanică, mâna îi lunecă sub haină şi reapare cu arma. Trage piedica, apoi deschide usa.

58

Menkhoff gonea prin Köln cu o viteză sinucigaşă, îndreptându-se spre Königsforst, în timp ce Max vorbea cu cei de la secţie, de pe telefonul mobil al comisarului, şi cerea sprijin.

— Dar să nu apară cu surle şi trâmbiţe, a mârâit Menkhoff în timp ce manevra printre două maşini, în faţa unui semafor pe roşu.

— Fără lumini intermitente şi fără sirenă pe ultimul kilometru, a tradus Max, ca să nu fie avertizat infractorul şi să le facă vreun rău fetelor.

— Dacă n-o fi făcut-o deja. Max l-a privit pe Menkhoff.

— Să sperăm că e bine.

Când s-au apropiat de zona Königsforst, Menkhoff a oprit sirena şi lumina albastră. Liniştea bruscă era binefăcătoare.

— Acolo, în faţă.

Menkhoff arăta spre un drum care se desprindea de şosea şi ducea în pădure.

— Ăsta trebuie să fie locul descris de fosta soţie a lui Benz.

A luat-o pe drumul acela îngust, conducând cu viteză foarte mică.

— N-am armă, a zis Max.

— Ştiu.

Menkhoff a dat din cap.

— Va trebui să schimbăm asta dacă vom lucra împreună. Când ajungem la baracă, rămâi în spatele meu.

Două minute mai târziu, au văzut la aproximativ o sută de metri o maşină. Când a frânat Menkhoff, Max a zărit motocicleta 125cc sprijinită de un trunchi de copac şi imediat i-a apărut în minte o imagine.

— La dracu'! a exclamat el, iar Menkhoff l-a privit întrebător. Asta e motocicleta ei. Am văzut-o în seara când mi-a fost scrijelită maşina. Era după un panou publicitar.

Menkhoff a oprit motorul.

— Toate se leagă.

Au ieşit şi au închis portierele cu grijă ca să nu facă niciun zgomot inutil.

în timp ce se îndreptau spre baracă, Menkhoff şi-a scos arma, cu ţeava îndreptată spre pământ.

Balustrada micii verande era atât de putredă, încât unele scânduri dispăruseră. Nici acoperişul nu dădea impresia că mai e întreg. în general, arăta ca şi cum nu se mai reparase nimic acolo de mulţi ani. Ar fi fost nevoie de multă muncă pentru a reface cât de cât baraca aceea. Dar dacă presupunerea lor era corectă, lui Benz probabil că nu-i păsase deloc cum arăta.

— Psst! a şuierat Menkhoff, care era cu câţiva paşi mai în faţă, şi a arătat

spre uşă. Intru eu mai întâi şi mă asigur, a şoptit el. Vii abia când te chem, clar?

— Da.

Au urcat cu grijă treptele de lemn, unul după altul, apoi Menkhoff a pus mâna pe clanţa ruginită.

59

Camera e prăfuită şi miroase a mucegai. A *închis uşa cu grijă şi fără zgomot şi acum stă nemişcată. în lumina slabă vede pânze de păianjen care par să acopere tot. Sunt în colţuri, pe tavan, chiar şi pe un vas de piatră aflat pe un raft.*

în mijlocul camerei, în faţa unei trape de lemn se cască o gaură suficient de mare cât să încapă un adult. Din locul în care este, vede treapta de sus a unei scări care coboară. Aude zgomote înăbuşite venind de jos, ceva care sună ca un scâncet de căţelandru. Apoi vocea lui, *pe care ar recunoaste-o dintre mii.*

— Hai, dragile mele, arătaţi-i unchiului că-l iubiţi.

Ştie exact ce se întâmplă acolo jos. A trăit-o pe pielea ei. Cu el.

Cu el! *Acest adevăr, care mulţi ani a stat ascuns undeva în mintea ei, o îndeamnă să meargă mai departe. Ştie ce urmează să facă, şi tot ce simte este bucuria că-l va vedea murind.*

Face un pas, cu grijă, apoi altul. Zgomotele de jos devin mai clare, scâncete, plânsete. Când îl aude din nou, se opreşte. „Ei, hai!” cere el cu voce

mieroasă. „Hai, aşa cum v-am arătat. Dacă sunteţi drăguţe cu mine, vă puteţi întoarce curând la mami şi la tati. Da, o să vă las să plecaţi, vă promit! Şi amândouă veţi primi şi un cadou grozav de la mine... Ei, vezi, nu-i deloc aşa greu...

Face ultimii doi paşi, pune un picior pe treapta de sus a scării, trage celălalt picior, îşi face vânt şi aterizează uşor pe pământul argilos.

într-o fracţiune de secundă ridică arma.

El se află la trei metri de ea, cu pantalonii pe vine, cele două fete sunt ghemuite pe jos, în faţa lui, se agaţă una de cealaltă şi o privesc cu ochi mari, înroşiţi, în care se vede un amestec de frică şi speranţă, şi cu feţele ude de lacrimi.

întâi se uită speriat la ţeava pistolului şi apoi la ea. Trec una, două respiraţii, apoi, în timp ce-i vorbeşte, gura i se strâmbă într-un zâmbet dulceag.

— Tu?M-ai urmărit?

Zâmbetul se lăţeşte, îi întinde o mână cu palma în sus.

— Hai, scumpete, vino la noi! Să ne simţim bine împreună. Mai ştii cum merg treburile, nu-i aşa? Hai, draga mea!

Ea coboară privirea, se uită la chestia dezgustătoare dintre picioarele lui, care se tot micşorează. îşi ţine respiraţia. Apoi apasă pe trăgaci.

Ochii lui se măresc şi este aruncat

înapoi, ca şi când cineva i-ar fl dat o lovitură puternică în piept. Când loveşte podeaua şi faţa i se schimonoseşte de durere, cele două fete încep să ţipe. Un geamăt prelung i se revarsă din gură. Timp de două sau trei secunde – apoi îşi ridică mâna dreaptă şi o apasă pe umărul stâng care sângerează.

Ea stă pe loc şi i se pare că totul e filmat cu încetinitorul. Fiecare detaliu, şi cel mai mărunt, capătă dimensiuni groteşti, e clar şi distinct, oricât de neimportant ar fi. Fiecare rid de pe faţa lui, pistruii fetiţei din stânga, chestia dintre picioarele lui transformată într-un vierme dezgustător şi zbârcit...

îşi ia ochii de la el, se îndreaptă spre fete şi pune mâna pe capul uneia.

— E în ordine, spune ea cu glas şoptit, monoton. Totul e în ordine.

— Scumpo! geme el de acolo de unde zăcea. Ce-ai făcut?

Se întoarce spre el, ridică arma şi ţinteşte spre faţa lui.

— Nu, te rog, scumpa mea, aşteaptă! Eu... doar îţi sunt tată! Nu poţi să faci aşa ceva. Tu mă iubeşti, ştiu asta. Şi eu te iubesc. Mai mult decât orice pe lumea asta. Eşti totul pentru mine. Ştiu că nu vrei cu adevărat să faci asta. Tu... tu eşti bolnavă, scumpa mea, nu ţi-am spus-o niciodată, dar uneori faci nişte lucruri despre care crezi că sunt corecte pentru că ai fost nedreptăţită. Dar nu-i adevărat, boala te face să crezi aşa. Ca

acum. Te rog, iubito, nu face asta, vei regreta amarnic când iarăşi vei putea gândi normal.

Ea mişcă ţeava pistolului puţin într-o parte, astfel încât acum e îndreptată spre chestia lui.

— Nu, aşteaptă... te rog, aşteaptă! geme el. înainte să tragi, te rog, lasă-mă să-ţi spun un secret. Te rog!

Aşteaptă patru sau cinci secunde, apoi spune conspirativ:

— Doar tu ai voie să afli.

Face semn cu ochii spre cele două fete.

— Te rog, apropie-te, să-ţi pot şopti. E vorba despre ceva foarte important din copilăria ta. După aceea poţi să mă împuşti dacă vrei.

Ea ezită, dar apoi face un pas spre el, apoi încă unul.

— Hai, şopteşte el, puţin mai aproape.

în timp ce se apleacă, percepe o zvâcnire în trupul lui, apoi simte durerea în mână. înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, el i-a şi smuls arma şi o îndreaptă spre ea.

— Proastă mică ce eşti! Acum o să mori.

r

Chiar ai crezut că poţi să mă ucizi? N-ai fost în stare cu blegul de Robert, a trebuit să mă ocup eu. Şi acum ţi-ai închipuit că poţi să-ţi împuşti tatăl? Nu poţi. Dar eu pot să te...

Mai mult nu reuşeşte să spună, apoi se dezlănţuie haosul.

60

Menkhoff a apăsat încet clanţa şi, aplecându-se, a deschis uşa. încăperea pe care putea s-o vadă Max, uitându-se peste umărul comisarului-şef, părea să nu fi fost folosită de multă vreme, dar asta nu era ceva important. Atenţia lui, ca şi a lui Menkhoff, a fost atrasă imediat de trapa deschisă din mijlocul camerei.

înaintând cu grijă, pas cu pas, au intrat pe rând în baracă. în timp ce comisarul-şef avea privirile îndreptate spre trapă, Max s-a uitat în jur, dar nu era nimeni în cameră în afară de ei.

Menkhoff mai avea trei, patru paşi până la gaura din podea; atunci au auzit întâi o bufnitură, acolo jos, şi apoi un glas de bărbat care a şuierat: „Proastă mică ce eşti! Acum o să mori.”

Max a văzut trupul lui Menkhoff zvâcnind, apoi comisarul-şef ţâşni cu o viteză de care Max nu l-ar fi crezut în stare. Când a ajuns la trapă, bărbatul de jos tocmai recunoştea că-l ucisese pe Benz. Menkhoff a dispărut imediat în deschizătura aceea, atât de repede, încât Max s-a temut să nu fi căzut.

S-a repezit după el, a ajuns la trapă şi

a pus piciorul pe a doua treaptă, în timp ce jos deja începea haosul. L-a mai auzit pe Menkhoff strigând: „Jos arma!”, apoi s-a auzit o împuşcătură urmată imediat de a doua.

Max a sărit şi a aterizat pe teren solid. în timp ce îşi îndrepta spatele, ochii lui au scanat scena. Menkhoff era căzut cu faţa în jos, chiar la picioarele lui, la câţiva metri mai încolo erau două fete strâns îmbrăţişate, lângă ele zăcea Reinhard care nu se mai mişca.

în faţa celor trei stătea Hannah, pe care Max a recunoscut-o doar când s-a aplecat şi a luat arma din mâna tatălui ei. Purta o perucă blondă care alunecase, astfel încât o parte din părul ei întunecat se revărsa de sub ea.

Max s-a lăsat pe vine lângă Menkhoff, l-a prins de umăr şi l-a întors puţin pe o parte, cu grijă, iar comisarul-şef a gemut, apăsându-şi cu mâna pieptul care-i sângera abundent.

— Mă întorc imediat la tine, a zis Max încet, apoi s-a întors spre Hannah, care ţinea arma îndreptată spre tatăl ei.

— Nu, Hannah, a spus Max apăsat, nu merită.

Fata nu se mişca şi nu dădea semne că ar fi înţeles ce i se spunea. Max a făcut un pas spre ea, în timp ce auzea respiraţia zgomotoasă a lui Menkhoff.

— Hannah, te rog, dă-mi arma!

— E mort?

Vocea ei suna atât de rece, încât Max a simţit pe spate fiori de gheaţă.

— Hannah, te rog, dă...

— E mort? a repetat ea.

Max a ridicat o mână.

— Aşteaptă, te rog, lasă arma jos, am să verific.

S-a lăsat pe vine lângă Reinhard, i-a pipăit carotida cu două degete, deşi gaura din frunte vorbea de la sine. După câteva secunde şi-a ridicat ochii spre Hannah.

— E mort. Poţi să-mi dai arma.

Ea a coborât braţul, şovăind, şi a pus arma în mâna întinsă a lui Max.

— Mulţumesc! a zis el, a pus piedica şi a băgat pistolul în buzunar.

După o privire rapidă spre cele două fete care urmăreau scena încremenite de spaimă, dar evident nevătămate, s-a ridicat din nou.

De undeva, de afară, se auzea zgomot de motor. Veneau colegii lui Menkhoff.

Max s-a apropiat de el şi s-a lăsat în genunchi.

Comisarul-sef închisese ochii şi nu se mai mişca. Doar pieptul îi urca şi-i cobora abia vizibil, scoţând nişte zgomote înfiorătoare.

— Bernd, a zis Max, punându-i o mână pe frunte. Bernd, trebuie să rezişti. Colegii tăi au ajuns.

încet şi cu un efort vizibil, Menkhoff a deschis ochii.

— Pe naiba trebuie, s-a auzit glasul lui poticnit. Acum trebuie să rezolvi tu singur cazurile complicate.

Max a văzut cu groază spuma sângerie care apărea în colţurile gurii lui Menkhoff în timp ce vorbea.

— Prostii! Ai să-ţi revii, a zis el, deşi nu era deloc convins.

Mâna liberă a lui Menkhoff căuta mâna lui Max.

— Nu te abate de la temă, băiete. Fă bine şi vino-le de hac blestemaţilor ăstora, ai priceput?

— Bernd, sunt sigur...

— Eşti ca şi mine. Trebuie să continui pentru mine. Dă-mi cuvântul tău. Hai! Şi vai de tine dacă nu-l respecţi.

— Da. îti dau cuvântul meu!

— Dacă sunt cazuri dificile, care...

S-a chircit, a încercat să tuşească şi n-a reuşit, s-a chircit din nou... apoi toţi muşchii i s-au relaxat şi capul i s-a aplecat într-o parte.

Comisarul-sef Bernd Menkhoff era mort.

61

Când Bernd Menkhoff a fost condus spre ultimul său loc de odihnă şi îngropat cu toate onorurile, soarele dogorea pe cerul fără nori. Chiar dacă multor foşti colegi nu le plăcuse să aibă de-a face cu el, probabil că nu era nimeni care să fi pus la îndoială calităţile lui strălucite de investigator.

După ce s-a încheiat ceremonia, Max s-a întors la maşină împreună cu Böhmer.

— Când mă gândesc la toate cele întâmplate, am uneori senzaţia că asta a şi vrut, zise Max, privindu-şi vârfurile picioarelor cum apăreau alternativ de sub el. Felul în care s-a repezit acolo...

Böhmer a ridicat din umeri.

— Cine ştie?! Mereu am crezut că îl cunosc doar ca nemernic. Dar după tot ce mi-ai povestit, îmi dau seama că nu l-am cunoscut deloc.

— Nu, chiar nu l-ai cunoscut. Mie mi-a plăcut.

— Şi? Acum poţi să-mi spui şi mie în sfârşit cum se leagă toate între ele în cazul ăsta încâlcit?

Max a dat din cap, zâmbind ostenit.

— Da, cred că pot.

A aruncat o privire la ceas.

— Hai să bem o bere!

— La trei şi jumătate?

— Da, a răspuns Max.

— Bine. Să ne întoarcem şi să mergem să bem o bere.

— Nu, hai să mai rămânem puţin aici, în Köln.

— OK, a acceptat Böhmer.

Douăzeci de minute mai târziu şedeau şi ciocneau primul pahar într-o cârciumă tradiţională din Nippes, unde se bea bere Kölsch şi în care Max mai fusese o dată cu un coleg de catedră.

— Pentru Bernd Menkhoff, a spus Max.

— Pentru Menkhoff, a răspuns Böhmer, a luat o înghiţitură şi apoi a adăugat: Nemernicia Sa!

Au râs amândoi, iar Max şi-a dat seama iarăşi cât de bine e când stă de vorbă cu fostul lui coleg.

— Păi atunci, dă-i drumul!

Max s-a gândit puţin cum să înceapă, apoi l-a lămurit pe Böhmer.

— Ceea ce ştim acum este rezultatul declaraţiilor făcute de soţia lui Reinhard, de Alina şi părinţii ei, şi de fosta soţie a lui Benz. Dar mai ales în urma conversaţiilor lungi purtate de Hannah cu un psihiatru. Parţial sub hipnoză.

După ce a luat o înghiţitură zdravănă de Kölsch, Max a lăsat jos paharul, şi-a

şters spuma de la gură şi a continuat:

— în primul rând, ceea ce urmează e foarte dur, asta să ştii. Şi trebuie să recunosc că sunt foarte mulţumit să ştiu că cei doi ticăloşi sunt morţi. Deci: după cum arată lucrurile, Benz şi Reinhard n-au fost parteneri doar în biroul lor de asigurări, ci, împreună, au molestat şi copii. Au început cu fiicele lor, pe care ori şi le-au împrumutat unul celuilalt, ori le-au abuzat împreună, când pe una, când pe cealaltă. Hannah pare să-şi amintească mai ales două situaţii. Odată, cam când a început totul, ea se afla în camera lui Leni, în dulap, şi a văzut ce făcea Benz cu Leni. Se pare că Benz a observat-o şi l-a sunat pe tatăl ei, care apoi a pedepsit-o în felul lui. Altă dată, Benz şi Reinhard au abuzat de Hannah în pădure. Nebunia e că, nu după mult timp, mintea ei probabil a blocat complet faptul că propriul tată era implicat. Psihiatrul a zis că e un mecanism firesc de protecţie din creierul uman. în orice caz, cei doi porci au reuşit să îi împiedice pe copii să-i trădeze. Potrivit psihiatrului, asta e destul de uşor de făcut în cazul copiilor la vârsta aceea, cu condiţia să ştii pe ce buton să apeşi. De exemplu, când apelezi la sentimentul de ruşine şi le sugerezi că ei sunt vinovaţi de ceea ce se întâmplă, fiindcă sunt murdari şi aşa mai departe. îmi vine să vărs întruna când mă gândesc la asta. Se pare că, la un moment dat, propriile fiice nu le-au mai ajuns ticăloşilor, aşa că au început să răpească alte fete. Am putut să văd câteva mostre din ce se întâmpla în fotografii şi videoclipuri. Pot să-ţi zic că,

în timp ce mă uitam, chiar am vrut să-i ucid. E clar că Leni a aflat ceva despre a doua fată care fusese răpită şi dusă la baraca din pădure. Ca şi Hannah, ea a păstrat tăcerea absolută despre ceea ce i s-a făcut, dar Hannah a povestit, sub hipnoză, că Leni i-a zis atunci că vrea să dezvăluie faptul că taţii lor aveau de-a face cu dispariţia celor două fete. Astfel voiau să-şi împiedice taţii să le facă şi altor copii „lucrul acela rău”, cum îl numea ea. Nu ştiu dacă i-o fi spus asta în faţă tatălui ei sau dacă s-a dat de gol cumva. în orice caz, Benz trebuie să fi ştiut ceva, fiindcă atunci când Leni a ieşit din casă dimineaţa, a urmărit-o, a băgat-o în maşină şi a dus-o acasă la Reinhard, a cărui soţie era plecată la mama ei pentru trei zile. Niciunul nu ştia un lucru: Hannah profitase de ocazie şi chiulise de la scoală. Era acasă când au sosit Reinhard şi Benz cu Leni, şi s-a ascuns.

Max s-a oprit şi i-a făcut semn chelneriţei să mai aducă două Kölsch. După ce a privit o vreme masa din faţa lui, Böhmer a zis:

— Vrei să ne oprim?

— Nu, e în regulă. Din ascunzătoarea ei, Hannah l-a văzut pe Benz strangulându-şi propria fiică.

Max a făcut o nouă pauză, ştergându-şi lacrimile din ochi înainte să-l privească pe Böhmer.

— îţi poţi imagina aşa ceva, Horst? Poţi să- ţi închipui ce se întâmplă în sufletul unui copil care este abuzat mereu şi care apoi vede cum prietena şi

tovarăşa ei de suferinţă este ucisă de propriul tată?

— Nu.

Vocea lui Böhmer suna atât de răguşit, încât abia se înţelegea ce spune.

înainte să continue, Max a respirat adânc de câteva ori.

— Benz a dispărut imediat după aceea şi l-a lăsat pe amicul lui să scape de trupul copilului său. Dar a neglijat ceva: lucrurile lui Leni. Ghiozdanul, jacheta, păpuşa... După ce Reinhard a ieşit din casă cu copilul mort, Hannah şi-a părăsit ascunzătoarea şi a luat ea totul. Nimeni n-a observat că lucrurile n-au dispărut odată cu Leni şi nici că acestea nu mai erau. Recent, când iarăşi au început să dispară copii, Hannah a ştiut imediat că Benz era amestecat în treaba asta.

Böhmer a ridicat din sprâncene.

— De ce doar Benz? Şi tatăl ei era implicat şi atunci, şi acum.

— Asta-i o treabă complicată, dar extrem de interesantă, care mi-a arătat încă o dată că nu există o temă mai vrednică de atentie decât creierul uman şi tot ce poate el.

— Acum chiar sunt curios.

— Am spus mai devreme că mintea lui Hannah a obturat în amintire imaginea tatălui, ca să se protejeze. De aceea a crezut că doar Benz e răspunzător pentru noile cazuri, însă ea mai ştia ceva, anume că nu Benz îşi făcuse dispărută fiica moartă. Poţi să-ţi imaginezi ce i se petrecea în creier. Aşa

că a scos din ascunzătoare lucrurile lui Leni şi le-a pus în casa lui Benz, gândindu-se că asta îl va speria atât de tare, încât se va opri.

— Dar cum a intrat în casa lui? a întrebat Böhmer.

— Cu cheia lui Leni, care era în rucsac. Benz n-a cerut niciodată să fie înlocuită broasca de la uşă. Culmea în toată povestea asta este că, aparent, Benz n-a avut nimic de-a face cu cazurile actuale, fiindcă Hannah a auzit o convorbire telefonică a tatălui ei cu Benz, care îl ameninţa fiindcă Reinhard i-ar fi zis ceva de genul: „Dacă ţie ţi s-a sculat ultima oară acum şase ani, nu înseamnă că trebuie să renunţ şi eu. Dacă e să zbor, n-am s-o fac de unul singur.” Hannah şi-a amintit asta tot sub hipnoză; în zona conştientului nu era nimic, înainte să fie gata să-l viziteze pe Benz cu un cuţit şi un pistol, s-a identificat atât de mult cu Leni cea presupus reîntoarsă, încât şi-a făcut rost şi de o perucă blondă, pe care a purtat-o crezând uneori că e chiar Leni. Aşa a fost, de exemplu, în seara în care mi-a scrijelit maşina.

— Asta chiar e nebunie. Dar dacă Hannah n-avea motive să se teamă că-l bagă la apă şi pe tatăl ei, crezând că el n-avea niciun amestec, de ce nu l-a dat pe Benz pe mâna poliţiei?

Max a reuşit să schiţeze un zâmbet.

— E culmea cât de asemănător

gândim noi uneori. Tocmai asta e întrebarea pe care i-am pus-o psihiatrului. Lucrurile stau în felul următor: în subconştient, Hannah a ştiut mereu că tatăl ei a fost părtaş la toate astea. Şi asta a făcut-o să nu ia niciodată în considerare posibilitatea de a-l da pe Benz pe mâna poliţiei. Dar fără să ştie de ce.

Li s-au adus berile şi au ciocnit în tăcere.

— Când crezi că le-ai văzut pe toate... a gândit Bohmer cu glas tare.

— Da. Probabil că la un moment dat, Hannah a hotărât că era timpul ca Leni să-şi determine tatăl să se predea. Noaptea, şi-a pus peruca, s-a dus la el acasă, i-a ţinut un pistol la cap şi i-a mutilat cu un cuţit organele genitale. Apoi i-a cerut să se predea, ceea ce el fireşte că i-a şi promis, dată fiind situaţia în care se afla. Ea l-a crezut şi a plecat. Când a ajuns acasă în toiul nopţii, s-a dus la tatăl ei şi i-a zis că a văzut-o pe Leni în grădină. Aşa voia să dea mai multă credibilitate celor înscenate de ea, în chip de Leni. Ceea ce urmează acum e o speculaţie. Reinhard ştia că Leni nu putea să se fi întors, aşa că noi presupunem că a luat arma pe care Hannah tocmai o pusese la loc şi s-a dus la Benz. Acesta probabil că i-a povestit ce îi făcuse Hannah şi l-a ameninţat din nou pe Reinhard. Reinhard a recunoscut

singur că l-a împuşcat, chiar când Menkhoff şi cu mine am intrat în baracă.

— Pfff! Să înnebuneşti şi mai mult nu.

— Aşa-i. Dar tot timpul m-am întrebat ce rol a jucat, de fapt, mama lui Hannah în tot acest scenariu hidos. Aparent, n-a ştiut nimic despre toate astea.

Böhmer şi-a strâns buzele.

— Greu de imaginat. Soţul ei o agresează pe fiica lor şi ea nu observă nimic? Si nu-i asa că asemenea indivizi n-o scot deloc la capăt în pat cu femei adulte? De asta trebuie să-şi fi dat seama.

— Nu-i chiar atât de ciudat pe cât ai crede. Psihicul joacă un rol şi aici. Poate că erau ici- colo semne pe care ea le-a ignorat – poate inconştient, poate conştient. Fiindcă ceea ce nu e permis să fie, nici nu poate fi.

Böhmer şi-a golit paharul şi a clătinat din cap.

— Propriul copil... Nici nu vreau să mă gândesc.

— Singura care a scăpat a fost Alina. Pe atunci a avut parte de nişte prime avansuri de- ale lui Benz şi apoi a rupt-o complet cu familia aceea. Altfel, i s-ar fi întâmplat şi ei ce au păţit celelalte fete.

— Dar n-a dispărut şi ea acum? Cu un individ căruia de asemenea îi plac copilele?

— Da, Olschewski. Dar el e relativ inofensiv şi-i place doar s-o facă pe-a mângâietorul de suflete cu fetele care au

probleme cu părinţii. Asta probabil pentru că n-a avut niciodată o soţie sau o iubită şi, la un moment dat, a constatat că poate fi tipul cel grozav în faţa unor femei tinere. Se pare că îi ajunge atât. N- a încercat niciodată să atingă necuviincios pe vreuna dintre fete, s-o fotografieze sau s-o filmeze. De asemenea, a adus-o acasă pe Alina. Cu toate acestea, va primi interdicţie generală pentru contact cu minori şi va fi nevoit să facă terapie.

— Să ajungem la întrebarea care nu-mi dă pace deloc: de ce te-a angajat Benz, deşi ar fi trebuit să se aştepte că ai să-i dai de urmă?

— Sincer, nu ştiu. Singura mea explicaţie e că Benz n-a mai fost în stare să gândească limpede când a găsit în casă, din senin, lucrurile lui Leni. Poate că, inconştient, şi-a dorit ca totul să iasă la iveală, fiindcă nu-şi mai putea duce vina.

Max s-a oprit o clipă, înainte să continue:

— Psihicul infractorului poate fi uneori la fel de greu de descifrat ca şi cel al victimelor.

Bohmer a dat din cap.

— Ai dreptate. Dar se ştie de ce a îngropat-o Benz numai pe una dintre fete în grădina lui şi de ce celelalte se află sub baraca din pădure?

— Nu, şi aici putem doar să speculăm. Ceea ce ştim de la Hannah e că, atunci

când a ucis câinele, el s-a asigurat că Leni află, ca să continue să fie docilă. Din această cauză Hannah a dezgropat câinele şi i-a pus oasele în sufragerie când îşi juca rolul de Leni.

— Incredibil!

Böhmer îsi freca bărbia nerasă de trei zile.

— Şi ce urmează pentru Hannah?

— Are o mulţime de cicatrici şi de răni recente, atât psihice, cât şi fizice. Medicul care a examinat-o spune că de-a lungul anilor şi-a provocat singură leziuni grave. Coapsele ei au atât de multe cicatrici, încât vor rămâne vizibile tot restul vieţii. Şi pe spate are răni serioase.

Böhmer a dat din mână dezgustat.

— îţi vine să verşi. Pur şi simplu nu pricep cum de n-a observat nimeni.

Max a dat din cap.

— Ai dreptate. Iar în ceea ce priveşte starea ei psihică... Să sperăm că într-o bună zi va ajunge să ducă o viaţă cât de cât normală. Dar mai e cale lungă până acolo.

Böhmer i-a aruncat lui Max o privire greu de interpretat.

— Si cum rămâne cu cariera ta? Ai să continui şi ai să preiei cazuri ca investigator particular?

Max a făcut o pauză până să răspundă. în cele din urmă a ridicat din umeri.

— Ce să fac?! La urma urmei, i-am

promis prim-comisarului-şef de la Criminalistică.